

Jamsai

อาจารย์จ้า

น่ารังเก

ตลอดอ่าน ที่สุด!

ตลอดอ่าน

ตลอดอ่าน

ตลอดอ่าน

兰台秘史

ชีวรั่วยีย 秋若耶 เขียน กวงซิน เปา

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่มีชื่อมันจึงใจไว้คู่กัน

"ทรงหยุดอยู่ตรงนั้นเลยนะ!"

ร่างของฉืออิงพลันชะงักไปชั่วครู่ ก่อนที่นางจะแสสร้งทำเป็นหูทวนลมด้วยการวิ่งต่อไป
อย่างไรเสียประตูก็อยู่ตรงหน้าแล้ว ขอเพียงแคว้งต่อไปอีกนิด!

"วันนี้องค์หญิงทรงคิดว่าจะเสด็จออกไปจากหลันไถได้ง่ายๆ อย่างนั้นหรือ" ไปสิงเจียน
เอ่ยขึ้นมาอีก

ฉืออิงหยุดชะงักแล้วหันร่างกลับมา แสงจากภายนอกส่องให้เห็นใบหน้าชุ่มน้ำตา "อาจารย์
คิดจะทำอะไรกับศิษย์หรือ"

"หลันไถมีกฎ คนที่แอบเข้าหอโถสือให้ควักดวงตาออกมาทั้งสองข้างและอยู่เป็นข้าวรับใช้ที่นี่
ตลอดชั่วชีวิตห้ามก้าวออกจากหลันไถแม้แต่ก้าวเดียว"

"ท่านกล้ารี!" ฉืออิงจ้องเขาทั้งน้ำตา สองตาพวามั่ว นางในยามนี้ดูมีเสน่ห์อย่างบอกไม่ถูก
"ข้าเป็นถึงรัชทายาทเสียวนะ!"

"ในเมื่อรัชทายาททรงประพุดิผิดก็ต้องรายงานแก่ฝ่าบาท แจ้งเรื่องผิดคุณธรรม
ติดประกาศทั่วหล้า" ไปสิงเจียนนิ่งไปชั่วครู่แล้วเอ่ยเพิ่มว่า "ปลดรัชทายาท"

ฉืออิงตื่นตระหนกจนร้องไห้ไม่ออกแล้ว "ใครเป็นคนออกกฎกัน!"

ไปสิงเจียนเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเย็นชา "กระหม่อมออกเอง...เมื่อครู่นี้"

มากกว่ารัก อาจารย์ขำน่ารักแก่ที่สุด!

ซีวรัวเยี่ย เซียน กววจิน แป

兰台秘史

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 秋若耶 Qiu Ruo Ye)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2561-1

ภาพประกอบ 寂山有欢

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 379 บาท

พบบน

กระดาษหนอมลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หากท่านนักอ่านอยากหานิยายที่ตัวละครเล่นใหญ่ เต็มไปด้วยมุขขำขัน อยู่ในบ้านเมืองที่สตรีเป็นใหญ่ ขณะเดียวกันก็มีเรื่องราวการผจญภัย นิยายเรื่องนี้เหมาะกับท่านอย่างยิ่งค่ะ

'อาจารย์ขำน้ำรังแกที่สุด!' เป็นเรื่องราวของสาวน้อยผู้พกพาความแค้นเคืองที่ถูกกล่าวหาว่าเป็น 'ดาวหายนะ' โดยโทษว่าเป็นความผิดของ 'สำนักหลันไถ' แต่นางและใครต่อใครต่างไม่เคยประสบผลสำเร็จเสียที คนที่ออกหน้าแทนนางล้วนมีชะตากรรมน่าสงสาร บ้างถูกลดชั้น โดนย้าย ไม่เพียงแค่นั้น มารดาเห็นว่าชั้นเรียนของนางไม่มีผู้ใดสอนได้นานเลยสักคน จึงส่ง 'ไป่สิงเจียน' ซึ่งเป็นหัวหน้าสำนักหลันไถมากำราบ เอ้ย สอนบุตรสาว และนี่คือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวอลหม่าน...

มาติดตามกันค่ะว่าการสอนครั้งนี้จะราบรื่น ศิษย์ตัวป่วนจะยอมพลาดโอกาสในการ 'รังแก' อาจารย์ของตนเองไปหรือไม่ และหัวใจน้ำแข็งของอาจารย์จะเย็นเยียบไปได้ตลอดรอดฝั่งหรือเปล่า เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ฉืออิง สาวน้อยอายุสิบห้า รัชทายาทแห่งอาณาจักรด้าอินฉลาด นิสัยเอาแต่ใจ มองหลันไถเป็นศัตรูอันดับหนึ่ง มีฉายาว่า 'ดาวหายนะ'
- * ไป่สิงเจี้ยน หัวหน้าสำนักหลันไถ และเป็นอาจารย์ในสำนักศึกษาเก่าถูกทำลาย เวลาเดินต้องไข่มไเท้า เป็นคนเจียบขีมีม ดูและมัยส์ตมาก
- * เจียงเหมียน เป็นเฟิงจวินและบิดาของฉืออิง เป็นคนฉลาด ลำเอียง รักบุตรสาวมาก
- * เฟิงเหลี่ยว ทูตจากแคว้นเหยา มีวรยุทธ์ ชอบคนรูปร่างาม
- * หยวนสี่ตี้ จักรพรรดินี มารดาของฉืออิง ชอบกินเป็นชีวิตจิตใจ ลำเอียงรักบุตรชายมาก
- * โต้วเปาเออร์ น้องชายของฉืออิง ว่าที่ประมุขสกุลเจียง ชอบบองค์หญิงจากแคว้นเหยา

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

บทนำ

ผนังหินรอบบ่อน้ำบ่อหนึ่งมีตะไคร่น้ำสีเขียวเข้มเกาะอยู่ ตะเกียงน้ำมันบนผนังหินนั้นส่องแสงสีเหลืองหม่น แสงเรื่อเรืองที่ดูเยือกเย็น ไม่ก็ดวงส่องลงไปใจกลางผืนน้ำ บางช่วงก็ตกกระทบลงบนไข่เหล็กสีน้ำตาลดำ

ไม่ว่าสายลมระลอกหนึ่งพัดเข้ามาจากที่ใด ตะเกียงบนผนังจึงแกว่งไกวไปมา แสงสีเหลืองหม่นพลันส่องกระทบใบหน้าบุรุษหนุ่มรูปงามที่ขาวซีด ผมหงอกยาวออก นัยน์ตาปิดสนิท ริมฝีปากเป็นสีแดงคล้ำ ผสมผสานออกมากลายเป็นภาพวาดที่กลมกลืนด้วยสีของน้ำหมึกและสีชาด หากไม่ใช่เพราะเขาก็ดริมฝีปากจนมีหยดเลือดไหลออกมาจนเห็นได้ชัดสะดุดตาละก็ คงไม่อาจสัมผัสได้ถึงความอดกลั้นและเคียดแค้นของคนผู้นี้เป็นแน่

ชุดผ้าตัวนสีเขียวกเข้มลายเมฆชุ่มน้ำจมนแนบติดไปกับเรือนร่างของ

บุรุษหนุ่ม ความสง่างามที่มีอยู่เดิมถูกทำลายไปเกือบหมดสิ้น เหลือไว้เพียงอณูมณีนีในโคลนตมที่ประกายแสงหม่นหมองดูไร้ค่า ชายเสื้อที่แช่อยู่ในน้ำยังคงเห็นรอยคราบเลือดที่ใกล้จางหายได้อยู่ บ่งบอกว่าชุดผ้าตัวนั้นเคยเปื้อนเลือดมาก่อน

ตะเกียงน้ำมันแกว่งไกวอีกครั้ง ไม่อาจมองเห็นรูปโฉมของเขาได้อีก ความมืดกลับมาเยือนอีกครั้ง บุรุษหนุ่มเผยอเปลือกตาขึ้นช้าๆ นัยน์ตาประจักษ์อำพันที่เก็บสะสมมานานร้อยปี ความอาฆาตแค้นจับตัวฝังแน่นอยู่ใจกลางอำพันนั้น

ร่างกายเขาถูกกักขังทรมานอยู่ในคุกน้ำโดยไม่รู้วันคืนผ่านไปเท่าไรแล้ว ผืนน้ำดำมืดไม่เห็นแสงตะวัน เขาทำได้เพียงลึมรสความทรงจำที่เต็มไปด้วยความเคียดแค้นครั้งแล้วครั้งเล่า ถึงได้ยังฝันทนต่อลมหายใจมาได้

สกุลไปเป็นตระกูลหมอมือชื่ออยู่ในเมืองกว้างหลัง สร้างหมอเทวดา จนมีชื่อเสียงขจรขยายร้อยปีไม่เสื่อมถอย เขาก็คือคุณชายน้อยสกุลไปรอบรู้สมุนไพรนับร้อยชนิดมาแต่เยาว์วัย แตกฉานในตำราแพทย์โบราณ ท่องได้ทั้งขึ้นหน้าและย้อนหลัง อีกทั้งบุคลิกละมุน เป็นคนโอบอ้อมอารี ชื่อเสียงของเขาดูเหมือนจะเหนือกว่าเจ้าบ้านของสกุลไปเสียอีก

เพียงอายุสิบสามย่างสิบสี่เขาก็มีท่วงท่าเฉกเช่นบุรุษชั้นสูงแล้ว เขาเดินทางกับคนรับใช้อีกคนหนึ่งไปออกงานชุมนุมใหญ่ทางการแพทย์ที่เจียงหนาน แล้วใช้หลักคำสอนทางการแพทย์ของสกุลไปถกกับหมอมือชื่อของเจียงหนานจนสร้างชื่อในคราวเดียว

ในช่วงเวลาที่ผู้ชายน้อยกำลังมีจิตใจฮึกเหิมอยู่นั้น กลับมีได้
ล่วงรู้เลยว่าสกุลไปมีเคราะห์ร้ายมาเยือน

นายบ่าวสองคนนำพาชื่อเสียงกลับมา ทว่ากลับไม่ได้รับการต้อนรับ
ใหญ่โตอย่างที่คาดเอาไว้ ประตูเรือนที่ปิดแน่นกันให้คุณชายน้อยต้องอยู่
นอกเรือน เหลียนเซิงคนรับใช้เคาะประตูอยู่นานก็ไม่เห็นคนมาเปิดประตู
ให้เสียที คุณชายน้อยพลันรู้สึกไม่สบายใจ ทั้งสองช่วยกันผลักประตูหน้า
ออก เมื่อประตูเปิดออกแล้ว คุณชายน้อยก็รีบพุ่งไปยังตัวเรือนอย่าง
อดรนทนไม่ไหว

ภายใต้แสงแดดแรงกล้าหลังยามเที่ยง ทว่าทั้งเรือนกลับเงียบสงัดยิ่ง
แสงแดดคลีคลุ้มคลาศสนั่นทั้งหลังที่ไร้กลิ่นอายชีวิต ไร้เงาผู้คนตลอดทาง
ยามผ่านสวนหย่อม คุณชายน้อยที่ก้าวทำอย่างรีบเร่งก็สะดุดเข้ากับ
บางสิ่ง ขณะที่เขวียนเซิงอยู่นั้นเขาก็ก้มหน้าลงมอง ช้างกอดอกจันทู*
มีขนเสื้อท่อนหนึ่งโผล่ออกมา

หลังจากคุณชายน้อยแหวกกอดอกไม้้ออกก็เห็นศิษย์พี่ใหญ่นอน
ทับกอดอกจันทูที่เขารดน้ำด้วยมือตนเอง เขาในตอนนี้นั้นดูมีต่างจากคนที่
กำลังนอนหลับเลย ทว่าแต่ไรมาศิษย์พี่ใหญ่มีใบหน้านอนกลางวัน
เขาเป็นคนที่ขยันขันแข็ง มุ่งมั่นสืบทอดวิชาแพทย์ของสกุลไปเพื่อเป็น
หมอรุ่นต่อมา ทว่ายามนี้เขากลับมีใบหน้าเผือดซีด มุมปากมีเลือดไหล
สายหนึ่ง หลับไหลไปตลอดกาล ไม่ว่าคุณชายน้อยใช้คำพูดเข้าหา
อย่างที่เคยใช้อยู่ทุกวันอย่างไรก็ไม่สามารถปลุกให้เขาตื่นขึ้นมาได้อีก

คุณชายน้อยนั่งที่มที่อยู่ออยู่ข้างกอดอกจันทูที่กำลังเบ่งบาน

* จันทู (Mallow) เป็นไม้พุ่ม ออกดอกสีม่วงอมแดงในฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วง คล้ายดอกชบา

กลีบดอกจีนขยแผลดูงามตากว่าปกติ

เหลียนเซิงรีบเข้ามาพุงคุณชายน้อยลุกขึ้นด้วยมือที่สั่นเทา ใบหน้าของเหลียนเซิงขาวซีดมาก เขาสัมผัสได้ว่าที่นี่มีกลิ่นอายหนึ่งปกคลุมไปทั่ว นั่นก็คือกลิ่นอายของ 'ความตาย' คุหาสน์ทั้งหลายได้ตกอยู่ภายใต้เงาหะมินั่นแล้ว แม้แต่แสงแดดแผดจ้าก็ไม่อาจสลายความหม่นหมองและเย็นเยือกภายในเรือนได้

สุดท้ายทั้งสองก็ลักลอบประตูห้องโถงออก แสงแดดส่องตามเข้ามา ภาพเงาร่างของเจ้าบ้านสกุลไปทั้งสองที่แขวนคอตายอยู่เบื้องหน้านี้จะสลักลึกลงในจิตใจของคุณชายน้อยจากนี้...ตลอดไป

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าใด จู่ๆ ก็มีเสียงอะอะดังเข้ามาภายใน คุหาสน์ที่เปี่ยมด้วยวิญญาณมรณะ

'นายน้อย ไปจีเกิงลอบทำร้ายนายใหญ่ หลักฐานชัดเจน คาคว่าหนีไปไม่พ้นเมืองก่วงหลิงแน่ ไยท่านต้องเหนื่อยกายมาด้วยตนเองเล่า'

'ไปจีเกิงตายไปก็ไม่น่าเสียดาย ข้าแค่เป็นห่วงสุหยินเท่านั้น ไฉนมาตกยาก ข้าเสียดายสตรีงามล้ำผู้นั้น ตั้งใจจะมารับนางไปที่จวน'

ฟิบ...

จู่ๆ ก็มีเข็มเงินแทงตรงมา บุรุษในอาภรณ์หรูหราจึงไม่ทันปิดป้อง

'ท่านโหระวังขอรับ!' องค์รักษ์สกัดเข็มเงินตกพื้นได้ทันเวลา ทั้งยังใช้มือกุมคอคอยของมือสังหารเอาไว้

บุรุษในอาภรณ์หญหุรายิ้มน้อยๆ 'ข้าก็คิดว่าเป็นผู้ใดเสียอีก นี่ไม่ใช่คุณชายน้อยสกุลไปหรือ กลับมาตั้งแต่เมื่อใดกัน มารดาท่าน

สบายดีหรือไม่'

คุณชายน้อยไอ้สลัก สีน้าแทบไม่มีสีเลือด เขาเค้นเสียงเคียดแค้น
จากในลำคอ 'จะช้าหรือเร็วข้าก็ต้องฆ่าเจ้า!'

แววตาของบุรุษในอาภรณ์หรูหราฉายแววโหดเหี้ยม 'เจ้าเดรัจฉานน้อย
เกรงว่าเจ้าคงไม่มีโอกาส'

ผู้ใต้บังคับบัญชาคนหนึ่งพลันรีบเข้ามารายงาน 'ท่านโหว ไปสูหยิน
ก็แขวนคอตายตามไปจี๋เกิงไปแล้วขอรับ!'

บุรุษผู้นั้นสุดแสนเสียดายยิ่ง เขาได้แต่ทอดถอนใจ 'จบกัน ข้ามา
เสียเที่ยวแล้ว พวกคนสกุลไปนี้ช่างหัวแข็งเสียจริง!'

'แล้ว...จะจัดการอย่างไรดี'

'ในเมื่อกระดูกแข็งนัก เช่นนั้นก็บดกระดูกเป็นเถ้าเสียเลย ส่วน
เจ้าเดรัจฉานน้อยก็ทำให้มันลุกขึ้นยืนไม่ได้อีกไปชั่วชีวิต!'

ความทรงจำที่โกรธแค้นเข้ากระดูกดำพลันหยุดลงกะทันหันเมื่อมี
เสียงดังขึ้น บาดแผลที่หัวเข่าถูกแช่อยู่ในน้ำที่เสียดแทงกระดูก เขาเจ็บ
จนชาหนีบไปหมดแล้ว ยามนี้เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเบาๆ ดังขึ้นในคูน้ำ
เขาก็เตรียมพร้อมรับโทษทัณฑ์ที่มีเข้ามาไม่เว้นแต่ละวันทันที

มีคนเข้ามาใกล้และเอ่ยเรียกเขาด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ คุณชายน้อย..."

คุณชายน้อยเงยหน้าขึ้นทันที เนื่องจากคูน้ำมีดมืดยิ่งนัก จึงได้แต่
รวบรวมสายตามองไปยังต้นเสียง "เหลียนเซิง?"

"คุณชายน้อย ข้าเอง" เหลียนเซิงรู้ว่าคุณชายน้อยในตอนนี้มีสภาพ
บอบช้ำเพียงใด เขากล่าวเสียงส่ออื่น "วันนั้นคุณชายน้อยบอกให้ข้า

หนีเอาตัวรอด ข้าถามมาหลายทอดกว่าจะทราบว่าคุณชายน้อยถูกจับมา
ทรมานอยู่ในคุกน้ำของจวนโหว ข้าจะทอดทิ้งท่านหนีไปได้อย่างไรกัน
ข้าจึงแฝงตัวเข้ามาอยู่จวนโหว ตอนนี้ข้าขโมยกุญแจได้แล้ว คุณชายน้อย
ต้องหลบหนีไปจากที่นี่ ออกจากก่วงหลิงไปฟ้องร้องที่เมืองหลวง!"

เปลือกตาของเขานักอึ้ง ได้แต่ปรือมอง น้ำเสียงก็อ่อนลง
"เหลียนเซิง ข้าเดินไม่ได้แล้ว แล้วจะไปเมืองหลวงได้อย่างไร"

เหลียนเซิงพลันเข้ดน้ำตา "ข้าเตรียมรถม้าไว้แล้วขอรับ จากนั้นไป
คุณชายน้อยก็ได้แต่ต้องพึ่งตัวเองแล้ว"

หลังจากเหลียนเซิงพาคุณชายน้อยหลบหนีออกมาจากคุกน้ำแล้ว
เขาก็ได้กลับมาเห็นแสงตะวันอีกครั้ง เพื่อให้เขาได้มีเวลาในการหลบหนี
เหลียนเซิงจึงกลับเข้าไปในคุกน้ำ แสร้งว่าเป็นคุณชายน้อยสกลไป

เหลียนเซิงทนรับการทรมานต่างๆ ทั้งยังต้องถูกแช่น้ำและทนต่อ
ความอดรู้ เขาสามารถติดตามบรรดาคนของจวนโหวได้ กว่พวกเขา
จะรู้ความจริงก็ผ่านไปอีกหนึ่งเดือน พอใกล้จะตาย เขาก็ไม่หวาดกลัว
อะไรอีกแล้ว ด้วยเชื่อว่าคุณชายน้อยคงใกล้ไปถึงเมืองหลวงแล้ว เมื่อถึง
ที่นั้นก็สามารถเปิดเผยว่าก่วงหลิงโหวให้ร้ายคนสกลไปอย่างไรบ้าง

คุณชายน้อยเอ็นเข้าเสียหายทั้งสองข้าง แต่เขาต้องบังคับรถม้า
ด้วยตนเอง ระหว่างรอนแรมเดินทางก็ประสบความสำเร็จลำบากสารพัด
อย่าง จนสุดท้ายก็เข้าเขตเมืองหลวง แต่รถม้าที่เร่งเดินทางมากลับมี
สภาพพังเสียหาย เขาจึงต้องลงเดินโดยพึ่งพาไม้เท้าแทน ทว่าที่ว่าการ
ไหนเลยจะกล้ารับเรื่องร้องเรียนคดีของก่วงหลิงโหว คุณชายน้อย

ฉลาดเฉียบแหลมมาแต่เยาว์วัย เพื่อหลีกเลี่ยงการไปเจอขุนนางที่มีสายสัมพันธ์กับกษัตริย์หลวงอาจทำให้การหลบหนีของตนเองถูกเปิดเผย เขาจึงเดินทางไปยังสำนักตรวจการที่สามารถตรวจสอบขุนนางใหญ่โตได้ทั่วแผ่นดิน

แต่คุณชายน้อยไม่ล่วงรู้ถึงขั้นตอนการขึ้นศาลในเมืองหลวงแม้แต่น้อย อีกทั้งสำนักตรวจการก็หาใช่สถานที่ที่ชาวบ้านเดินดินจะย่างเท้าเข้าไปได้ หลังจากเดินวนเวียนอยู่น้ำสำนักตรวจการนานหลายวัน เขาก็ยังไม่ได้เดินเข้าประตูสำนักตรวจการไป มีสองข้างที่ใส่จับไม้เท้าก็เป็นผลลลอกจากเลือดซิบ เขาไม่มีเงินติดตัวสักอึแปะเดียว ท้องหิวจนไส้กิวแล้ว ขอทานที่ผ่านมาเห็นจึงแบ่งหมั่นโถวให้ครึ่งลูก เขาก็มองหยิบหมั่นโถวที่เพื่อนฝูงขึ้นมา หมั่นโถวทั้งบูตทั้งแข็งแล้วแต่เขาก็กินเคี้ยวและกลืนมันลงไปทั้งน้ำตา

อดสาหัสมาถึงเมืองหลวงที่เฟื่องฟูแล้วแท้ๆ ที่นี้มีขุนนางนับร้อยคน แต่กลับไม่มีผู้ใดให้ความสนใจในตัวเขาเลย ทุกวันจึงได้แต่นั่งอยู่ที่หน้าสำนักตรวจการ สุดท้ายก็ถูกเจ้าหน้าที่ระดับล่างมาจับไล่ ตาหนิวว่าเขาขวางหูขวางตา

คุณชายน้อยได้แต่คำร้างตนเองด้วยไม้เท้าแล้วเดินไปยังที่ว่าการทุกแห่ง เขามองเห็นขุนนางผ่านตานับร้อยคน ทว่ากลับไม่ได้เล่าเรื่องของสกุลไปให้ผู้ใดฟังเลยสักคน

คุณชายน้อยถูกผู้คนมองว่าเป็นเพียงขอทานพื้นๆ คนหนึ่ง ทั้งยังถูกขอทานคนอื่นมองว่าเป็นพวกแปลกแยก กระนั้นเขาก็ไม่ได้ใส่ใจคำวิจารณ์ของพวกเขาเลยแม้แต่น้อย เขาเพียงแค่จดจำขุนนาง

ทุกคนอยู่เงียบๆ ศึกษาภาระเบียบของที่ว่าการแต่ละแห่ง กระทั่งเวลา
ยี่ดื้อยี่มามานถึงครั่งปี และในคั้นหนึ่งที่มีหิมะตก เขาพุงกายด้วยไม้เท้า
เดินเข้าไปในตรอกด้านหลังสำนักตรวจการที่น้อยคนนั้จะผ่านเข้ามา
แล้วไปหยุดอยู่ตรงประตูหลัง

ทว่าสิ่งที่เขาตั้งตารออยู่ในคั้นหิมะไปรยปรายหาใช่สำนักตรวจการไม่

ดึกดื่นมากแล้ว หิมะยังคงตกลงมา เกี้ยวหลังหนึ่งไผล่ออกมาจาก
หัวมุมทางเข้าตรอก ผ่านประตูหลังของสำนักตรวจการ จับพลันเกี้ยว
ก็ถูกวางลง มีคนผู้หนึ่งก้าวลงมา ท่าทีของเขาเปี่ยมด้วยความรอบรู้

"ไท่สื้อ* บุรุษหนุ่มผู้นี้พึงอยู่ที่ประตูของสำนักตรวจการ คิดว่า
คงมีเรื่องถูกปรักปรำมา น่าเสียดายที่เขามาผิดทาง เกรงว่าประตูหลัง
บานนี้ของสำนักตรวจการคงไม่เปิดออกแน่"

"เขาคงมีวาสนากับสำนักหลังนี้เฒ่าเป็นแน่"

* ไท่สื้อ หมายถึงตำแหน่งหัวหน้าอาลักษณ์ ดูแลการบันทึกประวัติศาสตร์ การสอบทาน และเรียบเรียง
พงศาวดาร

7

ดาวหางพุ่งปราดข้ามผืนนภา...

อาลักษณ์จดบันทึกตามจริง รัชทายาทในรัชศกนี้ได้ปรากฏตัวขึ้นแล้ว

นี่คือจุดเริ่มต้นชีวิตอันรุ่งโรจน์ของฉืออิง⁺ที่เปิดเผยในบันทึก นับแต่นั้นมาฉืออิงก็บังเกิดความเคียดแค้นกับหลันไถมาเป็นสิบปี

ความเคียดแค้นของฉืออิง⁺ปรากฏเป็นการรวบรวมความผิดของหลันไถ แล้วยุแยงให้สหายร่วมชั้นเรียนที่สำนึกศึกษาเจ้าเหวินคล้อยตาม บรรดาลูกหลานพวกนี้ก็จะนำเรื่องราวพวกนี้ไปถ่ายทอดให้บิดาของพวกเขาที่เป็นขุนนางอยู่ในราชสำนักฟังและเขียนฎีการ้องเรียน

ที่ว่าทุกครั้งทีจุ่โจม หลันไถก็เป็นเหมือนวัวดินปั้นลงทะเล* ไม่เคยสิ้นคลอนหลันไถได้เลยสักนิด

มีเพียงครั้งเดียวที่ฉืออิง⁺ใช้สำนักตรวจการลงงานหลันไถ ผลคือ

* วัวดินปั้นลงทะเล เป็นสำนวน หมายถึงหายไปอย่างไร้ร่องรอย

สำนักตรวจการตั้งข้อกล่าวหาอันหนักหน่วงรุนแรงในปีนั้น ก่อให้เกิดผลกระทบต่อทุกคนในราชสำนัก ยกเว้น...หลันไถ

หลันไถคือดาวที่สว่างเจิดจ้าซึ่งรายล้อมด้วยศัตรูไม่ว่าใครก็ทำอะไรไม่ได้ การจู่โจมทั้งหมดล้วนไร้ผล เพียงเพราะคนเดียว

หัวหน้าสำนักหลันไถ...ไปสิงเจียน

ตั้งแต่ไปสิงเจียนเข้ามาควบคุมดูแลหลันไถ ก็ยังไม่มีผู้ใดสร้างแรงกระทบต่อหลันไถได้เลย ส่วนพวกที่สร้างความวุ่นวายให้กับหลันไถต่างก็ถูกไปสิงเจียนกวาดปลายพู่กันเล่นงาน อย่างเบาก็ถูกลดตำแหน่งเนรเทศ อย่างหนักก็ถูกตัดหัวยึดทรัพย์

ผลลัพธ์จากการที่ฉืออิง⁺ใช้สำนักตรวจการเล่นงานหลันไถก็คือทำให้สำนักตรวจการถูกเปลี่ยนยกชุด ฉืออิง⁺ถูกกักบริเวณ หากไม่ใช่เพราะบิดารักนางสุดชีวิต ช่วยพูดโน้มน้าวมารดาให้จนถึงขั้นสวมบทเคราะห์าโคกเพื่อเป็นการปลอบประโลมบิดาแล้ว มารดาจึงยอมจบเรื่องนี้ด้วยการผ่อนโทษหนักให้นาง จากที่กักบริเวณหกเดือนก็เหลือเพียงสามเดือน ช่วงเวลานั้นฉืออิง⁺พลันรู้สึกว่าตนเองอาจไม่ใช่ลูกในไส้ของมารดาก็เป็นได้

"องค์หญิง ทรงรีบตื่นเร็วเข้า! 'ใครผู้นั้น' มาแล้วพะย่ะค่ะ!"

เดิมทีฉืออิง⁺กำลังสัปหงกท่ามกลางเสียงพูดคุ้ยของสหายร่วมชั้นเรียน ทว่าลูๆ ทั้งห้องก็เงียบเสียง รวมทั้งที่บุตรชายของเสนาบดีกรมอาญาซึ่งนั่งอยู่ข้างหลังใช้เท้าเตะม้านั่งของนางจนสุดแรง นางก็ปรือตามองไปที่ประตูห้องเรียน ทันใดนั้นความกังวลก็พลันหายวับไป

สำนักศึกษาเจาเหวินนั้นเป็นสำนักศึกษาชั้นยอดของอาณาจักร

ซึ่งรองรับผู้เรียนได้ยี่สิบคน ถือเป็นส่วนนักศึกษาสำหรับราชินิกุลและบุตรหลานจากตระกูลใหญ่ ย่อมไม่มีผู้ใดกล้าเข้มนวดไล่ แม้แต่หัวหน้าส่วนศึกษาก็ยังเตลิดหนีไปแล้วห้าคน อาจารย์ของแต่ละวิชาแทบจะเปลี่ยนกันไม่ซ้ำหน้า แทบไม่มีใครรับหน้าที่ได้นานถึงหนึ่งปี ทว่ากลับมีผู้หนึ่งเป็นข้อยกเว้น

ไม่ผิดเลย คนผู้นั้นก็คือหัวหน้าสำนักหลั่นไถผู้นั้น!

สองปีก่อน จักรพรรดินีที่กลัดกลุ้มจนหลับไม่ลงก็มีรับสั่งให้ไปสังเวยมารับหน้าที่อาจารย์สอนประวัติศาสตร์ในสำนักศึกษาเจาเหวินเพิ่ม ทันทีที่ผู้เรียนในสำนักศึกษาเจาเหวินทราบข่าวนี้ก็เหมือนกับฝันร้าย พวกเขาตกใจร้องไห้จนถึงขั้นอยากเลิกเรียน แต่สุดท้ายพวกเขาก็ล้วนถูกบิดาผลักไล่กลับมา ดังนั้นจึงมีเพียงชั้นเรียนที่ไปสังเวยสอนเท่านั้นที่ผู้เรียนทุกคนต้องเงียบเสียงและอยู่อย่างสงบเสงี่ยม เนื่องจากพวกเขาไม่อาจล่วงเกินคนผู้นี้ได้ นี่ก็คือการสั่งสอนด้วย 'เลือดและน้ำตา' ของบิดาพวกเขา

ในเวลานี้เจ้าของชื่อที่ทำให้ผู้คนอกสั่นขวัญแขวนอย่างไปสังเวยนั้นก็กำลังเดินเนิบช้าเข้ามาในห้องเรียน อันที่จริงที่ห้องเรียนเงียบเสียงลงนั้นไม่ใช่เพราะพวกเขามองเห็นไปสังเวย แต่เป็นเพราะรู้ว่าเขามาถึงแล้วต่างหาก!

ก่อนหน้าที่ตัวคนจะมาถึง เสียงจากไม้เท้ากระทบพื้นหินอ่อนก็ดังเข้ามาในห้องที่มีแต่เสียงหัวเราะพูดคุยก่อนแล้ว เนื่องจากพวกเขาฝึกฝนมานับร้อยครั้งจนโสตประสาทสามารถจับเสียงนี้ได้อย่างแม่นยำ จึงรับรู้ได้ว่าไปสังเวยกำลังเดินอยู่บนทางเดินที่มีดอกไม้ห้อยย้อยลงมา

...ห่างออกไปสี่สิบจั้ง*

ฉืออิงเห็นคราบน้ำลายบนหนังสือก่อนผืนยัดตัวตรง แล้วเหลือบตามองไป

ไปสิงเจียนมือซ้ายถือหนังสือ มือขวาจับไม้เท้า เขาไม่ได้แต่งกายเจกเช่นบัณฑิตทั่วไป แต่สวมชุดที่ใส่ทำงานที่หลันเถ ใช้ผ้าฝ้ายมัดผมเสื้อคลุมแขนสอบ เขาก้าวเดินอย่างเชื่องช้า จำเป็นต้องใช้ไม้เท้าที่มือขวาช่วยพยุงกายเอาไว้จึงจะเดินได้อย่างมั่นคง

เรื่องที่ขาของไปสิงเจียนเคลื่อนไหวไม่สะดวกนั้นทุกคนต่างรับรู้ดี แต่นอกจากเขาเดินได้ช้าแล้ว คนผู้นี้ก็แทบดูไม่แตกต่างจากคนทั่วไปตรงกันข้าม ต่อให้เขาจะใช้ไม้เท้าเยื้องย่างก็ยังมีหน้าตาและท่วงท่าที่สง่างามอยู่ดี ถึงกับมีคนไม่กล้าตายในเมืองหลวงกล้าขนานนามให้เขาว่า...ตระหง่านประดุจขุนเขาหยก

'ขุนเขาหลุนนี่' ย่างเท้าเข้ามาที่โต๊ะอาจารย์ ก่อนจะนั่งลงที่เก้าอี้อย่างช้าๆ พลางฟังไม้เท้าไว้กับโต๊ะ แล้วเปิดตำรา สีนหน้าเอาจริงเอาจังกวาดมองไปที่บรรดาผู้เรียน

ด้วยฐานะของฉืออิงแล้ว นางจึงได้นั่งอยู่แถวหน้าสุด ในตอนนี้ นางยินดีที่จะเป็นรุ่นที่สองของขุนนางตระกูลชั้นสูงของบ้านใดบ้านหนึ่งเสียดีกว่า จะได้ไปนั่งอยู่แถวหลังสุด หรือไม่ต้องเข้ามาเรียนในสำนักศึกษาเจาเหวินไต้ย่งดี พอความคิดอยากหนีไปจากแถวหน้าสุดนี้ผุดขึ้นมา นางก็คิดอะไรออกทันที

อาศัยตอนที่ไปสิงเจียนยังไม่ทันได้เอ่ยปาก ฉืออิงก็ลุกพรวดขึ้น

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

"อาจารย์ ศิษย์มีโรคที่ตา มองใกล้ไม่ชัด อยากขอเปลี่ยนที่นั่งกับสหายที่อยู่แถวหลังสุด"

โดยไม่รอให้ไปถึงเจียนอนุญาต และไม่รอให้สหายร่วมชั้นที่โชคร้ายตอบตกลง นางก็เดินไปถึงแถวสุดท้ายเพื่อยึดที่นั่งของผู้อื่น ท่ามกลางสายตาของทุกคนที่จ้องมองมา ผู้โชคร้ายก็มีสีหน้าเหมือนจะร้องไห้ยามเผชิญหน้ากับแรงกดดันอันหนักอึ้ง เขาก็ได้แต่ย้ายตนเองไปยังแถวหน้าสุด นั่งลงเบื้องหน้าไปสิงเจียนด้วยร่างกายที่สั่นเทา

ไม่มีใครคาดคิดเรื่องการสลับที่นั่งในครั้งนี้ ทุกคนจึงล้วนเฝ้าระวังเสียงก๊นล้มหายใจ พวกเขาเตรียมตัวเตรียมใจรอการสั่งสอนที่เข้มข้น ประดุจตนเองเป็นปลาในคู* อย่างโรยอย่างนั้น อย่างไรเสียผู้ที่อยู่เบื้องหน้าของทุกคนก็ถูกหนีบยกไปกล่าวชมขวัญเด็ก ถึงขั้นทำให้เด็กหยุดร้องไห้ในยามคำคืนได้เสียวนะ

กระนั้นพวกเขาก็ไม่ึกไม่ฝันว่าหัวหน้าสำนักหล่นไถ่ที่ในหมู่ผู้เรียนเรียกแทนเวลาคุยกันว่า 'ใครผู้นั้น' กลับทำเป็นไม่รู้ไม่รู้ถึงการสลับที่นั่งในครั้งนี้

"วันนี้ที่จะเรียนกันคือรูปแบบการจัดวางการบันทึกประวัติศาสตร์" ไปสิงเจียนนั่งฟังพนักเก้าอี้ สายตาค่อยๆ มองออกไปนอกโຕະ และเอ่ยประโยคที่ทำให้เหล่าผู้เรียนเหมือนตกอยู่ในห้วงฝันร้าย "ใครจะตอบคำว่า 'ได้บ้าง'"

เหล่าผู้เรียนต่างก้มหน้าก้มตาโดยไม่ได้นัดหมาย ยามนี้ไม่มีใคร

* มาจากคำอุปมา 'ประตูเมืองไฟไหม้ ปลาในคูพลอยเดือดร้อน' หมายถึงผู้บริสุทธิ์ต้องได้รับผลกระทบเดือดร้อนไปด้วย เนื่องจากไฟไหม้ประตูเมือง คนก็ยอมตักน้ำในคูเมืองมาดับไฟ ดับได้แล้วน้ำในคูก็แห้งขอด ปลาที่อยู่ในคูน้ำก็ต๋องตาย

กล้าประดานสายตากับไปสิ่งเจียนเลยสักคน เพราะนั่นเท่ากับว่าเขา
รนาที่ตายเอง

คนโชคร้ายที่ก้มหน้าเข้าไปสักหน่อยก็อยู่ในสายตาของผู้เป็นอาจารย์
พอดี "คุณชายเม้ง ท่านลองพูดมา"

คุณชายบ้านเสนาบดีกรมกลาโหมเม้งกวงหย่วนรู้ดีกว่าวันนี้เรื่องราว
ไม่เป็นอย่างใจสักเรื่อง โดยปกติแล้วเขาเป็นคนไม่ชอบอ่านหนังสือ
เป็นบิดาที่ส่งเขามายังสำนักศึกษาเจ้าเหวินนี้ ไม่ง่ายเลยกว่าเขาจะ
ยึดครองที่นั่งอันแสนวิเศษนั้นมาได้หลายเดือน แต่จู่ๆ กลับมาถูกองค์หญิง
ใช้กำลังยื้อแย่งไปเช่นนี้ ทั้งยังต้องกลายเป็นผู้เสียสละเพื่อช่วยเหลือ
สหายร่วมชั้นเสียอย่างนั้น

เม้งกวงหย่วนได้ยินเสียงถอนหายใจจากรอบข้างอย่างชัดเจน
เขาเองก็ไม่กล้าผ่อนลมหายใจแรงนัก ยามตกอยู่ในความสนใจของ
ไปสิ่งเจียนเช่นนี้ เขาก็ไม่คิดหยดเย็นต่อ "เรียนอาจารย์ ศิษย์โง่เขลายิ่งนัก
ไม่อาจตอบได้ขอรับ"

ไปสิ่งเจียนไม่ได้ถือสาแต่อย่างใด "แล้วคุณชายเม้งคิดว่าผู้ใด
สามารถตอบแทนได้"

เม้งกวงหย่วนทำหน้าที่เลอหลา ก่อนจะกวาดตามองรอบด้านด้วย
ความลังเล ทว่าทุกที่ที่มองไป เหล่าสหายสนิทต่างก็ส่ายหน้าระรัว ในใจ
ของเขาพลันพังทลาย กระนั้นก็มีสายตาคู่หนึ่งเปรียบดั่งไข่มุกสุกสกาว
จากที่ไกลมองมา...

"องค์หญิงทรงตอบแทนศิษย์ได้ขอรับ!" เม้งกวงหย่วนคว้าเอา
กอบฏาที่ลอยน้ำมาช่วยชีวิตไว้แน่น

เดิมที 'กอบฏา' ที่ถูกคว่ำเอาไว้นั้นกำลังลอยคว้างในอากาศ พอได้ยินคนเอ่ยชื่อของตนเอง ก็อึ้งก็ชะงักไปด้วยไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อกวดย่นทวนคำถามของไปสิงเจียนอีกรอบหนึ่งพลางส่งสายตาขอความช่วยเหลือมาให้

ฉืออิงมองไปที่ไปสิงเจียน นางพบว่าคนผู้นั้นไม่เคยมองตนเองตรงๆ เลยสักครั้ง คล้ายว่านางไร้ตัวตน นางเองก็ต่อต้านเขาประหนึ่งคู่แค้นเก่า คิดว่าเขารับรู้เรื่องที่น่าถูกกับบริเวณดี ทั้งยังรู้ชัดว่าเขานั้นละที่เป็นตัวการ แล้วตอนนี้ยังคิดฉวยโอกาสทำให้นางต้องมาตกหลุมพรางในห้องเรียนแห่งนี้อีก นางไม่มีวันยอมให้เขาสมหวังแน่!

"เรียบเรียงเป็นรายปี นำเสนอในเชิงประวัติของแต่ละคน นำเสนอแยกตามเหตุการณ์สำคัญ บันทึกแยกตามอาณาจักร ประวัติศาสตร์ทั่วไป ประวัติราชวงศ์" นางตอบคำถามรวดเดียวจบ ทั้งหมดนี้จำต้องยกความดีให้บิดาที่บังคับให้นางท่องจำบันทึกของคนสำคัญมาตั้งแต่สามขวบ บ่มเพาะให้นางกลายเป็นรัชทายาทที่เปี่ยมด้วยความรู้

สหายร่วมชั้นเรียนต่างคุ้นเคยกันนานแล้ว ตั้งแต่เลืกมาองค์หญิงผู้นี้ ก็ถูกเหล่าผู้ปกครองนำมาใช้เรียกเป็นปกติว่า 'เด็กน้อยบ้านคนอื่น' ซึ่งถือเป็นศัตรูที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขาตั้งแต่เยาว์วัย กระนั้นเมื่อเติบโตขึ้นมากพวกเขาก็คิดอยากถามบิดามารดากลับไปเช่นกัน เหตุใดจึงไม่พูดถึง 'ผู้ปกครองบ้านคนอื่น' บ้างเล่า ที่ฉืออิงเฝ้าถามถึงเพียงนี้ก็เป็นเพราะบิดาของนางบ่มเพาะมาเองกับมือ ในรัชศกนี้ เขาเป็นที่กล่าวขานว่าเป็นท่านชายจากตระกูลสูงศักดิ์ที่มีความรู้ไร้เทียมทาน สุดท้ายลูกไม้ก็ย่อมหล่นไม่ไกลต้น

แน่นอนว่าฉืออิงมีความรู้ดีแล้วในเรื่องความประพฤติกุศลและคุณธรรมเล่า ชาวบ้านล้วนเรียกขานนางว่า 'ดาวหายนะ' เพียงดูจากความพยายามของนางที่จะโจมตีหลันไถก็ทำให้ทุกคนต่างเข้าใจได้

แน่นอนว่าคำตอบของฉืออิงไม่มีอะไรผิด ถึงอย่างนั้นไปสิงเจียนก็ไม่ได้เอื่อยชม แม้แต่การแสดงความเห็นเพิ่มเติมอะไรก็ไม่มี หลังผ่านพ้นการตอบคำถามนี้ไป ไปสิงเจียนก็เริ่มต้นการสอนอย่างเป็นทางการ

เป็นถึงเจ้าความรู้ แต่ต้องมาทบทวนความรู้สึกรับรู้ของการถูกมองว่าไร้ตัวตน เทียบไม่ได้กระทั่งคนเรียนแยะอย่างคุณชายเม้ง เช่นนี้นั้น...

ฉืออิงหายใจเข้าลึกๆ วิญญูชนแก่แค้นหนึ่งช่วยยาม* ก็ไม่สาย

สอนจนเสร็จสิ้นแล้ว ไปสิงเจียนก็ออกจากสำนักศึกษาเจาเหวินก่อนขึ้นเกี้ยวเพื่อเดินทางกลับหลันไถ

เกี้ยวของหัวหน้าสำนักหลันไถก็เป็นเหมือนกับตัวเขา เพียงแค่พบเห็นยังคิดหลบแทบไม่ทันเลย ได้ยินว่าเคยมีคนไม่หลีกทางให้เกี้ยวของหัวหน้าสำนักหลันไถ พอถึงสิ้นปีคนผู้นั้นก็ถูกลดขั้นว่าเขาไม่ยอมรับวิพากษ์วิจารณ์กรมปกครองว่าทำการปกปิดเรื่องเลวร้าย ร้องเรียนให้ที่ว่าการทุกแห่งตรวจสอบหาความกระจ่างอย่างดุเดือด

ผลลัพธ์ก็เป็นไปตามที่เขาปรารถนาจริงๆ กรมปกครองเปิดเผยผลการตรวจสอบ โดยตีประกาศประวัติด้านมืดของคนผู้นี้ที่มีทั้งหมดตั้งแต่อายุสิบแปดไปจนถึงสามสิบแปดปี วันเดือนปีใดขโมยวัวของหมู่บ้านข้างเคียง วันเดือนปีใดไปมีความสัมพันธ์กับแม่ม่ายในหมู่บ้าน

* ช่วยยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

จนฝ่ายหญิงตั้งครุฑ คนผู้นี้ทั้งอับอายทั้งโกรธแค้นจนยากจะรับไหว เขาแทบกระอักเลือดออกมาเสียตรงนั้น คิดไม่ถึงเลยว่าจุดต่างพริ้วในอดีตจะถูกขุดคุ้ยออกมาได้ ภายหลังมีคนในกรมปกครองที่ไม่ต้องการเปิดเผยชื่อเกิดเห็นอกเห็นใจเขาขึ้นมา บอกเขาว่าคำตอบเหล่านี้ล้วนมาจากสถานที่ที่เก่งกาจในการขุดคุ้ยประวัติด้านมืดของผู้อื่น เพียงแค่ออกนอกประตูแล้วเลี้ยวซ้ายก็จะเจอกับหลันไถ

ไม่มีใครสงสัยความสามารถในการขุดคุ้ยเรื่องราวต่างๆ ของหลันไถ กระนั้นใครบ้างที่จะไม่มีจุดต่างพริ้ว โดยเฉพาะบรรดาคนใหญ่คนโตที่มีตำแหน่งสูง ในแวดวงขุนนางนี้ใครกล้าบอกว่าตนเองขาวสะอาดบ้าง ดังนั้นยังมีตำแหน่งสูงและมากอำนาจเพียงใด พวกเขา ก็จะยิ่งเกรงกลัวหลันไถมากเท่านั้น เนื่องจากไม่อาจรู้ได้เลยว่าวันใดหัวหน้าสำนักหลันไถจะนึกอยากเขียนบันทึกประวัติให้หรือไม่ เพราะหากมีวันนั้น เรื่องราวดำมืดทุกเรื่องในอดีตจะล้วนถูกขุดรากถอนโคนขึ้นมา ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพราะความรักที่หัวหน้าสำนักหลันไถมีต่อคนผู้นั้นทั้งสิ้น

ดังนั้นทุกคนจึงไม่อยากให้หัวหน้าสำนักหลันไถพุงความสนใจมาที่ตนเอง พยายามไม่ทำให้ตนเองมีตัวตนอยู่ต่อหน้าเขา สถานที่ใดที่เกี่ยวข้องกับหัวหน้าสำนักหลันไถผ่านไปจะไม่มีคนปรากฏตัวขึ้นในรัศมีหลายสิบจั้ง คนจำนวนมากแทบจะพากันหลีกหนีประเดี๋ยวนั้นเลย

ไปสิงเจียนจึงได้อยู่อย่างสุขสงบ เขาไม่ต้องพบเจอผู้คนมากหน้าหลายตา ทั้งยังร่วมสมาคมอย่างไร้สาระในแวดวงขุนนางได้น้อยลง นับว่าประหยัดเวลาไปได้ไม่น้อย เดิมทีการไปสอนลูกหลานชนชั้นสูงที่สำนักศึกษาเฉาเหวินก็มีใช่เรื่องที่เขาอยากทำสักนิด แต่เนื่องจาก

เป็นรับสั่งของจักรพรรดินี ต่อให้เขาต้องเสียเวลา ความคิด และร่างกาย
เพียงใด เขาก็จำต้องไปปรับมือกับหนุ่มสาวชนชั้นสูงกลุ่มนี้

หากกล่าวถึงชื่อเสียงของเขาแล้ว เหล่าผู้เรียนกลุ่มนั้นล้วน
เกรงกลัวเขาทั้งสิ้น ยกเว้น 'ใครบางคน' ที่คอยจ้องหาทางทำลายเขาอยู่
ไปสิ่งเจียนนั่งฟังโต๊ะตัวเล็กภายในเกี้ยวด้วยท่าทางที่ผ่อนคลาย
เขาสอนอยู่ที่สำนักศึกษาเจาเหวินเป็นเวลาานจนหัวเข้าปวดเมื่อย
ไปหมดแล้ว คิดจะหาเวลาพักเพียงชั่วครู่ก็ยังยากเลย

ไปสิ่งเจียนกลับมาถึงหลังไถ ประตูด้านหน้าก็เปิดกว้างรออยู่แล้ว
คนทั้งหมดล้วนออกมาต้อนรับ เช่าลิ่งสื่อ* ชูลิ่งสื่อ** เจี้ยวชูลาง***
ต่างจัดแต่งชุดให้เรียบร้อย พวกเขาเฝ้าเรียงรายอยู่ด้านใน

หลังจากเกี้ยววางลงบนพื้น ไปสิ่งเจียนก็คำไม้เท้าเดินออกมา

"ไท่สื่อกลับหลังไถ!" เสียงตะโกนดังราวกับจะไปถึงชั้นฟ้า
เป็นทั้งการต้อนรับและเป็นการเตือนคนทั้งหลังไถ หากมีผู้ใดแอบจับ
หรือทำตัวขี้เกียจอยู่ ตอนนีก็ให้ตื่นตัวได้แล้ว

ด้านนอกหลังไถมีตรอกกันอยู่ อีกฟากของตรอกก็คืออุโมงหรือ
สำนักตรวจการ สองฝ่ายตั้งอยู่ตรงข้ามกัน พูดได้ว่าสถานการณ์เหมือน
น้ำกับไฟ ชื่อหลังไถมาจากดอกกล้วยไม้**** ชื่ออุโมงมาจากอีกา*****

* เช่าลิ่งสื่อ คือตำแหน่งผู้ช่วยอาลักษณ์ มีหน้าที่เรียบเรียงและคัดลอกบันทึกข้อมูลทางประวัติศาสตร์ และ
ทำงานตามที่หัวหน้าอาลักษณ์จะมอบหมาย

** ชูลิ่งสื่อ หมายถึงเจ้าหน้าที่สารบรรณ ดูแลงานด้านเอกสารทั้งหมด

*** เจี้ยวชูลาง หมายถึงเจ้าหน้าที่สอบทานและตรวจความถูกต้องของเอกสารและบันทึกต่าง ๆ

**** ดอกกล้วยไม้ ภาษาจีนเรียกว่าหลันฮวา

***** ในสมัยนั้น ต้นไม้ปลูกอยู่ในสำนักตรวจการจะมีอีกาเกาะอยู่เต็ม คนจึงเรียกสำนักตรวจการว่าอุโมง
ซึ่งมาจากอุบายที่หมายถึงอีกา และเรียกคนที่ทำงานในสำนักตรวจการว่า 'ปากอีกา'

ฝ่ายหนึ่งให้โทษคนด้วยพู่กัน ฝ่ายหนึ่งให้โทษคนด้วยวาจา ต่างฝ่ายต่างไม่เห็นอีกฝ่ายอยู่ในสายตา

ยังดีที่ประตูหน้าของหลันไถอยู่ตรงกับประตูหลังของสำนักตรวจการ นี่จึงเลี่ยงการเผชิญหน้ากันได้ หากต้องมองเห็นหน้าทุกวันก็มีแต่ชิงชังกันเสียเปล่า และโชคดีที่หลังกำแพงสำนักตรวจการมีต้นไม้ปลูกอยู่มาก นับว่าป้องกันเสียงได้ไม่เลว ขณะเดียวกันก็ให้ความสะดวกต่อฉืออิงในการปีนขึ้นยอดไม้และพุ่มหมอบอยู่บนกำแพง คอยลอบสังเกตความเคลื่อนไหวของหลันไถ

"ช่างดูใหญ่โตเสียจริง มิน่าเล่าถึงไม่เห็นข้าอยู่ในสายตา!" ฉืออิง⁺ พ่นเสียงออกทางจมูก

"ใช่! หยิงโยสและอวดเบ่งยิ่งนัก!" คนด้านข้างเอ่ยคล้ายตาม

"ให้เขาวางท่าไปเถอะ! ข้าไม่เชื่อหรอกว่าเขาจะไม่มีจุดอ่อน" ฉืออิง⁺ตอบรับเจ้าของเสียงนั้น ก่อนจะหันหน้าขวับมาทันที นางเผชิญหน้ากับบุรุษแปลกหน้าที่พุ่มหมอบบนกำแพง ก่อนกล่าวว่าขึ้นอย่างรังเกียจ "เจ้าเป็นใครกัน แม้แต่กำแพงของสำนักตรวจการก็ยังกล้าปีนรี"

บุรุษที่ถูกรังเกียจกล่าวอย่างตื่นตัว "อ้าว ปีนไม่ได้หรือรี เข้าใจแล้ว กระหม่อมเป็นหัวหน้าสำนักตรวจการคนใหม่ ยินดีที่ได้พบองค์หญิงพะยะค่ะ!"

ฉืออิง⁺พลันร่วงหล่นจากบนกำแพง...

อาศัยต้นไม้อายุร้อยปีในสำนักตรวจการช่วยพยุงร่างเอาไว้ ฉืออิง⁺จึงไม่ถึงกับหน้าคะมำลงบนพื้น ถึงอย่างนั้นสภาพร่างที่ร่วงลงมาก็ดูไม่ดีเลยสักนิด

"องค์หญิง พระองค์ไม่เป็นไรนะพะย่ะค่ะ" หัวหน้าสำนักตรวจการคนใหม่รับผลจากการกำแพงแล้วป็นต้นไม้ลงมา พลางกล่าวพลบฉืออิงที่นอนแผ่อยู่บนพื้น

"เจตนาพูดให้ตกใจเช่นนี้ ท่านตั้งใจทำร้ายข้าใช่หรือไม่!" ฉืออิงจ้องสีหน้าที่เป็นห่วงเป็นใยของบุรุษตรงหน้าด้วยความโกรธเคือง

"มิกล้าพะย่ะค่ะ องค์หญิงอย่าเพิ่งเข้าพระทัยผิด พระองค์ตรัสถามว่ากระหม่อมคือผู้ใด กระหม่อมก็เพียงบอกว่ากระหม่อมเป็นผู้ใดเท่านั้น ไหนเลยจะตั้งใจทำร้ายองค์หญิงได้" หัวหน้าสำนักตรวจการหยิบใบไม้ออกจากใบหน้าของฉืออิงให้อย่างเอาใจใส่

"ท่านไม่รู้หรือว่าข้ากับสำนักตรวจการของพวกท่านมีชะตาไม่เข้ากัน" จากที่ฉืออิงตกใจกลัวในตอนแรกก็ฟื้นคืนท่าที่ดังเดิม "ท่านยังขึ้นเสียงต่อหน้าข้าอีก!"

"ได้ยินว่าหัวหน้าสำนักตรวจการคนก่อนเข้ากับองค์หญิงได้ดี"

"ดังนั้นเขาจึงกลายเป็น 'หัวหน้าคนก่อน' อย่างไรเล่า"

ฉืออิงเคยใช้สำนักตรวจการจูโจมไปถึงเจียนมาก่อน ส่งผลให้หัวหน้าสำนักตรวจการคนนั้นถูกลดชั้น กลุ่มคนที่เข้าร่วมในคดีนี้ล้วนถูกโยกย้าย สำนักตรวจการเสียกำลังคนไปมาก ด้วยเหตุนี้ฉืออิงจึงถูกลงโทษและถูกห้ามไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับงานของสำนักตรวจการอีก หากยังติดต่อก่ี่ยวพันกับสำนักตรวจการ เกรงว่าคงไม่ใช่แค่ถูกกักบริเวณเท่านั้นแน่ ทว่าจู่ๆ เบื้องหน้าก็มีหัวหน้าสำนักตรวจการโผล่มาเช่นนี้ เห็นทีคงไม่ใช่กลางดีแน่

ฉืออิงลอบเข้ามาในสำนักตรวจการเพื่อสอดแนมหลั่นไถ เนื่องจาก

ต้องการเฝ้าดูไปถึงเจียนจึงไม่อาจไม่ใช้แผนการนี้ เมื่อร่องรอยถูกเปิดเผย
เช่นนี้แล้ว ฉ้ออิงจึงคิดแค่เพียงจะออกจากสถานที่นี้ไปโดยเร็ว

โชคร้ายก็คือ...ข้อเท้าของฉ้ออิงบวมขึ้นมาเล็กน้อยแล้ว

เพราะเป็นพระธิดาคนโตของจักรพรรดินีและเฟิงจวิน ฉ้ออิงจึง
ถูกตามเฝ้ามาแต่เด็ก นางราวกับพุ่มพริกมาจากของวิเศษหายากอย่างไร
อย่างนั้น ไม่เคยต้องพบเจอความยากลำบากจริงๆ ฉะนั้นเมื่อพบกับ
ความเจ็บปวดเพียงเล็กน้อยก็ทนไม่ได้แล้ว หัวหน้าที่สำนักตรวจการจึง
ตกตะลึงเมื่อเผชิญกับท่าทีวางอำนาจขององค์หญิงในช่วงแรก และ
ช่วงหลังที่น้ำตาไหลริน

"แค่พระบาทแพลงเท่านั้น ทรงทายาก็จะดีขึ้นพะย่ะค่ะ" หัวหน้าที่
สำนักตรวจการรีบเอ่ยปลอบโยน

แค่?...เท่านั้น?!

ฉ้ออิงที่กำลังเจ็บปวดอย่างที่สุดไม่มีทางยอมรับคำกล่าวนี้ได้แน่
น้ำตานางยิ่งพร่างพรู เสี่ยงร้องไห้พลันดังลั่น

หัวหน้าที่สำนักตรวจการถึงกับหมดหวัง หากคนอื่นๆ ได้ยินเข้า
จะต้องคิดว่าเขาทำร้ายองค์หญิงเป็นแน่ ยิ่งกว่านั้นก็คือหลันไถอยู่ห่าง
ออกไปเพียงแค่หนึ่งตรอกคั่นเท่านั้น หากพวกคนในหลันไถได้ยินเข้าละก็
เขาจะมีเรื่องให้ต้องถูกบันทึก ด้วยวิธีเขียนแบบตำราขุนชีวิตที่ใช้อักษร
เพียงไม่กี่ตัวแต่กินความมากของไปถึงเจียนนั้นก็เพียงพอแล้ว...ฉ้ออิงร้าย
รัชทายาท และหนึ่งในนั้นก็มีชื่อเขาอยู่ด้วย...ฉ้ออิงมาจากหลันไถ

หลันไถเห็นว่าตนเองไม่อาจเป็นหัวหน้าที่อยู่ในตำแหน่งนี้เป็นระยะเวลา
ที่สั้นที่สุดในประวัติของสำนักตรวจการได้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงต้องลงมือ...

ปิดปากฉี้ออิง!

จู่ๆ เสียงร้องไห้ของฉี้ออิงก็ถูกคนปิดปาก นางหายใจติดขัดจนใบหน้าแดงกำ

"หากทรงรับปากว่าจะไม่ร้อง ก็ให้องค์หญิงผกพระพักตร์หนึ่งครั้ง!"

หลู่ฉีเอ่ยขอร้อง

ฉี้ออิงไม่เคยต้อง 'ยอม' อะไรมาก่อน อย่างไรก็ตามก็ไม่ยอมผกศิระชะ

หลู่ฉีสุดจะหมดปัญญาแล้ว

ชั่วเวลานี้ทางด้านหลังก็มีเสียงตีนตระหนกดังขึ้น...

"ได้เท่าหลู่ ต่อให้คิดแก้แค้นให้ได้เท่าเหยียงก็ไม่ควรลงมือที่
สำนักตรวจการเช่นนี้นะขอรับ"

ได้เท่าเหยียงก็คืออดีตหัวหน้าสำนักตรวจการ

ไม่กลัวคู่ต่อสู้ระดับเทพแต่กลัวลูกน้องโง่มภายในในกลุ่ม หลู่ฉีถูก
ลูกน้องคนนี้ยึดเยียดข้อกล่าวหาให้จนได้ เขาจึงได้แต่คลายมือออก
อย่างจนใจ

ฉี้ออิงฉวยโอกาสนี้กัดเข้าที่มือของเขาอย่างดุ้น

"คนสารเลว! เจ้าคิดร้ายกับข้าจริงๆ" ฉี้ออิงกัดไปคำหนึ่งแล้วก็ร้องไห้ต่อ

หลู่ฉีได้แต่ปล่อยให้โชคชะตานำพาแล้ว เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมา
เพื่อจะเช็ดเหงื่อบนใบหน้า ทว่าการกระทำนี้กลับทำให้ลูกน้องของเขาพูด
ทักท้วงขึ้นมาอีก

"ได้เท่าหลู่รีบหยุดมือ! จะมดองคหึงไม่ได้เด็ดขาดนะขอรับ!"

ไม่เพียงแค่นั้น ลูกน้องคนนี้ยังโผล่เข้ามาโอบรอบขาของหลู่ฉีไว้
อย่างเหนียวแน่น

ฉืออิงหยุดร้องให้ไปชั่วขณะ พลังเอ่ยปากดำทอ "คนสารเลว!
เจ้ายังกล้ามามัดข้าอีก!"

หลูฉีกัดผ้าเช็ดหน้าด้วยความอัดอั้นตันใจ พุดเสียงสะอื้นกับ 'ของ'
ที่ห้อยติดอยู่กับขา "ที่จริงแล้วเจ้าเป็นสายที่ไปสิงเจียนส่งเข้ามาใน
สำนักตรวจการใช่หรือไม่"

"ไม่ใช่เลย...ไม่ใช่ซะขอรับ ใต้เท้าหลูคงไม่ทราบ มีแต่พวกเราที่
ส่งคนแฝงเข้าหาไปสิงเจียน อย่างเช่นเมื่อวานนี้ก็มีสายแจ้งมาว่า
เขาลังสื่อที่ไปสิงเจียนวางใจมากคนหนึ่งทำความผิด"

หลูฉีลืมสะอื้น ฉืออิงก็ลืมร้องให้ ทั้งสองต่างพุดขึ้นมาพร้อมกัน
"จะเป็นไปได้อย่างไร!"

สายของสำนักตรวจการถูกวางไว้ทั้งในและนอกราชสำนัก นี่เป็น
เรื่องจำเป็นในหน้าที่ อย่างไรก็ตามเสียภาระหน้าที่ของสำนักตรวจการก็คือ
การตรวจสอบขุนนางทุกฝ่าย หากความสามารถในการตรวจสอบตกต่ำ
ไม่อาจขุดคุ้ยความลับของขุนนางทั้งหลายได้ นั่นก็หมายความว่า
สำนักตรวจการบกพร่องต่อหน้าที่ ดังนั้นเพื่อการสร้างประวัติ ทำผลงาน
และเพื่อรักษาชื่อเสียงของสำนักตรวจการเอาไว้วิธีการต่างๆไม่ว่ามีเท่าไร
จะในที่มืดหรือที่สว่างก็ล้วนถูกนำมาใช้ทั้งหมด ไม่กลัวว่าหัวหน้า
สำนักตรวจการจะจิตใจสกปรก กลัวแค่เพียงจะไม่ทำอะไร เมื่อไม่ทำ
ก็คือไร้ความสามารถ นี่คือข้อกำหนดของสำนักตรวจการ

กล่าวได้ว่าแม้แต่เหล่าขุนนางสกปรกยังถูกสำนักตรวจการตรวจสอบ
ถึงเพียงนี้ แล้วกับหลันไถที่เป็นคู่แค้นยิ่งนั้น พวกเขาจะปฏิบัติได้
อย่างขาวสะอาดหรือ ตั้งแต่วันที่ไปสิงเจียนเข้ามาดูแลหลันไถ คนผู้นั้น

ก็ทำให้ราชสำนักเกิดความปั่นป่วน และยังคงบ่อนทำลายสำนักตรวจการ
สำนักตรวจการจึงตั้งใจเตรียมการตอบโต้กลับ ด้วยการส่งสายสืบและ
คนแฝงตัวเข้าไปในหลันทไถเป็นจำนวนมาก ผลกลับกลายเป็นว่า
คนเหล่านั้นล้วนขาดการติดต่อ หูตาล่องหน สายลับล้มเหลว...ไม่กล่าวถึง
ความอนาถต่างๆ จะดีกว่า สรุปได้ว่าพวกเขาไม่เคยหาจุดอ่อนของ
หลันทไถพบมาก่อน

ฉืออิงเข้าใจเรื่องนี้อย่างทะลุปรุโปร่ง ดังนั้นจึงไม่กล้าเชื่อว่าจะมี
เรื่องดีๆ เช่นนี้

หลูฉีเฟิงมารับตำแหน่งใหม่ เดิมที่เขากำลังใคร่ครวญเรื่องจุดไฟ
สามคบพอดิ แต่ไฟคบแรกก็มาอยู่ตรงหน้าแล้ว* ข่างโชคดีจริงๆ

"เรื่องนี้จริงแท้แน่นอน ชาวเซื่อถือได้ที่สำคัญที่สุดก็คือเกิดเรื่องร้าย
ในหลันทไถขึ้นแล้ว แต่ไปสิ่งเจียนกลับไม่ระแคะระคายเลยสักนิด อี!"
เจ้าหน้าที่สำนักตรวจการกล่าวขึ้นด้วยความมั่นใจยิ่ง

ฉืออิงไม่กล้ามองในแง่ดีนัก "พวกท่านแน่ใจหรือว่าไปสิ่งเจียน
ไม่ระแคะระคาย ไม่ใช่ว่าเขาสนใจแกล้งไม่รู้หรอกระนะ ไม่มีเรื่องใดที่จะ
ปิดบังเขาได้ง่ายๆ"

"องค์หญิงได้ทำหลู เคยได้ยินเรื่อง 'ฝันเห็นฟูกันผลิดอก'** หรือไม่"

* มาจากสุภาษิต "ขุนนางใหม่รับตำแหน่งต้องจุดไฟสามคบ" หมายถึงขุนนางใหม่ต้องสร้างผลงานให้ประจักษ์
สักสองสามเรื่องก่อนจึงจะได้รับความไว้วางใจจากผู้คน มาจากเรื่องสามก๊ก หลังจากขงเบ้ง (ซ่งหมิง)
รับปากมาช่วยเล่าปี (หลิวเป่ย์) ผลงานสามอย่างแรกล้วนใช้ไฟทั้งสิ้น

** เจ้าอวี่ เป็นนักวรรณคดีในยุคสมัยราชวงศ์ใต้ (ค.ศ. 420-589) มีบันทึกมากมายนับหน้าถือตา เล่ากันว่า
ตอนเด็กเจ้าอวี่ไม่ไช้คนเก่งความสามารถโดดเด่น แต่เป็นคนขยันหมั่นเพียร เย็นวันหนึ่งเขาอ่านหนังสือแล้ว
เผลอหลับไป ฝันว่ามีบัณฑิตยื่นฟูกันให้พร้อมบอกว่าฟูกันนี้สร้างสรรคงานที่เป็นเลิศได้ เมื่อตื่นขึ้นมาเจ้าอวี่
ก็เห็นฟูกันในฝันวางอยู่ข้างหมอน นับแต่นั้นมางานเขียนที่มาจากปลายฟูกันของเจ้าอวี่ก็พัฒนาอย่าง
ก้าวกระโดด ในที่สุดเขาก็กลายเป็นนักวรรณคดีที่มีชื่อเสียง ต่อมา 'ฝันเห็นฟูกันผลิดอก' ใช้เป็นสำนวน
หมายถึงงานเขียนที่มีวรรณศิลป์โดดเด่น

เจ้าหน้าที่สำนักตรวจการจึงเล่าเรื่องราวที่ผ่านมาอย่างละเอียดหนึ่งรอบ หลู่ฉีและฉืออิงยังฟังก็ยิ่งตื่นเต้น โดยเฉพาะฉืออิง นางถึงกับลืมที่มารดาสั่งห้ามไว้แล้ว เมื่อมีจุดอ่อนของไปสิงเจียนอยู่ตรงหน้าเช่นนี้ นางก็ไม่อาจต่อต้านความเขี้ยววันนี้ได้เลย

ในเวลาเดียวกับที่สำนักตรวจการกำลังวางแผนลับอยู่นั้น หลันไถที่อยู่ฝั่งตรงข้ามก็ปกคลุมไปด้วยบรรยากาศอีกแบบหนึ่ง

หลังไปสิงเจียนกลับมาถึงหลันไถ กิจวัตรทุกวันของเขาก็คือการสะสมงานภายใน โดยมีเซาลิ่งสื่อ ชูลิ่งสื่อ เจี้ยวชูลงอยู่กันอย่างพร้อมหน้า

"ไท่สื่อ เมื่อเร็ว ๆ นี้สำนักตรวจการแต่งตั้งหัวหน้าสำนักตรวจการคนใหม่ ต้องตรวจสอบความเป็นมาของเขาหรือไม่หรือ" เซาลิ่งสื่อหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งเอ่ยถามก่อน

ไปสิงเจียนจัดแจงเสื้อคลุม ก่อนจะนั่งอย่างเรียบร้อยอยู่เบื้องหน้าโต๊ะไม้ตัวยาว และวางท่อนแขนลงบนโต๊ะไม้หลิตัวเล็กที่อยู่ตรงหน้า เขาไม่ได้แสดงความเห็นต่อคำถามนี้

เนื่องด้วยรอบด้านเจียบังน ช่วงเวลาที่ไม่มีการพูดคุยกันนี้จึงยิ่งกลายเป็นความอึดครึ้ม เซาลิ่งสื่อที่เอ่ยถามไว้ตอนต้นพลันรู้สึกถึงแรงกระทุ้งที่นอง ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่ทราบถึงสาเหตุที่ไปสิงเจียนไม่ตอบเขา ไม้เท้าพูดอย่างชัดเจนว่าหลันไถกับสำนักตรวจการเป็นคู่แค้นกันหรือหรือ หรือไท่สื่อนึกเมตตาสำนักตรวจการแล้ว

ดวงตาคู่นั้นของไปสิงเจียนราวผืนน้ำในสระที่เย็นเยือก ซึ่งลึก

เสียจนไม่เห็นกันสระ ทั้งมองไม่เห็นระลอกคลื่น ไม่มีใครล่วงรู้ความรู้สึกนึกคิดของเธอ แต่หากทำงานที่ล้นไถมานานแล้วก็ควรเข้าใจสถานการณ์ในตอนนี้ได้ ไท่สื่อไม่ตอบกลับก็ถือว่าไฉนแล้ว ควรรีบตรวจสอบตนเองว่าตรงไหนที่พูดหรือทำไม่ถูก หากผู้เรียนในสำนักศึกษาเจาเหวินรู้ว่าไปสิ่งเจียนเยินซาและเข้มงวดกับคนที่ล้นไถถึงเพียงนี้ พวกเขาต้องรู้สึกซาบซึ้งใจเสียจนน้ำตาอาบแก้มว่าอาจารย์ไปไม่เพียงพูดคุยกักทาย แต่ยังไม่เข้มงวดกับพวกเขาในชั้นเรียนด้วย

เขาลังสื่อเหิงือผุดขึ้นตามแผ่นหลัง ไปสิ่งเจียนสงสาตาให้ซูลังสื่อคนหนึ่ง ซูลังสื่อผู้นั้นเดินขึ้นหน้ามาหนึ่งก้าว ก่อนจะตอบด้วยเสียงดังชัดเจนและฉะฉาน

"หัวหน้าสำนักตรวจการคนใหม่ชื่อหลูฉี เป็นคนเมืองหลิงซาغمณฑลหวาโจว พ่อชื่อหลูอู๋ ปู่ชื่อหลูไหวเซิน เขาอาศัยบารมีของปู่จึงได้เป็นผู้ตรวจการมณฑลจงโจวและกัวโจว สร้างผลงานไว้มากมาย สอบวัดผลออกมาอยู่ในระดับสูง ปีนี้จึงถูกโยกย้ายมาเป็นหัวหน้าสำนักตรวจการ รับช่วงดูแลต่อจากเหลียงโจว หลูฉีเป็นคนคล่องแคล่ว ผู้คุมสอบกล่าวคำชมเชยเขาเอาไว้มาก ทั้งเขายังเคยคลีคลายคดีความมากมาย โดยเฉพาะเรื่องการเสาะหาหลักฐานความผิดของขุนนางในราชสำนัก ส่วนวิธีการนั้น...คนนอกไม่อาจล่วงรู้ได้"

ประวัติส่วนตัวของคู่อริชุดนี้เพิ่งได้มาใหม่ล่าสุด ที่ทำยากนั้นมิใช่การรวบรวมข้อมูล แต่เป็นเรื่องของการเรียบเรียงประวัตินี้ด้วยความเร็วสูงสุด และเตรียมพร้อมที่จะถ่ายทอดเรื่องราวเสมอหากเบื่องบนสอบถาม

ในที่สุดเช่าลิ่งสือกก็เข้าใจว่าตนเองพลาดตรงไหน ซึ่งเขาก็ยอมรับความผิดพลาดนี้ได้

ประวัติส่วนตัวชุดนี้นำมาซึ่งความสนใจแก่เหล่าเจ้าหน้าที่ของหลันไถ ทุกคนล้วนพุดคุยกันถึงเรื่องนี้ ผังตรงข้ามเป็นคู่อริที่แข็งแกร่ง พวกเขาต้องระวังตัวไว้ให้ดี

ไปสิงเจียนฟังจบก็ไม่ได้แสดงสีหน้าอะไรเพิ่มเติม หากวัดความสามารถในการเสาะหาหลักฐานความผิด อดีตหัวหน้าสำนักตรวจการเหลียงโจวก็ไม่ได้ด้อยกว่านัก แล้วเหลียงโจวที่ทุ่มเททั้งความคิดและชีวิตมาจุใจหลันไถ ในตอนนั้นเขาถูกปล่อยแพไปถึงที่ใดแล้วเล่า

"ทุกอย่างเหมือนเดิม" ไปสิงเจียนใช้คำนี้สรุปแนวทางการรับมือ น้ำเสียงที่เอื่อยทุ้มต่ำ ทั้งไม่ได้ดังมาก แต่เมื่อเข้าหูของคนฟังทั้งหลายแล้วก็เหมือนแรงกดดันอันใหญ่หลวง สามารถสงบเสียงเอะอะภายในห้องลงได้

เมื่อสะสางหัวข้อยากๆ ที่คนทั้งหลายหยิบยกในลำดับถัดมาจนลุล่วงเงาแดดก็เคลื่อนคล้อย เป็นการบอกว่าใกล้ยามค่ำ* แล้ว

เหล่าเจ้าหน้าที่ขอตัวลา พวกเขาต่างรู้ว่าร่างกายของไปสิงเจียนเป็นเช่นไร ไม่ควรให้ยืนหรือนั่งนาน

รองคนทั้งหมดจากไปแล้ว ไปสิงเจียนก็ลองใช้โต๊ะเล็กและโต๊ะยาวพุงตัวยืนขึ้น แต่ไม่ว่าลองกี่ครั้งก็ล้วนกลับไปล้มนั่งลงตลอด เขาผ่อนลมหายใจออก แล้วมองไปยังไม้เท้าที่ตั้งพิงกับโต๊ะยาวอยู่ เขาจำเป็นต้องยืนขึ้นถึงจะหยิบไม้เท้านั้นมาได้...

ไม่มีอะไรที่หัวหน้าสำนักหลันไถทำไม่ได้ แต่เมื่อน่างจากไม้เท้าแล้ว

* ยามค่ำ คือช่วงเวลา 11.00 น. ถึง 13.00 น.

แค่จะก้าวลั้กก้าวก็ยังลำบาก

พวกเจ้าหน้าที่ของหลันไถไม่ใช่ไม่รู้ถึงความทุกข์ทรมานของไปสิงเจียน แต่ไม่มีใครกล้าเอ่ยถาม ยิ่งไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้หรือช่วยเขาต่อหน้า ไม่ใช่ว่าไม่อยากช่วย แต่เป็นเพราะไม่มีใครกล้าช่วยต่างหาก แม้ไปสิงเจียนจะมีปัญหาร่างกาย ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อยากพึ่งพาคนอื่น ยอมสิ้นเปลืองแรงตนเองก็ไม่ยอมให้ใครยื่นมือมาช่วย คนที่อยู่หลันไถมานานต่างรู้ว่าไปสิงเจียนรังเกียจคนที่มาแตะต้องตัวเขาเพียงใด... รังเกียจมากจนถึงขั้นไร้เหตุผลเสียว่ะ

ระหว่างที่ไปสิงเจียนอยู่ในสถานการณ์ที่พยายามหยุดกายลุกขึ้นยืน และล้มกลับไปนั่งนับครั้งไม่ถ้วนนั้น ก็มีแขกที่ไม่ได้รับเชิญก้าวเท้าข้ามประตูมา ซึ่งทันได้เห็นภาพตอนที่เขาล้มไม่เป็นท่าด้วย

ชื่ออิงนึ่งค้างอยู่กับที่โดยเท้าข้างหนึ่งอยู่ด้านในและเท้าอีกข้างอยู่ด้านนอก ขณะนี้นางตื่นตระหนกอย่างมาก รวากับไปเห็นในสิ่งที่ไม่ควรเห็นเข้า ไม่นานนางอาจจะถูกล้างแค้นด้วยความโกรธเกรี้ยวรุนแรงหน่อยก็ถึงขั้นฆ่าปิดปาก!

ไปสิงเจียนเองก็คิดไม่ถึงว่า 'ดาวหายนะ' จะมาปรากฏตัวที่หน้าประตูเช่นนี้...

หลังจากชื่ออิงปรึกษาแผนการกับคนที่สำนักตรวจการแล้ว นางก็เห็นว่าเรื่องนี้สามารถล้มไปสิงเจียนได้ และอีกไม่นานนางก็จะได้ขึ้นรับตำแหน่งจักรพรรดินี ได้ครอบครองอาณาจักร จุดสูงสุดของชีวิต กำลังอยู่ใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว!

เพื่อหาข่าวจากคู่อริ นางจึงไม่หวั่นเกรงที่จะเข้าถ้ำเสือ การมาหาข่าวที่หั่นโลกเพื่อยืนยัน 'แผนล้มไป' นี้ ไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดใดขึ้น นางยอมคาดไม่ถึงว่าพอตนเองก้าวเท้าข้ามประตูมา ภาพแรกที่ได้เห็นจะเป็นไปสิ่งเจียนล้มไม่เป็นท่า นี่เป็นภาพที่เหนือความคาดหมาย แตกต่างกับท่าทางในยามปกติของเขายิ่งยวด

นางตะลึงกับภาพที่เห็นเบื้องหน้านี้ ใจเต็มไปด้วยความกังวล และที่น่าประหลาดมากกว่านั้นก็คือ ดูเหมือนไปสิ่งเจียนจะเห็นนางแล้วเช่นกัน สายตาของเขายามกวาดผ่านไปนั้นราวกับมีกลิ่นอายมรณะ ประหนึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการฆ่าปิดปากอย่างไรอย่างนั้น

ด้วยเป็นถึงองค์หญิงผู้สูงส่ง จี๋อิงยอมเห็นคุณค่าของชีวิตตนเองยิ่งนัก นางตัดสินใจได้อย่างเด็ดขาด ชักขาข้างที่ก้าวผ่านประตูกลับมา แล้วหันร่างกลับไปแสวงทำเป็นไม่เห็นเสียเลย ก่อนจะวิ่งออกไป นางมีรูปร่างปราดเปรียวอยู่แล้วจึงเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่วราวกับเป็นกระต่ายน้อยที่อยู่นิ่งไม่ได้

เมื่อไปสิ่งเจียนมองเห็นดาวหายนะนี้วิ่งหนีออกไป ไม่เหมือนจะมาทำเรื่องไม่ดีสักนิด เขาก็อดโล่งใจไม่ได้ มือข้างหนึ่งกลับไปยันที่โต๊ะยาวอีกครั้ง ก่อนพยุ่งร่างท่อนบนขึ้น เหนือที่หน้าผากไหลรินลงมาตามแก้ม แล้วหยดลงมาถึงหลังมือ แต่ไม่ว่าเขาจะลองอีกสักกี่ครั้ง ผลก็ยังเป็นเช่นเดิม เขาก็มลงมองเข้าทั้งสองข้างของตนเอง อยากให้สภาพเช่นนี้จบสิ้นเสียที

เม็ดเหนือไหลลงมาถึงหางตา ส่งผลให้สายตาของไปสิ่งเจียนพร่ามัว ูๆ ไม่เท่าที่เขาพยายามเอื้อมอย่างไรก็ไม่ถึงพลงเข้ามาใกล้มือมากขึ้น

เสียอย่างนั้น เขาเลื่อนสายตาไปตามไม้เท้า ข้างหนึ่งของไม้เท้ามีมือเล็กขาวข้างหนึ่งจับไว้อยู่ ข้อมือที่โผล่พ้นออกจากแขนเสื้อสีขาวบวมสร้อยข้อมือเอาไว้ ด้ามไม้เท้าถูกยื่นมาตรงหน้าเขา

ฉืออิงไปแล้วหวนกลับมา ด้วยนางรู้สึกว่าการหกล้มของหัวหน้าสำนักหลังไถถือเป็นเรื่องหนึ่ง ช่วยเหลือคนที่ร่างกายไม่สมบูรณ์ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ความหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีของหัวหน้าสำนักหลังไถไม่ได้อยู่ในความคิดนางแม้แต่น้อย ในสายตานางเห็นเพียงบุรุษที่มีร่างกายบกพร่องคนหนึ่งกำลังต้องการความช่วยเหลือ จะกลัวไปไยว่าเขาจะยอมรับความปรารถนาดีของนางหรือไม่ แล้วยินดีให้นางเข้าใกล้หรือไม่อย่างไรเสียนางก็ไม่ใส่ใจเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว ด้วยกลัวว่าเขาจะเอื้อมมือมาไม่ถึง นางจึงเดินเข้าไปใกล้อีกสองก้าว ส่งไม้เท้าให้เขา

จู่ๆ พื้นที่ส่วนตัวของไปสิงเจียนก็ถูกรุกล้ำด้วยความอ่อนเยาว์ซึ่งเปี่ยมด้วยชีวิตชีวาและกลิ่นหอมโชยอ่อน การบุกรุกในครั้งนี้ของฉืออิงสร้างแรงกดดันให้แก่เขาอย่างมาก เขาสะบัดมือรับไม้เท้าเอาไว้ คิดเพียงอยากจะหลีกหนีไปให้ไกลเท่านั้น ที่ผ่านมากลิ่นหอมที่เข้ากับไปสิงเจียนได้ก็มีแต่กลิ่นของดอกกล้วยไม้ ทันทีที่ได้กลิ่นหอมอันไม่คุ้นเคยนี้รู้สึกมีนงร่างกายโอนเอน

ฉืออิงเตรียมให้เหตุผลสำหรับการกระทำของตนเองในครั้งนี้แล้ว เดิมทีคนที่ร่างกายไม่สมบูรณ์ก็ไม่ควรฝืนตนเองมากเกินไป ควรพักผ่อนให้มากถึงจะดี นางจึงเดินเข้าไปใกล้เขาอีกสองก้าว สองมือยื่นออกไปจับที่แขนของไปสิงเจียน แล้วประคองร่างเขานั่งลง

ตอนนั้นบอกได้เพียงว่า...จิตใจของคนที่ถูกประคองอยู่นั้นได้พังทลาย

ลงแล้วโดยสิ้นเชิง

ก่อนหน้านี้แรงกดดันอันรุนแรงได้เกิดขึ้นไปแล้วครั้งหนึ่ง แต่นี่เพียงชั่วครู่มันก็เกิดขึ้นซ้ำอีกหน แขนที่ถูกสัมผัสรู้สึกคล้ายกับถูกลงทัณฑ์ เกรงว่าผิวหนังใต้แขนเสื้อของเขาคงแดงเป็นแถบแล้ว สาเหตุเพราะเขามีความรู้สึกไวต่อการถูกเนื้อต้องตัวรุนแรงยิ่งนัก และไวเกินกว่าคนปกติ ความรู้สึกของการถูกบังคับให้นั่งลงในครั้งนี้จึงเลวร้ายยิ่ง...

ฉืออิงไม่ได้ล่วงรู้ถึงความคิดของเขาเลยแม้แต่น้อย นางเพียงฉงนใจที่ตนเองสามารถปฏิบัติต่อศัตรูได้อย่างใจกว้าง รู้สึกประทับใจกับการแสดงออกของตนเองยิ่งนัก นางเข้าถึงตัวไปสิ่งเจียนถึงเพียงนี้แล้วก็ไม่เห็นเขามีท่าทางไม่ชอบใจแต่อย่างใด อีกทั้งการเข้าใกล้ในครั้งนี้ยังทำให้นางพบโดยบังเอิญว่าเขามีใบหน้าที่สวยงามยิ่ง แม้เขาสองข้างไม่อาจเดินได้ตามปกติ แต่ด้วยรูปร่างที่สูงและท่วงท่าที่สง่างามแล้วก็ไม่ผิดไปจากที่เขาว่ากันเลย...ตระหนักรู้ประจักษ์จนเขาหยก

เหงื่อที่หน้าผากของไป่ชิงเจียนกำลังจะเข้าไปในดวงตาของเขา ฉืออิงหยิบผ้าเช็ดหน้าใหม่ที่หอมหวานของนางเช็ดเหงื่อให้เขา

ไป่ชิงเจียนพลันแข็งทื่อไปทั้งร่าง เขาได้แต่ผินทวนไม่ให้ตนเองจามออกมา กระทั่งทนจนแทบทนต่อไปไม่ได้ เขาจึงบัดมือข้างนั้นออกไปด้วยความขุ่นเคือง ถือวิสาสะเกินไปแล้ว! องค์หญิงอย่าได้หว่าข้าไม่เกรงใจแล้วกัน!

เวลาเดียวกันนั้นตันซิงก็เข้ามาเจอกับภาพเหตุการณ์ที่ตลอดชีวิตของเขาจะไม่มีวันลืม...ไท่สื่อถูกสาวน้อยที่งามดังเทพธิดามาพัวพันตอนที่จับแขนแล้วก็เช็ดเหงื่อให้มันเป็นภาพที่น่าตื่นตะลึงยิ่ง ถึงอย่างนั้น

ก็แสนจะดูเฝ้ายวนชวนเคลิบเคลิ้ม ภาพนั้นสวยงามเหลือเกิน สวย...
จนแทบไม่กล้าดู!

มือของตันซิงสั่นไหว จานซามที่อยู่บนถาดปล้นกระทบกันจน
ส่งเสียงดัง

ไปสิงเจียนกับฉืออิงถึงได้พบว่าตันซิงอยู่ตรงประตู สีหน้าของ
ไปสิงเจียนเขียวคล้ำ ดวงตาของฉืออิงแดงก่ำ เมื่อครู่นี้เขาตีมือนางจนเจ็บ

"ทรงมีเรื่องอะไรพะยะคะ" น้ำเสียงของไปสิงเจียนเต็มไปด้วย
เพลิงพิโรธที่กลั่นไว้ไม่อยู่ และเพลิงนี้ก็ได้ลามไปถึงศีรษะของตันซิงแล้ว

ตันซิงที่มาปรากฏตัวอย่างไม่ถูกเวลา ยังคงก้าวตรงมา เขารีบวาง
ถาดอาหารลงบนโต๊ะยาว ตาไม่เหลียวมอง "โทษคือควรรับประทานอาหารกลางวัน
แล้วขอรับ"

ฉืออิงมองไปที่โต๊ะยาว นางเห็นว่าอาหารในถาดนั้นมีปริมาณ
น้อยมาก จึงเอ่ยเสียงดังทันทีว่า "หลันไถของพวกท่านไม่รับแขกหรือ
แล้วอาหารของข้าเล่า"

ตันซิงฟังแล้วถึงกับตกตะลึง เนื่องจากหลันไถของพวกเขาก็ไม่ได้
รับแขกมานาน ซึ่งไม่ใช่เพราะไม่อยากรับแขก แต่เป็นเพราะไม่มีใคร
กล้าเข้ามากินอาหารในหลันไถต่างหาก นานวันเข้า ห้องครัวของหลันไถ
จึงใช้กฎนับจำนวนคนเพื่อเตรียมอาหาร คนที่จะไปทำงานนอกสถานที่
ต้องแจ้งต่อห้องครัวก่อน หัวหน้าสำนักหลันไถเกลียดการฟุ่มเฟือยและ
เหลือของทิ้งอย่างสูญเปล่า โดยเห็นได้ชัดจากอาหารที่เขากินว่ามีอยู่
น้อยมาก

ฉืออิงไม่รู้เรื่องพวกนี้ ที่จริงนางก็ไม่ได้ใส่ใจเรื่องกฎที่เขายึดถือกันมา

เพราะปกติเมื่อถึงเวลาอาหาร แต่ไรมาไม่เคยมีใครไม่ส่งอาหารมาให้นาง
ไปสิงเจียนยื่นมือเลื่อนถาดอาหารออกไปทางด้านข้าง แล้วใช้
ไม้เท้ายันร่างขึ้น เขาไม่มีท่าทางจะกินอาหาร

ฉืออิงมองออกว่าสิ่งที่ไปสิงเจียนกระทำคือการยกอาหารให้นางกิน
นางสับสนไปเล็กน้อย จู่ๆ เขาก็ผลักอาหารมาให้เช่นนี้ คิดกลัวว่เชิญ
สักคำก็ไม่มี ช่างไรมารยาทลึนดี ข้าไม่ใช่คนที่ยอมอะไรง่ายๆ นะ!

เมื่อไปสิงเจียนเดินออกห่างจากโต๊ะยาวแล้ว ฉืออิงก็นั่งลง มือซ้าย
หยิบตะเกียบขึ้นมา นางรู้สึกสนุกกับการเขี่ยอาหารในจานเพื่อดูว่า
อาหารของที่หลังไถกับในวังแตกต่างกันอย่างไร ไปสิงเจียนเหลือบตามอง
ดูกิริยาของนาง ไม่เข้าใจสักนิดว่าเฟิงจวินที่มาจากตระกูลใหญ่สอน
บุตรสาวอย่างไรกัน สอนสั่งจนได้เด็กหัวดีคนหนึ่งเช่นนี้ คนธรรมดา
ยังรู้เรื่องกิริยามารยาท ทว่าองค์หญิงผู้นี้กลับไม่รู้ด้วยซ้ำว่า 'กิริยามารยาท'
คืออะไร!

ตันซิงยืนมองอย่างตกตะลึง ทว่าไม่ใช่เพราะท่าทางการกินของ
ฉืออิง แต่เป็นเรื่องที่หัวหน้าสำนักหลังไถยกอาหารให้ผู้อื่นต่างหาก
เขามาอยู่หลังไถได้สี่ห้าปีแล้ว ความเป็นไปได้ที่จะเกิดเรื่องนี้ขึ้นแทบจะ
เข้าใกล้ศูนย์ ยิ่งกว่านั้น สาวน้อยนักกินผู้นี้ก็ยังสามารถกินอาหารอยู่
ข้างตัวไปสิงเจียนได้เหมือนข้างกายนางไม่มีใครอยู่ ความกล้าหาญเช่นนี้
ช่างน่านับถือยิ่ง

ฉืออิง⁺ เขี่ยกับข้าวสองอย่างไปมา เป็นลักษณะอาหารเจโดยแท้
เนื้อสัตว์สักนิดก็หาไม่พบ นางคีบผักชิ้นบางส่งเข้าปาก จืดชืดไร้ความมัน
นี่เป็นอาหารของหัวหน้าสำนักหลังไถหรือ ฉืออิงขมวดคิ้วแน่น ใบหน้า

แสดงออกถึงความรังเกียจ

ไปสิงเจียนเดินไปที่ข้างตู้หนังสือ ยามที่หยิบหนังสือมาอ่านเขาก็คอยเหลียวมองจ้องอิงไปด้วยได้แต่เฝ้ารอให้นางวางตะเกียบแล้วจากไปด้วยตนเอง ความสงบจะได้กลับคืนมาเสียที

ตันซิงคาดเดาว่าสาวน้อยผู้นี้ น่าจะเป็นดาวหายนะที่ผู้คนเล่าลือกัน เป็นทั้งปีศาจน้อยจอมทำลาย ผันร้ายของราชสำนัก จอมเกราะของสำนักศึกษาเจาเหวิน และยังเป็นรัชทายาทที่มีเกียรติของพวกเขาด้วย เพราะอย่างนี้หัวหน้าสำนักหลันไถจึงได้ปฏิบัติต่อนางอย่างเยือกเย็นยิ่ง

อาหารการกินของหลันไถไม่ได้แย่นักสิ้นยากถึงเพียงนั้น แต่ที่อาหารไม่ได้ตั้งใจจ้องอิงเป็นเพราะนางกินอาหารส่วนที่เป็นของไปสิงเจียนเข้าไป รสชาติอาหารที่เขากินพิเศษยิ่ง ทั้งยังไม่กินเนื้อสัตว์ อาหารถาดนี้ที่ส่งจากห้องครัวจึงทำให้เขาโดยเฉพาะ

จ้องอิงยอมวางตะเกียบลงในที่สุด นางหยิบเอาหมั้นโถงที่อยู่ในถาดอาหารมาหนึ่งลูกพลางจับไปคำหนึ่ง ก่อนจะถือหมั้นโถงวิ่งร้องให้ออกไป "ฮือ ห้องครัวของพวกเขาทำอันอยู่ที่นี่"

ไปสิงเจียนปิดหนังสือในมือ เขาเดินมาที่หน้าโตะยาวซ้าๆ หลังจากมองดูงานกับข้าวที่ถูกเขี่ยจนยุ่งเหยิงแล้ว เส้นเลือดตรงขมับเขาก็เต้นตุบๆ

ตันซิงเห็นเช่นนั้นก็ทำท่าจะเก็บสำหรับ แต่เห็นไปสิงเจียนหยิบเอาตะเกียบที่ทิ้งไว้ในลารับขึ้นมาเสียก่อน แล้วยื่นไปที่จานกับข้าว... คีบผักชิ้นหนึ่งเข้าปาก

สมองของตันซิงราวกับถูกฟ้าผ่าลงมา ต้องเป็นเพราะวันนี้ข้าส่งอาหารไม่ดูทิศทางให้ดีเป็นแน่!

พอไปถึงเจียนได้กินผักแล้ว ความแคลงใจของเขาก็หายไป คนครัว
ของหลันไถก็ไม่ได้เปลี่ยนคน ผักนี้ก็ยังเป็นรสชาติที่คุ้นเคย...อะไร
จะกินยากปานนั้น

เพื่อจะทำให้เรื่องนี้แจ่มชัด ไปสังเกตเจียนจำต้องแลกกับอาหารของ
ตนเอง เขาเลิกแขนเสื้อขึ้นดู บนแขนมีผื่นเกิดขึ้นมาแถบหนึ่ง สาเหตุ
เป็นเพราะมีคนมาสัมผัสตัวและใช้ตะเกียบที่มีคนใช้แล้ว

ในใจตันซิงอดต่อว่าไม่ได้...ท่านทำไปทำไม แต่ปากกลับไม่กล้า
พูดออกมา เขาเพียงเร่งรีบไปหายาจากกล่องยาที่มุมห้อง แล้วนำยา
กลับมาทาให้ที่หลังมือของไปสิงเจียน

จู่ๆ คนครัวคนหนึ่งก็วิ่งกระหืดกระหอบแล้วกระโดดข้ามธรณีประตู
เข้ามา

"โธ่สื่อ! ในห้องครัวยุ่งไปหมดแล้ว ท่านรีบไปดูที่เกิดขอรับ!"

"พูดง่าย ๆ ก็คือ...หลันไถของพวกท่านปฏิเสธไม่ยอมทำอาหารพื้นๆ
สักมื้อหนึ่งให้ข้า?"

"เงินค่าอาหารของหลันไถมีอยู่จำกัด ไม่สามารถทำอาหารเพิ่มให้
องค์หญิงได้จริงๆ พะยะคะ"

"แล้วเงินของหลันไถใช้จ่ายไปกับเรื่องใดเล่า"

"ของต่างๆ ล้วนมีราคาแพง ค่าใช้จ่ายของหลันไถก็มีอยู่ไม่น้อย
ในเมื่อประหยัดเรื่องอาหารการกินได้ก็ต้องประหยัด อาหารหนึ่งมื้อที่
องค์หญิงตรัสมาเทียบได้กับค่าอาหารของหลันไถครึ่งปีเสียวนะพะยะคะ"

"พูดจาเหลวไหล จงรีบนำอาหารมาให้ข้าเดี๋ยวนี้ พวกเจ้าจะปล่อยให้

ข้าหวาดตายหรือไร!"

พอไปถึงเจียนเร่งมาถึง ภายในห้องครัวก็มีผู้คนยืนอยู่จนเต็ม ทั้งที่ถึงเวลาอาหารแล้วแต่พวกเขากลับไม่สามารถเข้าไปเอาอาหารมากินได้ ทั้งหมดจึงได้แต่ล้อมดูเหตุการณ์ด้วยสีหน้าเศร้าหมอง คนที่ถูกล้อมดูกลับไม่รู้สึกรู้สา ยังคงยืนอยู่เบื้องหน้าโต๊ะอาหารตัวใหญ่ แสดงสีหน้ารังเกียจไปพลางกัดหมั้นไถวในมือไปพลาง แม้คนครัวจะอธิบายไม่หยุด แต่ก็ยังพยายามล่าเลียงอาหารดีที่สุดในวันนี้มาขึ้นโต๊ะโดยไม่รอช้า

"ให้สื่อมา!" บรรดาเจ้าหน้าที่ของหลันไท่พลันเปิดทางให้ไปสิงเจียน เมื่อรับรู้ได้ถึง การเคลื่อนไหว ฉื่ออิงจึงเงยหน้าขึ้นมาจากจานอาหาร พอมองเห็นใบหน้าของไปสิงเจียนที่ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ กำลังเดินตรงมาที่นางข้าฯ ฉื่ออิงจึงเอาหมั้นไถวอีกครั้งถูกยัดเข้าปากในคราวเดียว จนเกือบสำลัก นางรีบหยิบช้อนที่อยู่ด้านข้างมากินน้ำแกงเข้าไปคำหนึ่ง ไปสิงเจียนใช้ไม้เท้าคำเดินเข้ามาใกล้ สายตากวาดมองจานซามบนโต๊ะที่มีปริมาณอาหารมากเกินไปกำลังของฉื่ออิงเพียงคนเดียว ไม่รู้ว่าพุ่มเพื่อয়สุ่ยสุ่ยเพียงใด ทันใดนั้นสีหน้าของเขาก็ยิ่งดูไม่ได้

"อาหารมื้อนี้ท้องคฺหนึงสวยที่หลันไถให้จัดบันทึกไว้ทั้งหมด แล้วรายงานต่อฝ่าบาท ให้กองคลังทำเรื่องจ่ายคืนมาให้หลันไถ"

ฉื่ออิงที่เคี้ยวหมั้นไถวอยู่ถึงกับตะลึงงัน

คนครัวรับคำสั่ง เขารีบไปหาพู่กันกับกระดาษมาอย่างรวดเร็ว แล้วเริ่มตรวจนับอาหารที่อยู่ต่อหน้าฉื่ออิงด้วยท่าทางแข็งขันเหมือนกำลังคิดเงินกับคนกิน

ไปสิงเจียนยังไม่ยอมรามือเพียงแค่นั้น เขาถามไปที่คนครัวอีกคน
"เมื่อครู่องค์หญิงเรียกร่องอะไร"

"องค์หญิงมีรับสั่งให้หลันไถทำ 'อาหารพื้นๆ' ให้หนึ่งมือขอรับ"

"อาหารพื้นๆ แบบใด"

"แบ่งม้วนใส่ไขปู หน่อวี* ย่าง เปิดห่านย่าง น้ำแกงข้นกับอุฐ
ไกฉีก ขาพะตุน เนื้อตากแห้งเสียบไม้ เนื้อพะแล่บาง ขนมบัวลอย..."

เจ้าหน้าที่ของหลันไถผ่านวันเวลาที่เรียบง่ายจนคุ้นชิน สำหรับ
อาหารพิสดารที่ฉื่ออิงร้องขอมานั้น ย่อมว่าแต่เคยชิมเลย กระทั่งชื่อ
ก็ไม่เคยได้ยินมาก่อน

ไปสิงเจียนตั้งใจฟังคนครัวแจ้งรายชื่ออาหารตามที่จดจำได้อย่าง
ไม่มีผิดพลาดจนจบ เขาจึงสั่งการทูตสื่อคนหนึ่ง "นำสมุดปกเขียวมา"

เมื่อเจ้าหน้าที่ของหลันไถได้ยินคำพูดนี้ก็พากันตกตะลึง นำสงสาร
ที่ฉื่ออิงยังไม่รู้สถานการณ์ของตนเอง นางเพียงมองดูพวกเขารับคำสั่ง
ของไปสิงเจียนและไปเตรียมพู่กันกับหมึกมาอย่างงๆ

ไม่เสียที่ที่หลันไถเป็นหอบันทึกประวัติศาสตร์ แม้แต่ยามที่อยู่
ในห้องครัวก็ยังสามารถหาพู่กันกับหมึกมาได้ เพียงเปิดหน้าต่างขึ้นมา
ก็จะเห็นเป็นโต๊ะเขียนหนังสือ

ทูตสื่อ นำสมุดปกเขียวเล่มใหม่เอี่ยมมา ก่อนจะเปิดสมุดปกเขียว
ด้วยสองมือแล้ววางไปบนโต๊ะ ไปสิงเจียนมือหนึ่งจับไม้เท้า มือหนึ่ง
รับพู่กันมา ข้อมือของเขายกขึ้นเล็กน้อย ปาดหมึกบนแท่นฝนหมึกที่
ผู้ได้บังคับบัญชาอีกคนถือไว้

* หน่อวี คือซาลาแมนเดอร์ยักษ์จีน (Chinese giant salamander)

"สมุดปกแดงบันทึกผลงาน ปกเขียวบันทึกเรื่องราว วันนี้อंकหญิง
เสด็จมาที่หลังไถ ทุกอิริยาบถและคำพูดจะต้องให้เจ้าหน้าที่บันทึกไว้
ตามจริง แล้วนำเก็บไว้ในหอเพื่อเตรียมตรวจสอบ" หลังจากชี้แจงการกระทำ
ของตนเองจนจบแล้ว ไปนั่งเขียนก็เขียนลงในสมุด การเคลื่อนไหวล้วน
เขียนขาด ท่วงท่าสง่างาม ไม่เปิดโอกาสให้ผู้ใดได้แสดงความเห็น
แม้แต่บ่อย

ในตอนแรกฉ้ออิงยังคงจับต้นชนปลายไม่ถูก ภายหลังเมื่อใคร่ครวญ
จนเข้าใจแล้ว นางก็ตกตะลึงในทันที นี่เป็นการข่มขู่กันชัดๆ หากเรื่องนี้
กระจายออกไป ข้าก็ไม่ใช่รัชทายาทตัวจริงแล้ว!

คนทั้งหมดเห็นฉ้ออิงกระโดดลงจากเก้าอี้ เคลื่อนไหวว่องไวประดุจ
กระต่าย นางวิ่งด้วยสีหน้าแตกตื่นมาจนถึงเบื้องหน้าไปนั่งเขียน...

ตุบ...นางคุกเข่าแล้วเข้าออกหาเขาเอาไว้!

"ตัวศิษย์เพียงแค่อ่านสนุกเท่านั้น อาจารย์ไม่ใช่สอนให้ศิษย์ต้อง
คอยสอดส่องชีวิตราษฎรหรือ ศิษย์มาที่ห้องครัวของหลังไถก็เพื่อ
สังเกตเท่านั้น จงรู้ว่าพวกเขาไม่เคยกินแบ่งม้วนไส้ไข่มุ หนือวี่อย่าง
เปิดหน้าอย่าง น้ำแกงข้นกับอุฐู ศิษย์เลยอยากจะทำของเหล่านี้มาให้
พวกเขาได้ชิมรสชาติเท่านั้น เป็นเช่นนี้ไม่ดีหรือ"

ตุบ ตุบ ตุบ...เสียงหมั่นโถวในมือเจ้าหน้าที่ของหลังไถพลัน
ร่วงตกลงพื้นหมด

ยามนี้หมั่นโถวในมือจะตกลงพื้นก็ไม่ใช่ไรแล้ว เพราะทุกคน
ในหลังไถล้วนพุ่งจุดสนใจไปที่ขาของหัวหน้าสำนักหลังไถต่างหาก
แม้แต่แมวที่เลี้ยงในหลังไถจนเชื่องยังไม่กล้ากระโดดมาที่ขาของหัวหน้า

สำนักหลังไถ กระทั่งแมวที่เป็นเพียงสัตว์ยังตระหนักรู้ว่าที่ตรงนั้นคือ
เขตหวงห้าม...แมวยังรู้ แล้วคนจะไม่รู้หรือ!

นอกจากรุกล้ำเขตหวงห้ามแล้วยังแสดงอาการขอเลาะไม่ถูกเวลา
องค์หญิงเคยได้ยินชื่อเสียงที่ทำให้คนอกสั่นขวัญแขวนของไปสิงเจียน
หรือไม่ ช่างอ่อนเยาว์เสียจริง

สำหรับฉืออิงแล้ว การต้องถูกบันทึกลงในประวัติศาสตร์ด้วย
เรื่องนี้แน่นอนไม่เป็นกังวลสักนิด ต่อให้ภายหลังจะถูกด่าว่ากิติ หรือ
ได้ชื่อว่าเลวก็ช่าง ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพียงความเลือนลอยทั้งสิ้น ทว่า
ก้นของนางถือเป็นเรื่องสำคัญ ขอเพียงไปสิงเจียนบันทึกเรื่องของนางลง
สมุดปกเขียว รับรองว่าไม่เกินหนึ่งกัณฐ์* บิดามารดาที่ดูไม่เหมือนเป็น
บิดามารดาบังเกิดเกล้านั้นจะต้องสั่งให้คนมาพาตัวนางกลับวังแน่นอน
ทางหนึ่งจะแสดงความรักต่อหน้าอย่างจอมปลอม อีกทางหนึ่งก็จะโยยตี
ลูกน้อย โดยพวกเขาจะแบ่งหน้าที่กันอย่างดี คนหนึ่งจะตีลูกด้วยท่าทาง
อันเจ็บปวดรวดร้าวจนอยากตาย อีกคนหนึ่งก็จะปลอบโยนสุดกำลัง
แสดงให้เห็นว่าการมีลูกที่หัวรั้นไม่รู้กาลเทศะผู้นี้ถือเป็นความผิดของ
ตนเอง ทั้งสองล้วนแสดงบทบาทกันอย่างเต็มที่ ลูกน้อยที่ถูกตีเช่นนาง
กลายเป็นเพียงตัวประกอบ ทั้งยังห้ามแสดงท่าทีต่อต้านด้วย

ไปสิงเจียนยืนนิ่งดูจุฑาเขาไท่ซาน ใบหน้าเขาปราศจากสีเลือด
โอเอ็นคล้ายบึงน้ำในฤดูหนาวพลันแผ่ซ่านไปทั่วร่าง มือที่จับไม้เท้าเกร็ง
จนเส้นเขียวขึ้น

"ทรงปล่อยพระหัตถ์ได้ด้วยพะยะค่ะ" คำเรียบๆ สองคำหลุดออกจาก

* หนึ่งกัณฐ์เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า
1 ชั่วโมง

ริมฝีปากของไปสิงเจียน พังไม่รู้ชัดเจนว่ามีความรู้สึกใด ถึงกระนั้น การรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายเยเยือกจากร่างเขาก็กวักพอกที่จะทำให้คนต้อง ออกห่างแล้ว

บรรยากาศในตอนนี้อย่าวว่าแต่ฉืออิงที่กลัวเกรงเลย กระทั่งหัวหน้า สำนักตรวจการที่คอยสังเกตการณ์อยู่บนกำแพงอีกฝั่งของตรอกคั่น ก็ยังหนาวจนร่างสั่นเทาในช่วงพริบตา "นี่หลันไถจะมีลูกไม้อะไรอีก หรือว่า แผนการขององค์หญิงถูกเปิดโปงแล้ว"

การที่ฉืออิงว่าไม่ได้หมายความว่านางที่มื่อ เมื่อใจกล้าขนาด กอดขา 'เสื่อ' แล้ว นางก็ยอมตระหนักรู้ว่าตนเองต้องยอมกลายเป็น อาหารเสื่อ นางนั่งลงไปบนพื้นแล้วปล่อยมือแต่โดยดี ทั้งยังช่วยจัดแจง ชายชุดของไปสิงเจียนที่มีรอยยับย่นกับขอคืนดี ด้วยคิดว่าทำเช่นนี้แล้ว ก็ถือว่าหายกัน

ในห้องครัวที่มีคนล้อมดูอยู่จนเต็มนั้นพลันเจียบกริบ พลันทุกคน ได้ยินเสียงเพียะดังขึ้น มือสองข้างของฉืออิงถูกสมุดปกเขียวดีเข้าให้ ทำให้นางและไปสิงเจียนแยกออกจากกันโดยสิ้นเชิง

ที่ถูกตีนั้นไม่มีทางที่ฉืออิงไม่เจ็บ เพียงแต่นางอดทนเอาไว้

เมื่อขจัดตัวที่เกาะหนึบออกไปแล้ว ไปสิงเจียนก็ยื่นสมุดปกเขียว ที่เขียนเสร็จแล้วให้ซูลิ่งสื่อคนหนึ่ง ก่อนจะขยับไม้เท้าพาร่างที่มีสภาพ กรุ่นโกรธหมุนตัวจากไป

ฉืออิงกระโจนร่างมาแย่งเอาสมุดปกเขียวจากมือของซูลิ่งสื่อ นางรีบเปิดออกดู เห็นเพียงแถวตัวอักษรของอาลักษณ์อันดับหนึ่งแห่ง ราชสำนักเขียนไว้ว่า

'หยวนสี่ปีที่สิบหก ฤดูใบไม้ผลิ...แข็งแกร่งอ่อนโยน กล้าหาญเย็นง
คนดังอักษร ทะนงมุ่งมั่น'

ฉืออิงหัวเราะหึๆ นางไม่ใช่เพิ่งเคยเห็นลายมือของไป่สิงเจียนเสียหน่อย นางเคยเห็นจากฎีกาที่เขาเสนอแก่มารดาของนางมาก่อน ความเห็นที่ลงไว้ในสมุดการบ้านนางก็เห็นมาไม่น้อย แต่ไม่เคยรู้สึกเหมือนรอดตายจากเหตุร้ายเช่นนี้มาก่อน รวากับตายแล้วได้เกิดใหม่ คล้ายชีวิตได้รอดพ้นจากหายนะ หลังจากฉืออิงเห็นตัวอักษรเหล่านี้แล้ว จิตใจนางก็เกิดความเบิกบานขึ้นมา แม้แต่ตัวอักษรของไป่สิงเจียนก็ถูกมองเสียใหม่

แน่นอนว่าจิตใจนางเบิกบานก็ด้วยเหตุผลที่แน่นอนอีกประการหนึ่ง ฉืออิงพลิกมือโยนสมุดปกเขียวทิ้งไป มือของนางควานหากุญแจดอกหนึ่งที่เก็บไว้ในแขนเสื้อ ก่อนจะกระโดดข้ามธรณีประตูห้องครัว ออกไปด้วยก้าวอย่างทิ้งดงาม

ผู้คนในห้องครัวเห็นดาวหายนะจากไปเช่นนี้ก็ผ่นลมหายใจตามๆ กัน ต่างหาที่นั่งแล้วนั่งลงกินอาหารไปพลางใคร่ครวญเรื่องสมุดปกเขียวเมื่อครู่นี้ไปพลาง

"พวกเจ้าว่าไท่สื่อคิดจะบันทึกคำพูดและการกระทำขององค์หญิงลงสมุดปกเขียวจริงๆ หรือ"

"แล้วจะไม่จริงได้อย่างไร ท่าทางแบบนั้นไม่เหมือนว่าแค่ขมขู่เสียหน่อย! อ้ออย่าง พวกเจ้าเคยเห็นไท่สื่อพูดแล้วไม่ทำด้วยหรือ"

"แล้วเหตุใดจึงไม่บันทึกเล่า หรือว่าถูกองค์หญิงทำให้โกรธ"

"ก่อนหน้านี้พวกเจ้าเคยเห็นมีผู้ใดกล้าโอบขาไทสี่ข้าง ดังนั้น ไม่ใช่เพียงแค่อีกอร์ธแล้ว บางทีอาจถึงขั้นอีกอร์ธจนแผ่นดินสะเทือน ไทสี่คอดยพุดอยู่เสมอว่ายามที่อีกอร์ธจัดอย่าได้ด่วนตัดสินใจ อย่าเขียนเรื่องราว"

ผู้คนทั้งหลายพลันกระจำนในทันใด...ไทสี่ข้างเป็นคนที่มีการ ลึกล้ำจริงๆ!

พวกที่ออกความเห็นกันอยู่นั้นกลับมองข้ามความจริงสำคัญไป ข้อหนึ่ง คนที่เป็นต้นเหตุแห่งเรื่องยุ่งยากจนสามารถทำให้หัวหน้า สำนักหลันไถอีกอร์ธกระทั่งเกือบได้เรื่องนั้นจะเป็นคนที่รับมือได้ง่ายๆ หรือ

เวลาอาหารกลางวัน ภายในหลันไถจึงเงียบสงัดยิ่ง มีเพียง ดอกกล้วยไม้ที่บานสะพรั่งอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์

ฉืออิงลัดเลาะเข้าไปจนถึงตึกด้านในของหลันไถ ระหว่างทางนาง ไม่พบเจอผู้ใดเลยสักคน กระทั่งเข้าไปถึงอาคารสีแดงหลังหนึ่งที่ปิดไว้ อย่างแน่นหนา เหลียวมองรอบด้านยังคงไม่เห็นผู้ใด นางเงยหน้าขึ้น มองเห็นป้ายเขียนไว้ว่า...หอไทสี่

หอลับที่มีเพียงไทสี่เท่านั้นถึงเข้าได้ ต่อให้เป็นถึงจักรพรรดินี แห่งต้าอ๋องก็ไม่อาจเดินเข้าไปในเขตหวงห้ามนี้ได้

2

ตันซิงจัดอาหารกลางวันชุดใหม่ให้กับไปสิงเจียน ก่อนจะส่งตรงเข้าไปที่ห้องหนังสือ แล้ววางลงที่เบื่อน้ำดังของเขา

หัวหน้าสำนักหลันไถโกรธจนต้องเอนตัวนอนบนตั่ง

ต่อให้เป็นวันที่ฟ้าครึ้มฝนตก อากาศเย็นขึ้นทำให้หัวหน้าสำนักหลันไถเจ็บเข่าจนไม่อาจทนได้ไหว เขาก็ยังไม่ยอมเอนร่างนอนบนตั่งเช่นนี้เลย เห็นที่วันนี้ความอดกลั้นของเขาคงเกินขีดความอดทนไปแล้ว

เมื่อตันซิงเดินเข้ามาในห้องหนังสือก็ได้กลิ่นยาเข้มข้น ไม่ต้องเอ่ยก็รู้ว่าไปสิงเจียนพยายามให้ตนเองเรียบร้อยแล้ว จากระดับความเข้มข้นของกลิ่นยาที่ลอยอยู่ในอากาศ คาดว่ายาที่ใช้คงมากพอ ดูตันซิงจดจำไว้เจียบๆ ว่าเขาจะต้องไปร้านขายยาเพื่อซื้อยามาเพิ่ม เตรียมเผื่อไว้ในยามที่ผู้เป็นนายต้องการใช้

"ไท่สื่อ รับอาหารขอรับ" ตันซิงนำอาหารวางในบริเวณที่มีมือของ

ไปสิงเจียนเอ๋อมถึง

"ไม่หิว เอาออกไป" ไปสิงเจียนไม่ได้อารมณ์เสีย เพียงแต่เขาไม่รู้สึกลึกลับจริงๆ ร่างกายรู้สึกไม่สบายยิ่งแล้ว ยังจะมาพูดเรื่องกินอะไรได้อีก เป็นเพราะเลี้ยวตัวไปยังไม่ทันจะสะดก เขาก็หยิบหนังสือขึ้นมาถือไว้แล้ว บันทึกลงความเห็นลงไป

"กินสักเล็กน้อยเถอะขอรับ" ต้นซิงทำใจกล้าเอ่ยขึ้น "ไท่สืออย่าไปถือสากับเด็กน้อยเลย"

พุ่กันสีแดงของไปสิงเจียนพลันหยุดชะงัก สายตาเขาเบนจากหนังสือมาที่ต้นซิง แว่ตาทันทีตักตักล้าจนอ่านไม่ออก "ข้านะหรือถือสานาง นางมีค่าอะไรให้ข้าถือสากัน"

ต้นซิงถึงกับสอ่ล "เช่นนั้นไท่สือ..."

"เป็นเพียงการสั่งสอนชั้นเบา หวังว่าภายหลังนางจะมารุ่นวายที่หล่นไถ่ให้น้อยลงหน่อย"

"อย่างไรเสียองค์หญิงก็เป็นถึงรัชทายาท ภายหลังหากขึ้นครองบัลลังก์แล้วนางก็ต้องปกครองหล่นไถ่ขอรับ!" ต้นซิงคิดไปไกลมาก แม้ว่าไท่สือจะมีพุ่กันอยู่ในมือ กระทั่งฝ่าบาทยังต้องเกรงกลัวถึงสามส่วน แต่ก็เป็นเพราะได้พบกับจักรพรรดินีที่มากความสามารถ ทำให้ได้หล้าเฟื่องพุ่ แต่หากพบกับจักรพรรดินีที่ไร้ความสามารถ เกรงว่าคนที่ประสบเคราะห์กรรมคนแรกก็คือไท่สือ พุดอีกอย่างคือต้นซิงจัดให้รัชทายาทผู้นี้เป็นว่าที่จักรพรรดินีที่ไร้ความสามารถ

"แม้หล่นไถ่อยู่ได้การปกครองของจักรพรรดินี ถึงอย่างนั้นอำนาจของไท่สือก็เป็นอิสระ ต่อให้เป็นจักรพรรดินีก็ไม่มีสิทธิ์มาตรวจดูบันทึก

ประวัติศาสตร์ที่เป็นความลับสุดยอดได้" ไม่มีผู้ใดไม่ประจักษ์ชัดถึงการทำงานของไปสิงเจียน ตัวเขามีฐานะเป็นขุนนางฝ่ายขุนก็จริง ทว่าแต่ไรมากลับไม่เคยเห็นจักรพรรดินี องค์ชาย แม่ทัพ หรือเสนาบดีอยู่ในสายตา

จะเป็นพวกที่มีตำแหน่งมากอำนาจก็ดี หรือเป็นจักรพรรดินีก็ช่าง แต่ละคนล้วนเฝ้ารอเพียงการบันทึกตัวอักษร ดังนั้นแต่ไรมาไปสิงเจียนจึงไม่คำนึงว่าใครจะคิดเห็นอย่างไร หรือไปล่วงเกินคนจำนวนมากเพียงใด เป็นเพราะว่าเขามีฐานะเป็นถึงหัวหน้าสำนักหลันไถ พบทุกคนล้วนเกรงกลัว กระทั่งแวดวงขุนนางมีคำกล่าวกันว่า...สำนักตรวจการฝังคนอย่างมากก็หนึ่งชั่วอายุคน ทว่าหลันไถกลับสามารถฝังคนได้หลายชั่วอายุคน ถึงขั้นลูกหลานหมดสิ้นการสืบทอด แล้วใครจะกล้าไปหาเรื่องเขา

ตันซิงเป็นคนตื่นตัวเรื่องอันตรายได้เร็ว แม้การบอกให้ไปสิงเจียนกลับมาจะไม่ต่างจากฝันกลางวัน กระนั้นโชคชะตาของหลันไถทั้งหมดก็ล้วนเกี่ยวพันถึงการรับมือกับคนที่จะเป็นใหญ่ในวันหน้าผู้นั้น เขาจึงต้องเฝ้าเพื่อเตือนสติบ้าง

"เมื่อก่อนอดีตไท่สื่อเคยเล่านิทานให้ฟังเรื่องหนึ่ง สมัยขุนทิว ด้วยความเคืองแค้นจงก่ง ขุนนางใหญ่แคว้นฉินนามว่าซุ่ยจู่จึงปลงพระชนม์ไท่สื่อของแคว้นฉินบันทึกตามจริงว่าซุ่ยจู่ปลงพระชนม์จงก่ง ซุ่ยจู่โกรธเคืองสั่งฆ่าไท่สื่อ น้องชายไท่สื่อลำดับที่สองก็บันทึกเรื่องซุ่ยจู่ปลงพระชนม์อีก ซุ่ยจู่ก็สั่งฆ่าอีก น้องชายไท่สื่ออีกคนลำดับที่สามก็บันทึกเรื่องซุ่ยจู่ปลงพระชนม์ ซุ่ยจู่ก็สั่งฆ่าอีก น้องชายไท่สื่อลำดับที่สี่ก็บันทึกเรื่องปลงพระชนม์ ถึงครานั้นซุ่ยจู่จึงยอมล้มเลิก นิทานเรื่องนี้จบท้ายด้วยว่า...เพราะ

อาลักษณ์ยื่นหยัดการรักษาการบันทึกประวัติศาสตร์ตามจริงไว้ให้ได้ แต่สำหรับอาลักษณ์แล้ว ค่าของการแลกมานั้นช่างหนักหนาสาหัส"

ไปสิงเจียนฟังต้นซิงพูดแล้วนิ่งไปชั่วครู่ก่อนออกแรงลูกนิ่ง ต้นซิงมองดูความยากลำบากของเขาแล้วก็ไม่กล้าช่วยพุง ได้แต่กระวนกระวายรออยู่ด้านข้าง พูดกันว่าหัวหน้าสำนักหลันไถพลิกฝ่ามือเป็นเมฆคว่ำฝ่ามือเป็นฝน* มีอำนาจล้นฟ้า ทว่ายามนี้มืออันเรียวยาวเล็กคู้แน่นกลับคำร้างได้เพียงครึ่งตัวเท่านั้น

"หากเจ้ารู้สึกละหลันไถมีภัยก็สามารถจากไปได้ทุกเวลา ข้าจะไม่รังเจ้าไว้ เจ้าหน้าที่หลันไถคนอื่นๆ ก็ไปได้ทุกคน ข้าจะไม่ขัดขวางผู้ใดทั้งนั้น" คำพูดของไปสิงเจียนกล่าวขึ้นอย่างเรียบเฉย ไม่ว่ากับใครหรือเรื่องใดก็เหมือนไม่อาลัยทั้งสิ้น รวมถึงต้นซิงที่ถูกเก็บมาเลี้ยงดูและอบรมกว่าห้าปี

ต้นซิงพลันตื่นตระหนก เขาคุกเข่าลงเสียงดังตบ พลังฟุบอยู่ข้างเท้าของไปสิงเจียน "แต่ไรมาต้นซิงไม่เคยคิดจะจากไป จะขออยู่รับใช้ท่านจนกว่าท่านจะแต่งงานมีลูกเลยขอรับ!"

"ชีวิตของข้ามอบให้แก่หลันไถแล้ว ไม่เคยคิดแต่งภรรยา มีลูกเจ้าไม่จำเป็นต้องแบกรับภาระนี้หรอก ลูกขึ้นเถิด แล้วก็เอาอาหารกลับไปด้วย"

ไปสิงเจียนอดไม่ได้ที่จะลอบใคร่ครวญกับตนเอง ไยจึงทำให้คนคิดไปได้ว่าหลันไถจะล่มสลายเล่า เป็นเพราะหัวหน้าสำนักตรวจการที่อยู่ฝั่งตรงข้ามหรือ อย่างไรเสียเจ้าหน้าที่ของหลันไถก็เป็นเพื่อนบ้านกับ

* พลิกฝ่ามือเป็นเมฆคว่ำฝ่ามือเป็นฝน เป็นสำนวน หมายถึงวางกลอุบายพลิกแพลง ตลบตะแลง

พวกสำนักตรวจการมานานจะว่าไปก็ควรเคยชินกับที่หัวหน้าสำนักตรวจการคิดใช้วิธีการสกปรกไม่หยุดอยู่แล้วนี่ หรือเป็นเพราะเรื่องของฉ้อฉลในวันนี้เห็นองค์หญิงก่อกวนหลั่นไถ พวกเขารู้สึกได้ถึงอันตรายหรือ

พิจารณาตามเหตุผลแล้ว หัวหน้าสำนักหลั่นไถก็หาคำตอบได้เนื่องจากที่ผ่านมาหลั่นไถจะปฏิบัติต่ออันตรายที่มาคุกคามด้วยวิธีการสืบให้รู้ถึงต้นตอเสมอ

"นางไปจากหลั่นไถหรือยัง" ไปสิงเจียนพลันสังหรณ์ใจขึ้นมาราวกับว่าตนเองมองข้ามบางอย่างไป

"ไม่เห็นเลยขอรับ คิดว่าน่าจะกลับไปแล้ว หลังความวุ่นวายรอบนี้ องค์หญิงคงพบว่าหลั่นไถไม่มีอะไรให้เล่นอีก" แม้ไปสิงเจียนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนาโดยฉับพลัน ทั้งไม่ได้กล่าวถึงชื่อแซ่ ถึงอย่างนั้นคำว่า 'นาง' ก็บอกได้อย่างชัดเจนแล้ว ต้นชิงย่อมรู้ได้โดยสัญชาตญาณ พร้อมกับลองเดาใจรัชทายาทของพวกเขาด้วย

ไปสิงเจียนรู้สึกวางใจลงได้บ้าง แม้ลึกๆ จะยังสังหรณ์ใจไม่ดีอยู่ก็ตาม คงเป็นเพราะร่างกายไม่ค่อยสบายกระมัง สติข้าจึงไม่ค่อยนิ่ง

ต้นชิงก็รู้สึกว่ามีคนน่าสงสัยไม่ค่อยอยู่กับตัวเท่าไรนัก เพราะตอนที่เขาวางหนังสือลงบนโต๊ะยาวนั้น หนังสือก็ไปชนถูกชามน้ำแกงที่อยู่ใกล้ถาดอาหารเข้าโดยไม่ทันระวัง น้ำแกงที่มีอยู่เต็มชามจึงหกใส่หนังสือจนเปียกชุ่มในพริบตา

หัวหน้าสำนักหลั่นไถไม่เคยให้คุณค่าต่อสิ่งใดมากไปกว่าหนังสือ โดยเฉพาะหนังสือที่เป็นบันทึกเรื่องราว และที่ไปสิงเจียนกำลังอ่านอยู่นั้นก็เป็นบันทึกที่ทำการแก้ไขใหม่ โดยให้สุขขังซึ่งเป็นเซาลิ่งสื่อที่พึ่งพาได้ที่สุด

นำกลับมาจากป้อหลัง เพื่อแก้ไขบันทึกฉบับนี้แล้ว ชูยซึ่งต้องถูกส่งตัวไปเก็บรวบรวมเรื่องราวถึงสองปีเต็ม ความยากลำบากนี้มีเพียงตัวชูยซึ่งเท่านั้นที่เข้าใจได้ และยิ่งไปกว่านั้นเดิมทีชูยซึ่งเองก็ถือว่ามิใช่สายเลือดของสกุลชูยอยู่ แต่เนื่องจากมีมารดาเป็นนางโลม ดังนั้นจึงไม่เป็นที่ยอมรับของคนสกุลชูยที่มีชื่อเสียง เกิดมาในฐานะยากจน ยามไปทำงานที่ป้อหลังก็พบเจออุปสรรคมากมาย กระนั้นเขาก็ไม่เคยท้อถอย สามารถทำงานตามที่รับมอบหมายจากไปสิงเจียนจนสำเร็จลุล่วง บรรลุตามหน้าที่ของเขาลึกลับที่สุด

ไปสิงเจียนให้ความสำคัญต่อบันทึกที่ทรงคุณค่านี้อย่างมาก เขาเรียกขานน้ำแกงออก ก่อนจะยกหนังสือขึ้น เหน้าแกงที่อยู่ด้านหลังหนังสือออกไป แล้วใช้แขนเสื้อเช็ดส่วนที่ยังเปียกอยู่

ตันชิงร้องในใจว่าแย่แล้ว น้ำแกงขามนี้เข้มข้นนัก หกไปบนกระดาดเกรงว่าจะทำลายหนังสือไปหลายหน้าแล้ว สมองเขาที่มึนตึ๋นไปในฉับพลัน...หากข้ารีบนำมารับออกไปตั้งแต่แรกละก็...

ไปสิงเจียนรู้ว่าส่วนที่เปียกน้ำแกงไม่มีทางช่วยอะไรได้แล้ว ในชีวิตนี้เขาซึ่งเรื่องการทำร้ายหยาดเหงื่อผู้อื่นยิ่งนัก ทว่าวันนี้กลับตาลปัตรเป็นตัวเขาที่กลายเป็นคนน่าสงสารผู้สูญเสียเอง

ไปสิงเจียนยกแขนเสื้อออกจากหนังสือด้วยความขุ่นเคืองใจ สายตามองไปที่หนังสืออย่างหมดหวังและจ้านน เชื่อว่ามันต้องเลอะเทอะมากแน่ ก่อนที่ตัวเขาจะนิ่งค้างไม่ไหวติงในทันใด ตรงที่น้ำแกงหกรดใส่ตัวอักษรเดิมกลับไม่ลบเลือนเลยแม้แต่หยดน้อย อักษรทุกตัวยังคงเห็นได้ชัด...แจ่มชัดอย่างยิ่ง

นี่เป็นเรื่องดียิ่ง ดันชิงที่พบเห็นเหตุการณ์อันไม่คาดคิดนี้ก็แสดงความยินดีจนออกนอกหน้า และที่น่าแปลกยิ่งก็คือเมื่อเขามองไปทีไรถึงเจียนแล้วกลับไม่พบความยินดีบนใบหน้าของอีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อยตรงกันข้ามเขากลับเห็นเพียงสีหน้าที่เย็นยะเยือกประดุจน้ำแข็ง สติและจิตใจล้วนล่องลอย

"ไต่สือ?" ดันชิงเอ่ยเรียก

ไต้สือเจียนปล่อยให้หนังสือที่มากคุณค่าในมือหล่นลงพื้น เขายื่นมือไปคลำหาไม่เท่า ทว่าเมื่อมือผ่านช่วงเอวลงไปเขาก็หยุดนิ่งในทันที

คืออิงจามครั้งหนึ่ง...นางสัมผัสได้ถึงลายร้ายบางอย่าง ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ใส่ใจมากมายนัก ยังคงเคลื่อนไหวอยู่ระหว่างชั้นหนังสือที่เรียงเป็นแถวๆ กลิ่นเหม็นฉุนของน้ำหมึกและกองกระดาษเก่าที่เก็บมานานปี่รวมนางจนมีน้ีรชะไปหมดแล้ว

คืออิงทั้งมีน้ีรชะและตาลาย นี่เป็นครั้งแรกที่นางได้เห็นหนังสือมากมายปานนี้ คาดเดาจากสายตาแล้วน่าจะมีเป็นหมื่นเล่ม เป็นหนังสือที่รวบรวมมาจากทุกราชสำนักทุกรัชศกและจากพื้นที่ต่างๆ ของอาณาจักรจิ่วโจว* ในยุคโบราณ แม้แต่ประวัติศาสตร์โพ้นทะเลก็ล้วนเก็บรวบรวมไว้ที่นี่ แต่ไม่ใช่จุดสำคัญ ที่หอไต้สือไม่อนุญาตให้คนนอกเข้ามาข้างใน เป็นเพราะที่นี่เก็บรักษาบันทึกเรื่องราวของผู้คนในปัจจุบันเอาไว้

ต่อให้คืออิงอยากขโมยอ่านเรื่องที่ไต้สือเจียนเขียนถึงมารดาของนางมากเพียงใด แต่ด้วยเวลากะชั้นชิด นางจึงอยู่ที่นี่นานไม่ได้ บนชั้นหนังสือ

* จิ่วโจว แปลว่าแคว้นแดนซาล คือชื่อเรียกประเทศจีนในสมัยโบราณ เล่าขานกันว่าเขตปกครองของชาวจีนในยุคบรรพกาลแบ่งเป็นแคว้นซาล จึงเป็นที่มาของชื่อนี้

สี่เหลืงจางเบื้องหน้ามีป้ายเขียนแยกแยะตามตระกูลที่มีชื่อเสียง บางทีอาจมีที่เกี่ยวพันทางสายเลือดของข้า นางมองไปก็เห็นบันทึกของ 'สกุลเจียงแห่งซีจิง' นางไม่อาจบังคับสมองของตนเองไว้ได้ รีบหยิบหนังสือออกจากชั้นมาพลิกเปิดอ่าน และชื่อแรกที่ขึ้นต้นก็เป็นบิดาของนางจริงๆ แต่ไม่ได้บันทึกรายละเอียดอะไรมากมาย เพียงเขียนอธิบายไว้ว่าบันทึกไว้ใน 'ชีวประวัติสนมชายา'?

ฉืออิงเกือบจะฉีกหนังสือทิ้ง หลันไถช่างไม่รู้จักรับปรับเปลี่ยนเลย ไม่คาดคิดว่าจะบันทึกเรื่องราวบิดาของนางไว้ใน 'ชีวประวัติสนมชายา' เช่นนี้ เนื่องจากมารดาของนางไม่ยากให้บิดาต้องสูญเสียความนับถือตนเองไป จึงฉีกกฎที่มีอยู่แต่เดิมแล้วจัดตั้งตำแหน่งเฟิงจวินขึ้น ได้ชื่อว่า เป็นกษัตริย์ผู้หนึ่ง ซึ่งนางเองก็เรียกอีกฝ่ายว่าเสด็จพ่อ อีกอย่าง มารดาของนางก็ต้องผ่านความยากลำบากมากกว่าจะยกย่องเสด็จพ่อขึ้นเป็นกษัตริย์ในทุกแห่งหนเช่นนี้ได้ แต่นี่กลายเป็นว่าเมื่อมาถึงหลันไถแล้วที่ตบแต่งไว้เบื้องหน้าก็ถูกฉีกขาดเสียสิ้น อาณาจักรไม่อาจมีกษัตริย์สองคน กษัตริย์องค์ที่สองก็คือสนมชายา

ในเวลาเดียวกับที่ฉืออิงกำลังหาความเป็นธรรมให้กับบิดาของนางอยู่นั้น นางก็อดนึกถึงตนเองขึ้นมาไม่ได้ หากว่านางขึ้นครองราชย์และแต่งงานขึ้นมา เฟิงจวินของนางก็ต้องถูกบันทึกอยู่ในชีวประวัติสนมชายาด้วยหรือ

ช่างเกิด เรื่องนี้ถือว่าย่างมีเวลาคิด แม้ว่าระยะนี้มารดานางจะกำลังกลุ่มใจที่หาสามีให้กับนางไม่ได้ ถึงอย่างนั้นบิดานางกลับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งที่จะหาสามีให้กับนางตั้งแต่ตอนนี้ นี่น่าจะเป็นความรู้สึกของ

มารดาทุกคนที่รู้สึกว่าคุณสาวของตนแต่งไม่ออก ขณะที่บิดาก็จะคอย กีดกันบุตรทุกคนที่มีแนวโน้มว่าจะเข้ามาเป็นลูกเขย

ฉืออิงเห็นว่าตนเองยังเที่ยวเล่นไม่สาแก่ใจ นางจึงทำเป็นหูทวนลม ไม่นำพาต่อคำของมารดาที่ให้รีบเร่งหาตัวเลือกสักหนึ่งหรือสองคนจาก สำนักศึกษาเจ้าเหวิน พวกลูกหลานจากตระกูลชนชั้นสูงในที่นั้นจะมีใคร กล้ามาเป็นสามีนางอีก

ฉืออิงตั้งสติกลับมาอย่างรวดเร็ว นางวางแผนทักของสกุลเจียง แห่งซีจิงที่เกี่ยวกับบิดากลับเข้าที่เดิม แล้วก็ควานหาของหนังสือที่วางบน ชั้นไม้แดงต่อไป พวกทายาทจากตระกูลใหญ่ที่น่าซังซางมีมากมายนัก นางใช้เวลาพลิกอ่านอยู่เป็นเวลาหนึ่งถ้วยชา* จึงเจอของที่คิดอยากได้ 'สกุลซุ่ยแห่งป้อหลิง' มีทั้งหมดสามสิบเล่ม

หมึกเป็นของใหม่ กระดาษก็ของใหม่ เห็นได้ชัดว่าเพิ่งนำมาเก็บได้ ไม่นาน

ฉืออิงได้รับการยืนยันว่าไปสิงเจียนละเลยเรื่องนี้จริงๆ สามสิบเล่ม ล้วนอยู่ที่นี้โดยไม่ขาดสักเล่ม นั่นก็หมายความว่าไปสิงเจียนยังไม่สงสัย เขาจึงได้เอากลับเข้ามายังหอโถ่สื่อแห่งนี้

ตันซิงไม่เคยเห็นไปสิงเจียนมีอาการฉุนเฉียวเช่นนี้มาก่อน อย่างก้าว แต่ละก้าวเร็วจนน่าแปลกใจ ตันซิงได้แต่เดินกึ่งวิ่งตามมาข้างหลังด้วย ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น คิดจะไปตามคนมาช่วย แต่ก็กลัวว่าผู้เป็นนายจะ ปรึบร้อนจนเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้น เขาจึงตามติดกระชั้นชิดต่อไป

* หนึ่งถ้วยชา เป็นคำเปรียบ หมายถึงช่วงเวลาสั้นมาก บางตำรากล่าวว่ายับได้กับเวลาประมาณ 10-15 นาที

เห็นไปสิงเจียนมุ่งไปทางหอไต้ลือ ต้นชิงก็รู้สึกได้อยู่ลึกๆ ว่า
เห็นที่คงจะมีเรื่องราวไม่ดีเกิดขึ้นแน่

บนทางเดินมีเจี้ยวซูลงสองคนผ่านมา กำลังพูดคุยกันอย่าง
พลัดพลิน เมื่อเห็นหัวหน้าสำนักหลันไถสวนทางมา เสือที่ไล่ถึงขั้น
กระพือลมยามอย่างก้าว ทั้งสองก็ตระหนกดูบในทันที ได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อ
อยู่ตรงนั้น

ต้นชิงที่อยู่ข้างหลังไปสิงเจียนตะโกนบอกกับ 'หุ่นไม้สองตัว' นั้นว่า
"รีบหลีกทางเร็วเข้า!"

ทั้งสองคนจึงได้คืนสติ ขณะที่ไปสิงเจียนเกือบจะชนพวกเขา
อยู่แล้วนั้น ทั้งสองก็รีบกระโจนร่างออกไปจากทางเดิน ร่างของพวกเขา
ทั้งคู่เข้าไปอยู่ในกอดดอกกล้วยไม้ทันที

เจี้ยวซูลงทั้งสองหันร่างกลับไปมอง บนศีรษะของพวกเขายังมี
ดอกกล้วยไม้ติดอยู่ ทั้งสองเห็นเพียงท่าเดินอันเร่งรีบของไปสิงเจียน
มุ่งหน้าไปยังหอไต้ลือ ทั้งสองหันมามองหน้ากันอย่างตื่นตระหนก
เมื่อครู่ตอนพวกเขากินอาหารพลางพูดคุยกันสนุกปากอยู่นั้น หรือว่า
ได้เผลอละเลย 'ดาวหายนะ' ไป

ประตูลี้แสงทั้งสองบานของหอไต้ลือปิดอยู่ทว่ากุญแจลับที่อยู่ด้านบน
กลับเปิดเอาไว้ ไปสิงเจียนค้ำไม้เท้าหยุดตรงหน้าประตู หน้าอกพลัน
กระเพื่อมขึ้นลง ตอนแรกเขาเพียงหวังว่าตนเองจะกังวลมากเกินไปเอง
บางทีเขาอาจแค่ไม่ระวังเผลอทำกุญแจหล่นหายไป ทว่าทุกอย่างที่อยู่
เบื้องหน้านักกลับมุ่งไปสู่ทิศทางที่เลวร้ายที่สุด

ไปสิงเจียนยกมือซ้ายจับไปที่ห่วงประตูพลางออกแรงผลักออก

แล้วเดินก้าวเข้าไปข้างใน

ชั้นหนังสือตั้งเรียงซ้อนๆ กัน เป็นสถานที่ที่เขาคุ้นเคยเป็นอย่างยิ่ง
ทว่าจุ๊ๆ ที่แห่งนี้ก็มีเงาคนเพิ่มขึ้นมา

ฉืออิงนั่งอยู่บนพื้น เติมทีนางกำลังอ่านหนังสือเล่มหนึ่งอย่างติดพัน
ก่อนจะต้องตกใจกับการเข้ามาของไปสิงเจียน หนังสือในมือนางพลัน
ตกลงบนพื้น

ไปสิงเจียนไม่พูดอะไรสักคำ เขาเดินเข้ามาใกล้แล้วก้มลงเก็บ
หนังสือที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมา หน้าปกมีอักษรตัวใหญ่เขียนไว้ว่า 'ชีวประวัติ
สนมชายา' และที่เปิดอ่านค้างไว้ก็คือประวัติของเฟิงจวิน...เจียงเหมี่ยน
ที่แท้ก็เป็นเรื่องนี้เองหรือ

ฉืออิงหยิบกุญแจมาลากไปบนพื้นพลงบนพมึ่มท่าอย่างไม่พอใจ
"ใจแคบ! ข้าจะพูลฟ่องเสด็จพ่อ บอกว่าท่านบันทึกเรื่องของพระองค์ไว้ใน
ชีวประวัติสนมชายา!"

ไปสิงเจียนพลันรู้สึกกว่าหากฉืออิงไม่ได้เป็นรัชทายาท เขาคงได้
เอาไม้เท้าตีก้นนางเป็นแน่! เขาก็มัวตัวลงอีกครั้งแล้วฉวยเอากุญแจ
ในมือนางคืนมา พยายามยิ่งยวดที่จะไม่ให้ถูกนิ้วมือของนาง ปิดหนังสือ
แล้ววางคืนที่เดิม

พอไปสิงเจียนหันหลังให้เช่นนี้ ฉืออิงก็วิ่งไปในระหว่างชั้นหนังสือ
ตั้งใจจะออกไปทางประตู

"ทรงหยุดอยู่ตรงนั้นเลยนะ!"

ร่างของฉืออิงพลันชะงักไปชั่วครู่ ก่อนที่นางจะแสสร้งทำเป็นหูทวนลม
ด้วยการวิ่งต่อไป อย่างไรเสียประตูก็อยู่ตรงหน้าแล้ว ขอเพียงแคว้งต่อไป

อีกนิด!

"วันนี้องค์หญิงทรงคิดว่าจะเสด็จออกไปจากหลั่นไถได้ง่ายๆ อย่างนั้นหรือ" ไปสิงเจียนเอ่ยขึ้นมาอีก

ฉืออิงหยุดชะงักแล้วหันร่างกลับมา แสงจากภายนอกส่องให้เห็นใบหน้าที่ชุ่มน้ำตา "อาจารย์คิดจะทำอย่างไรกับศิษย์หรือ"

"หลั่นไถมีกฎ คนที่แอบเข้าหอไต้สือให้ควักดวงตาออกมาทั้งสองข้าง และอยู่เป็นข่ารับใช้ที่นี่ ตลอดชั่วชีวิตห้ามก้าวออกจากหลั่นไถแม้แต่ก้าวเดียว"

"ท่านกลัวรี!" ฉืออิงจ้องเขาทั้งน้ำตา สองตาพรำมัว นางในยามนี้ดูมีเสน่ห์อย่างบอกไม่ถูก "ข้าเป็นถึงรัชทายาทเสียวนะ!"

"ในเมื่อรัชทายาททรงประพฤติดิฉันก็จำเป็นต้องรายงานแก่ฝ่าบาท แจ้งเรื่องผิดคุณธรรม ติดประกาศทั่วหล้า" ไปสิงเจียนนิ่งไปชั่วครู่แล้วเอ่ยเพิ่มว่า "ปลดรัชทายาท"

ฉืออิงตื่นตระหนกจนร้องไห้ไม่ออกแล้ว "ใครเป็นคนออกกฎกัน!"

ไปสิงเจียนเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเย็นชา "กระหม่อมออกเอง...เมื่อครู่นี้"

ฉืออิงเข้าใจแล้ว ไปสิงเจียนกำลังบอกให้รู้ว่าเขาไม่คิดปรานีนางอีก

ตันชิงยิ่นเฝ้าอยู่ที่หน้าประตู เขาได้ยินทุกคำพูดที่ทั้งคู่ได้เถียงกันไปมา จึงอดไม่ได้ต้องปาดเหงื่อ ไต้สือต้องการเล่นงานรัชทายาทจนถึงที่สุด หรือว่าเจตนาของไต้สือคือเปลี่ยนตัวรัชทายาท! ขณะที่กำลังคิดฟุ้งซ่านอยู่นั้น พลันมีเสียงร้องให้ดังมาเป็นระลอกจากในหอ สะเทือนจนหูของเขารู้สึกไปหมด ผ่านไปครู่หนึ่งแล้วเสียงนั้นก็ยังไม่เงียบ

ตันชิงยิ่นหันหน้าเข้าไปมองข้างในแล้วก็เห็นรัชทายาทนั่งร้องไห้เสียง

ดังบนพื้นเสียงร้องให้แต่ละครั้งยาวนานยิ่ง หากยังไม่ร้องจนหมดลมจริงๆ ก็จะไม่ยอมหายใจ มีบ้างที่หายใจไม่ทันจนเกือบขาดใจ แต่หยุดเพียงครู่เดียวก็จะระเบิดเสียงร้องขึ้นมาอีก เสียงร้องให้ในแต่ละครั้งแทบจะสะท้อนชื่อคานจนฝุ่นผงร่วงกราวทีเดียว

เห็นได้ชัดว่าไปสิงเจียนไม่เคยพบเคยเห็นเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน ร่างกายเขาพลันสั่นไหว รีบเอามือจับชั้นหนังสือเอาไว้เพื่อพยุงร่างตนเองให้มั่น เสียงร้องให้นี้ยังคงดังเสียดฟ้า เมื่อก่อนคิดว่าเป็นเพียงการตีโพยตีพายให้ใหญ่โตเกินกว่าเหตุ แต่ตอนนี้เขาไม่คิดว่าเป็นอย่างนั้น

พลังของเสียงร้องให้ทะลุทะลวงจนแก้วหูสั่นสะเทือนไปหมด สมอของเขามีนาง หน้าออกคล้ายจุกแน่น ไปสิงเจียนพลันกระตุ้งไม่เท่าลงที่พื้น "องค์หญิงหยุดร้องให้ได้แล้ว!"

เสียงร้องให้พลันถูกกลบลงในทันที

ฉืออิงร้องให้จนเหงื่อท่วมร่าง เสียงแหบแห้งหมดแรง นางร้องจนแทบจะหมดสติ

ไปสิงเจียนพลิกมือหยิบ 'ชีวประวัติสนมชายา' ออกมาจากชั้นหนังสือ แล้วโยนลงบนพื้นข้างตัวนาง "ทรงรับไปทอดพระเนตรเถิด"

ฉืออิงสะอื้นพลาถหยิบหนังสือบนพื้นขึ้นมา นางไม่มีความคิดจะล้มเลิกไปในตอนนี้แน่

"กฎเมื่อครู่นี้ถือว่ายกเลิก" ไปสิงเจียนคิดจะหาที่นั่งลง ศีรษะเขามึนงงมาก ทั้งยังแน่นหน้าอกจนเหมือนจะหายใจไม่ออก

เสียงร้องให้ของฉืออิงเบาลงจนเหลือเพียงแค่เสียงสะอึกสะอื้นเบาๆ นางใช้แขนเสื้อเช็ดใบหน้าจนเประเปื้อนอมมแมม พื้นรอบตัวนาง

เหมือนว่ามีแต่น้ำ เสื้อผ้าก็เปียกปอนไปด้วยเหื่อและน้ำตา ไรผมก็เปียกจนทั่ว

เป็นคนตัวเล็กที่เหมือนถูกสร้างขึ้นมาจากน้ำจริงๆ ไปสิงเจียนมองดูนาง แล้วหันไปสั่งต้นขิงที่ยืนตะลึงอยู่นอกประตู "ไปเตรียมน้ำร้อน แล้ววางไว้ที่ทางเดิน"

ฉืออิงเช็ดน้ำตาบ่อยๆ นางเงยใบหน้าเล็กๆ ที่อาบน้ำตาขึ้นมาเอ่ยถาม "ท่านคงไม่ทูลเรื่องนี้กับเสด็จแม่กระมัง"

"อืม" ที่ไปสิงเจียนเข้าไปเช่นนั้นก็เพื่อปราม 'เด็กสามขวบ' สีหน้าเขาในยามนี้คล้ายปรากฏความอ่อนโยนขึ้นชั่ววูบหนึ่ง

"ท่านอย่าเอาแต่บ่นหน้าเช่นนั้นสิ ทำให้ผู้อื่นเขาหวาดกลัวหมด"

"อืม...องค์หญิงทรงรีบลุกขึ้นมาเถอะ ไปล้างพระพักตร์ที่ข้างนอก"

"ข้าไม่เหลือเรี่ยวแรงแล้ว ท่านช่วยพยุงข้าหน่อยสิ"

อย่างไรเสียไปสิงเจียนก็ไม่เข้าไปพยุงฉืออิงตามที่นางร้องขอ เขาเพียงยืนไม้เท้าของตนเองออกไป ฉืออิงก็ฝืนใจยอมรับที่เขาช่วยเช่นนั้นทันทีที่นางจับไม้เท้าของเขาไว้ก็รู้สึกได้ถึงแรงที่ดั่งจนนางยืนขึ้น เรี่ยวแรงของเขามากเกินคาด

ฉืออิงล้างหน้าแล้วก็นั่งลงบนธรรณีประตูของหอไต้สือ นางวาง 'ชีวประวัติสนมชายา' ซึ่งเป็นหนังสือเล่มหนาลงบนตักแล้วก้มหน้าก้มตาอ่านอย่างเอาจริงเอาจัง มีสะอื้นบ้างเป็นระยะๆ ครั้งสองครั้ง

เพื่อจะได้ปิดประตูใหญ่ของหอไต้สือได้ เขาจำต้องรอให้ฉืออิงอ่านจบเสียก่อน ไปสิงเจียนจึงรอดด้วยการเดินช้าๆ อยู่ภายในหอไต้สือ และ

คอยจัดระเบียบหนังสือไปด้วย ยามที่เดินมาถึงข้างชั้นหนังสือทนาย
ตระกูลใหญ่ เขาก็หันตามองอย่างละเอียด การจัดเรียงของหนังสือ
ไม่มีผิดเพี้ยน เขามองจากช่องว่างบนชั้นหนังสือไปที่ประตูบานหนึ่ง
เห็นเพียงด้านหลังของผู้อั่ง⁺ที่ก้มหน้าอ่านหนังสือ

ผ่านไปไม่นาน ตอนที่ไปนั่งเขียนมองผ่านช่องว่างของชั้นหนังสือ
ไปที่ประตูอีกครั้ง เขาก็เห็นศีรษะของผู้อั่ง⁺ที่เพิ่งประตุนอนหลับไปแล้ว

อ่านหนังสือคืออ่านหนังสือ นอนก็นอน อ่านหนังสือแล้วหลับก
เป็นเรื่องที่ไปนั่งเขียนไม่ชอบมากที่สุดเรื่องหนึ่ง

คนที่ไม่มีระเบียบเช่นนี้กลับเป็นถึงรัชทายาท ช่างไม่เข้าท่าเอาเสียเลย
ไปนั่งเขียนมีความไม่พอใจอยู่เต็มอกขณะเดินไปหาผู้อั่ง⁺เตรียมรับเอา
หนังสือที่ล้ำค่าในหอโถงคืนมา เขาหยุดยืนตรึงพระตบ แล้วโน้มตัวลง
หยิบหนังสือที่วางอยู่ตรงตักผู้อั่ง⁺ จึงได้รู้ว่านางอ่านค้างอยู่ตรงหน้าที่
เป็นเพียงหนึ่งในสิบของหนังสือเท่านั้น เจ้าเด็กไม่เอาไหน! ช่างน่าโมโห
จริงเชียว เสียแรงที่ข้าพเจ้าจับหนังสือในหอจนเมื่อยขาเพื่อรอให้เจ้า
อ่านจนจบ

การฉีกกฎในครั้งนี้ช่างไร้ความหมายยิ่งนัก ไปนั่งเขียนลุกขึ้นยืนแล้ว
ปิดหนังสือลงด้วยความซุ่นเคืองใจ ช่วงขณะนั้นพลันรู้สึกกว่าที่ขาตนเอง
มีบางสิ่งมากระทบ เขาก็มองลงมองก็เห็นร่างผู้อั่ง⁺ที่เดิมเพิ่งอยู่ข้างประตู
ค่อยๆ เอนมาทางข้างหลัง เพียงครู่เดียวทั้งแผ่นหลังของนางก็พิงอยู่ที่
ขาสองข้างของไปนั่งเขียนแล้ว

ความรู้สึกอันยากจะทานทนพลันแผ่ซ่านไปทั่วร่าง

ทันทีที่ผู้อั่ง⁺มีที่พิงแล้ว นางก็นอนหลับอย่างผ่อนคลา สบาย

เสียจนเกาหลีหลังศีรษะด้วย

อย่างไรเสียไปสิงเจียนก็ไม่สามารถใช้ไม้เท้าตีรักษาพยาบาลที่นอน ไม่ถูกเวลาได้ เขาจึงได้แต่โน้มร่างลงแล้วใช้นั่งสืออันล้ำค่าของ หอไท่สือตีไปที่หัวไหล่ข้ออิงที่หนึ่ง ตั้งใจปลุกให้นางตื่น ทว่าอาการ ตอบสนองของข้ออิงกลับมีแค่เอามือไปเกาบริเวณที่ถูกตีครั้งหนึ่ง แล้ว นอนหลับต่อด้วยลมหายใจที่สม่ำเสมอยิ่ง

ไปสิงเจียนยืนนิ่งค้างไปชั่วครู่หนึ่ง ก่อนจะใช้นั่งสือเล่มนั้นอีกครั้ง โดยครั้งนี้นำมาคั่นระหว่างศีรษะของนางกับขาของเขา ให้ศีรษะของนาง พิงกับหนังสือแทนจริงๆ นี่ก็ไม่ใช่วิธีที่ดีเท่าไรนัก

เขามองไปที่ด้านนอกหอไท่สือ หวังว่าจะมีใครสักคนผ่านมา ช่วยแก้ไขความยุ่งยากนี้ได้ แต่หอไท่สือเป็นเขตหวงห้าม หลังจากค้นชิง เอน้ำร้อนมาให้แล้วก็ไปจัดการงานอื่น ทางเจ้าหน้าที่หลันไถคนอื่นๆ ที่ไม่มีฐานะสำคัญก็ไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามาเจียดใกล้ที่นี่

เมื่อศีรษะข้ออิงหนุนของแข็งนานเข้าก็รู้สึกไม่สบายตัว นางขยับร่าง เล็กน้อย ทว่าขยับไปแล้วก็เจอกับอากาศจนหายใจหลัง หากเป็นคนทั่วไป เมื่อหายใจไปเช่นนี้ย่อมต้องตื่นในทันทีทันใด แต่องค์หญิงมิใช่คนทั่วไป นางยังคงนอนหลับได้อย่างเต็มที่แม้กำลังหายใจอยู่ คงเป็นเพราะนาง ร้องไห้หนักจนหมดแรงเป็นแน่ ร่างกายจึงต้องการการพักผ่อนมากเพียงนี้

เห็นเช่นนั้นไปสิงเจียนจึงวางหนังสือลงกับพื้น แล้วยื่นฝ่ามือออกไป รองรับศีรษะของนางเอาไว้ ฝ่ามือเขาพลันเจ็บจี๊ดๆ ราวกับสัมผัสสัตว์เม่น นึกอยากขว้าง 'เจ้าตัวเม่นนี้' ทิ้งไปเหลือเกิน ดาวหยานะนี่ช่างยุ่งยาก เสียจริง!

การรองรับศีรษะได้อย่างเหมาะสมจะยิ่งช่วยให้ข้ออิงหลังสบายมากขึ้น นางพลิกตัวกลับมากอด 'หมอน' เอาไว้พรางหลังอุตุ ไปสิงเจียนตึงแขนกลับมาไม่ได้ ด้วยท่อนแขนของนางรัดแขนเขาแน่นเสียเหลือเกิน ร่างเขานิ่งค้างจนเหงื่อท่วมหน้าผาก รู้สึกว่าตนเองตัดสินใจผิดไปเล็กน้อย หากปล่อยให้นางพึงกับขอบประตูต่อไป อีกประเดี๋ยวพลล้มกระแทกพื้น แล้วก็ตื่นขึ้นมาเอง เขาก็ไม่ต้องมาพบเจอกับความยุ่งยากเช่นนี้

เอวกี๋เมื่อ ยาก็เมื่อ ยถึงอย่างนั้นก็ต้องยืนต่อไป ที่แรกเขาแทบจะหยัดร่างต่อไปไม่ไหว มือข้างหนึ่งถือไม้เท้ายันไว้ที่พื้น ส่วนแขนอีกข้างก็โอบร่างข้ออิงมาไว้ที่ข้างเอว ก่อนจะใช้มือยันกับไม้เท้าเอาไว้ แล้วออกแรงขมุดตัวเม่นน้อยขึ้นมานบนหลังของเขา

เมื่อไปสิงเจียนแบกข้ออิงแล้ว แต่ละย่างก้าวที่ข้ามธรณีประตูไปนั้น ก็ล้วนหนักอึ้งกว่าปกติ เขาหันร่างกลับมาปิดประตูหอให้สื่อทั้งสองบานด้วยความยากลำบาก หลังจากลงกุญแจประตูเรียบร้อยแล้วจึงโผล่อกได้เสียที นับว่าเคราะห์ร้ายได้ผ่านพ้นหอโถสื่อไปแล้ว

เขาเดินค้ำไม้เท้าโดยที่บนหลังมีข้ออิงไปยังห้องพักส่วนตัวอย่างไม่พอใจนัก เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าทางเดินของหลันไถช่างคดเคี้ยวเลี้ยวลดเช่นนี้ พลันรู้สึกวาระยะทางจากหอโถสื่อไปถึงหอเวยเหียนจะยืดยาวกว่าวันปกติ

เมื่อวางตัวข้ออิงลงบนตั่งในหอเวยเหียนแล้ว ไปสิงเจียนก็เหนื่อยจนหายใจแทบไม่ทัน เขาพึงร่างอยู่ข้างตั่งครู่หนึ่ง ข้ออิงที่นอนตะแคงขวางตั่งอยู่นั้นพลันพลิกตัว ดูเหมือนนางจะไม่เคยชินกับตั่งไม้แข็งนี้

นี่ก็นับว่าไปสิงเจียนเมตตามากแล้วที่ไม่โยนข้ออิงลงไปในอนบนพื้น

มีหรือที่เขาจะใส่ใจกับท่าทางการนอนที่ไม่สบายของนางอีก

พักจนเรียวแรงคืนมาบ้างแล้ว ไปสิงเจียนลากเท้าที่หนักอึ้งเดินเข้าไปที่ห้องด้านใน แล้วเปลี่ยนชุดชั้นกลางที่ชุ่มเหงื่อออก บัดนี้มีมือทั้งสองข้างของเขาเห่อแดงขึ้นมาจริงๆ กระทั่งหน้าอกก็ไม่พ้นเคราะห์นี้ เขา นั่งลงที่เก้าอี้อย่างหมดแรงแล้วเปิดหอยามาทา

พอเปลี่ยนชุดเสร็จเรียบร้อย ไปสิงเจียนจึงกลับไปเตียงหน้าตั่งอีกครั้ง เขาเพิ่งรู้ในชั่วขณะนั้นเองว่าอะไรที่เรียกว่า 'ซัคคิกเข้าบ้าน'

เพียงไม่นานหมอนแข็งบนตั่งก็ตกไปอยู่ที่ข้างประตู หนังสือที่ข้างหมอนก็ไม่เว้น ถูกปัดหล่นไปกองอยู่บนพื้น ไม่ว่าสิ่งใดก็ตกขวางการนอนของชืออิงล้วนไม่รอดพ้นเงื้อมมือนาง ที่สำคัญคือนางยังคงหลับลึกยิ่งเดิมที่เขาก็อธิษฐานสยอันโอหังไม่ยอมรับคำตำหนิของผู้ใดของนางอยู่บ้าง แต่เมื่อออกจะไร้กฎระเบียบเกินไปแล้วกระมัง ไปสิงเจียนโมโหจนอัดอั้นในอก

ไปสิงเจียนเดินไปเก็บหมอนเหลี่ยมที่ใช้มาหลายปีตรงข้างประตูขึ้นมา พลางปัดฝุ่นที่เปื้อนหมอนออก แล้วก้มลงเก็บหนังสือบนพื้นทีละเล่ม วันนี้นับว่าเขาใช้งานเอาจริงมาก เขาจึงยัดเอดที่ปวดเมื่อยขึ้น นางมารน้อยที่หลับไหลพลันกลิ้งมาใกล้ขอบตั่ง เขาอยากปลอ่ยให้นางตกลงมาให้เจ็บตัวเสียบ้าง แต่เมื่อมีความคิดอย่างนี้ในหัวแล้ว ข้างหูก็ราวกับมีเสียงร้องไห้อันแสนบาดจิตบาดใจนั้นลอยตามมาทันที ทำให้ใจเขาประหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง ไปสิงเจียนไม่อาจยอมรับชะตากรรมนั้นอีกรอบหนึ่ง เขาจึงยื่นมือดันร่างชืออิงเข้าไปข้างใน

ความรู้สึกสัมผัสอ่อนนุ่มตรงเอวของนางวาบผ่านเข้ามาที่ใจกลาง

ฝ่ามือ ไปสิงเจียนพลันหัดมือกลับเข้ามา โมโหจนลืมหิ้วตัวไปแล้วหรือ!
เขาเปลี่ยนมาใช้หนังสือดันร่างนางเข้าไปข้างใน แล้วค่อยวางหมอน
เหลื่อมไว้ตรงขอบตั่ง ฉื่ออิงยังคงพลิกตัวกลิ้งไปมา ประเดี๋ยวก็นอนเป็น
รูปอักษร 'ต้า' อีกประเดี๋ยวก็นอนเป็นรูปอักษร 'เหริน'* ไปสิงเจียนมองไป
ที่ตั่งเล็กตัวน้อยอย่างทอดถอนใจ อีกไม่นานเขาคงไม่อาจใช้ตั่งตัวนี้ได้อีก

ไปสิงเจียนหันร่างกลับไปทีโต๊ะเพื่อจัดการกับหนังสือ เขาค่อยๆ
รีดกระดาษให้เรียบทีละหน้า จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงดังตบ พอหันไปดูก็เห็น
หมอนเหลื่อมถูกถีบออกไปอีก ไปสิงเจียนจึงลุกไปหยิบหมอนมาวางตั่งไว้
ที่เก่าอีก แล้วกลับไปนั่งอ่านหนังสือที่โต๊ะอีกครั้ง แต่ไม่นานนักก็ได้ยิน
เสียงดังตบอีก ทว่าหนนี้ดังกว่าเมื่อครู่ ไปสิงเจียนเบือนหน้าไปดู เป็นไป
ตามคาด...ฉื่ออิงตกไปกองบนพื้นแล้ว

"โอ๊ย! มีคนร้าย..." ฉื่ออิงเกาะศีรษะอย่างจ้วงเจี๊ยะพลางลุกขึ้นจากพื้น
แล้วปีนกลับขึ้นไบนตั่ง ตาปิดอยู่แต่ปากยังคงพิมพ์ว่า "คิดจะทำร้ายข้า..."
ก่อนคว่ำหน้านอนหลับสบายไปอีกหน

เห็นทีคงมีเพียงการนอนหลับที่จะหยุดเสียงร้องไห้อันโหยหวนนั้นได้
ไปสิงเจียนไม่สนใจฉื่ออิงอีก หลังจากฝนหนักแล้ว เขาก็จับพู่กัน
เขียนฎีกาทูลต่อจักรพรรดินี พอเขียนเสร็จแล้วก็รู้สึกว้าหวุ่นตนเองมีลม
โชยมา เขาตกใจหันขวับกลับไปมอง เป็นฉื่ออิงที่มายืนอยู่ข้างหลังเขา

"อาจารย์ ท่านเขียนอะไรอยู่หรือ" นางกะพริบตามอง พอได้นอน
อย่างเต็มอิ่มแล้ว ดวงตาก็ใสแจ๋วเป็นประกาย

ไปสิงเจียนปิดฎีกา บังให้พ้นสายตาฉื่ออิง "องค์หญิงตื่นแล้ว

* อักษรต้า (大) และเหริน (人)

เชิญกลับวังได้พะยะค่ะ หากยังไม่ยอมกลับก็อยู่ช่วยทำงานทั่วไปได้"

"ท่านไม่ได้บอกว่าเรื่องนั้นถือว่าจบกันไปแล้วหรือหรือ" จื่ออิงถอยไปไกลหลายจั้งในทันที นางพลีตัวพุ่งไปนอกประตู "เข้าไปละหลั่นไถ่ไม่ต้องส่งแล้ว!"

ไปสิ่งเจียนไม่มีอารมณ์ออกไปส่งจื่ออิงสักนิด ด้วยเชื่อว่านางไม่มีทางกล้าอยู่ต่อแน่ เขาเปิดฎีกาออกอีกครั้ง ที่เขียนทูลเสนอนี้คือบันทึกเหตุการณ์ที่ป้อหลังที่เสร็จเรียบร้อย หากไม่มีเหตุอื่นใด พຸ່ງนี้เขาก็จะนำผลงานเล่มนี้ทูลรายงานแก่ฝ่าบาท

เขายกมือที่หนักอึ้งฉีกฎีกานั้นทิ้ง ก่อนโยนลงกระถางสำริดจุดไฟเผา ทว่าที่เสียดายมิใช่คุณงามความดีนี้ แต่เป็นหยาดเหงื่อของเขาถึงสี่... ชูยชั่ง

ก่อนหน้านี้กว่าเรื่องที่เขียนฎีกาจะยังเหลือโชคได้ทูลจักรพรรดินี แต่เมื่อมาถูกจื่ออิงเห็นเข้าเช่นนี้ จากที่มีโชคก็กลายเป็นสูญเปล่า นี่เป็นเพราะเขาคิดมากเองด้วย เดิมทีแค่จื่ออิงเห็นโดยไม่ได้ตั้งใจ เขาไม่จำเป็นต้องคิดในแง่ร้ายเพียงนี้ก็ได้ ทว่านี่ก็เป็นเหตุผลที่หลั่นไถ่ยังคงยืนหยัดมาได้อย่างมั่นคง ไม่ล้มลงท่ามกลางสายตาของเสือที่จับจ้องมาจากทุกทิศทาง

จื่ออิงออกจากหลั่นไถ่ ภายในสำนักตรวจการก็มีคนไปรายงาน หลูฉี

"ได้ทำหลู องค์หญิงเสด็จออกมาแล้วขอรับ ที่พระหัตถ์ทรงถือดอกกล้วยไม้ด้วย"

"ดี" หลูฉีวางพู่กันลงแล้วเป่าหมึก ก่อนจะสะบัดพู่กันที่เพิ่งเขียนเสร็จ ให้แห้ง "เปลี่ยนชุด"

"ได้เท่าหลูไม่ใช่ใส่ชุดขุนนางอยู่หรือ"

"เจ้าทิม! ที่ข้าทำก็แค่แสร้งว่ารีบเร่งเข้าวัง เพื่อการนี้ยังจงใจเขียนผิด บางตัวด้วย พวกเราสำนักตรวจการต้องปั่นแต่งเรื่องราวเช่นนี้ เข้าใจหรือยัง"

"ขอรับ...แต่ได้เท่าหลู หากฎีกาที่ทูลจักรพรรดินีเขียนผิดจะต้องถูกหักเงิน"

"ให้ตายสิ เวลานี้ไม่ต้องมาใส่ใจเรื่องหุยมหิมเหล่านี้แล้ว"

ฉืออิงที่เป็นถึงรัชทายาทผู้สูงส่ง ยามกลับวังต้องไม่กลับตามเส้นทางปกติธรรมดา

กำแพงของตำหนักหลิวเขียนใครว่าป็นง่ายกัน ทุกครั้งล้วนป็นขึ้น ไปอย่างยากลำบาก นี่เป็นเพราะมารดาของฉืออิงเคยกล่าวออกมาว่า กำแพงของตำหนักหลิวเขียนนั้นป็นง่าย ฉืออิงกลับไม่คิดเช่นนั้น เนื่องจากนางมีโอกาสป็นข้ามมาหลายครั้งแล้ว นางจึงสรุปเอาว่าคงเป็นเพราะตอนนั้นบิดาของนางพักที่ตำหนักหลิวเขียน มารดาถึงคิดว่าการป็นกำแพง ข้ามมามีไช้ปัญหา

ฉืออิงป็นขึ้นบนกำแพงอย่างยากลำบาก นางถึงกับตระหนกเมื่อพบว่าบิดาของนางยืนอยู่หลังกำแพงและกำลังรอให้นางกระโดดลงมา

พระสวามีของจักรพรรดินีองค์ปัจจุบันและเป็นบิดาของฉืออิงกำลังยืนอยู่หลังกำแพง ชายชุดปลิวไสว ท่วงท่าดูสง่างาม "บอกก็ครั้งแล้วว่า

จงอ่านหนังสือให้มากป็นกำแพงให้น้อย! เลิกเรียนแล้วไปทำ
ป็นกำแพงเช่นนี้รู้แล้วว่าเป็นเรื่องไม่ดีมานะ!"

ฉืออิงนั่งยองบนกำแพงด้วยท่าทางโง่งมจะตกลงมา

เฟิงจวินเห็นว่าบุตรสาวสุดที่รักถูกขู่จนเสียขวัญมากแล้ว เขาก็
รีบปรับน้ำเสียงเสียใหม่ เหยยปลอบโยนด้วยเสียงนุ่มนวล "ในเมื่อป็นขึ้นมา
แล้วก็รีบกระโดดลงมาเร็วเข้าเถอะ พ่อจะรอรับเปาเปา* เอง"

"บอกแล้วว่าอย่าเรียกลูกว่า 'เปาเปา!'" ฉืออิงกระโดดลงมายังร่าง
ของบิดาอย่างชำนาญ

เฟิงจวินรับตัวบุตรสาวไว้ได้พอดี เห็นได้ชัดว่าเรื่องนี้คงเกิดขึ้น
อยู่บ่อยครั้ง พวกเขาสองพ่อลูกจึงฝึกกระโดดและรับจนแม่นยำเพียงนี้

เฟิงจวินโอบรับบุตรสาวสุดที่รักเอาไว้แล้วปล่อยลงพื้น พลงชี้ไปที่
รูใหญ่ตรงด้านล่างกำแพง "ถวนถวน** ไม่เห็นหรือว่าพ่อหาคนมาขุดรูนี้
ให้แล้ว เจ้าจะได้ไม่ต้องป็นกำแพง"

ฉืออิงเอยกับบิดาของนางด้วยสีหน้าหยิ่งทะนง "เสด็จพ่อ ลูกเป็นถึง
รัชทายาท ไม่มุดรูสุนัขลอดแน่ แล้วก็อย่าเรียกลูกว่า 'ถวนถวน!'"

เฟิงจวินรู้สึกสะเทือนใจยิ่งนัก ใบหน้าคมคายจึงดูเศร้าสร้อยยามเอย
"เปาเปาโตแล้ว ถึงได้ไม่รักพ่อ แล้วก็ชอบซื้อเล่นที่พ่อตั้งให้"

การทำให้เฟิงจวินสะเทือนใจถือเป็นเรื่องร้ายแรง เพราะบิดาของ
นางสามารถเขียนกลอนได้หลายสิบบทด้วยใจโศก หลังจากนั้นเรื่องก็จะ
ไปเข้าหุมารดา แล้วนางจะถูกส่งไปโบยก้น

"ลูกย่อมรักเสด็จพ่ออยู่แล้ว รักเสด็จพ่อที่สุดเลย!" ฉืออิงร้าย 'คาถา

* เปาเปาเป็นคำเรียกเด็กในเชิงเอ็นดู

** ถวนถวน กล่าวถึงสิ่งที่มีลักษณะกลมๆ ในที่นี้เป็นชื่อเล่นของฉืออิง

เอาใจ' ได้อย่างคล่องปาก เนื่องจากเคยใช้กับบิดาของนางมาตั้งแต่เด็ก ก่อนจะหันมองใบหน้าอันเศร้าสร้อยของบิดาอย่างเอาใจใส่ "ดังนั้น เสด็จพ่อคงไม่ทูลเรื่องที่ลูกป็นก้ำพวงกลับวังให้เสด็จแม่ทรงทราบใช่หรือไม่"

เฟิงจวินถูบบุตรสาวกล่าวเอาใจจนผ่อนคลายมากแล้ว กระนั้น ก็ยังอยากจะทำอะไรสักเล็กน้อย "นั่นเท่ากับว่าพ่อมีความผิดฐานปิดบัง เบื้องสูง?"

"ลูกต้องไม่ใช่ลูกของเสด็จพ่อแน่ๆ!" จื่ออิงส่งเสียงร้องไห้โหยทันทีสีหน้าของเฟิงจวินเริ่มไม่น่าดู "หากเจ้าไม่ใช่ลูกของพ่อแล้วจะเป็นลูกของผู้ใดได้เล่า!"

ทันทีที่จื่ออิงร้องไห้ บิดาของนางก็สามารถเอาของที่บินได้ ของที่เดินบนพื้นได้ และสิ่งที่มีบินได้เหล่านี้มาให้ ขอแค่อย่าเพียงคำเดียวบิดาก็จะหามามอบให้ถึงเบื้องหน้า

กลยุทธ์ชนิดนี้เรียกได้ว่าไม่เป็นไม้ตาย จื่ออิงใช้กลยุทธ์นี้ได้เชี่ยวชาญยิ่ง ดังนั้นสำหรับการฟ้องเรื่องป็นก้ำพวงเมื่อครู่นี้ เพียงชั่วพริบตาที่ไม่เป็นปัญหาแล้ว

เฟิงจวินกล่อมบุตรสาวที่รักยิ่งของตนเอง เขากลับมานึกพิจารณาการกระทำของตนเองนับครั้งไม่ถ้วน เขาไม่ควรจะมีใจคิดตอบโต้ลูกสักเลย แม้แต่น้อย นึกแล้วก็รู้สึกหม่นหมอง ทั้งยังมองว่าตนเองมิใช่พ่อที่ดี เขาจึงตัดสินใจว่าคืนนี้จะเขียนบันทึกการเลี้ยงดูลูกน้อย

จื่ออิงใช้แขนเสื้อของบิดามาเช็ดน้ำตาน้ำมูก บอกเป็นนัยว่าเห็นแก่ที่บิดาไม่นำเรื่องไปฟ้องมารดา นางจะยอมอมภัยให้เขาชั่วคราว

"เออละ หลังจากลูกกินอาหารเย็นแล้ว พ่อจะช่วยลูกทำการบ้านที่

สำนักศึกษาเจ้าเหวินให้มา" เขาเอ่ยประจบประแจงเอาใจต่อหน้าบุตรสาว

"แต่ครั้งก่อนที่เสด็จพ่อทรงเลียนแบบลายมือของลูกก็ถูกอาจารย์จับได้นะเพคะ! หากว่ามีคนเขียนแทนลูก ตัดสินให้ลูกไม่ผ่านเกณฑ์!"
ฉืออิงอดเอ่ยกล่าวหาบิดาไม่ได้

"การเลียนแบบลายมือของพ่อไร้ที่ติ อยากรู้กันว่าอาจารย์คนใด
ของสำนักศึกษาเจ้าเหวินที่ตาไร้แวว บอกพ่อมา พ่อจะเรียกเข้าเฝ้า!"
เฟิงจวินกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ก็คือ...ไปสิงเจียน!" ฉืออิงยุปากเอ่ยนามอันยิ่งใหญ่ของศัตรูคู่แค้น
แล้วลอบสำรวจอาการตอบสนองของบิดาไปด้วย

"อ้อ! เจ้าไปสิงเจียนที่ตาไร้แวว...รอก่อน...ไปสิงเจียน?" สีหน้า
ของเฟิงจวินเปลี่ยนไปในชั่วพริบตา "ที่ลูกพูดถึงไซ้ไท้สือไปสิงเจียน
หรือไม่"

"ที่ลูกพูดถึงก็คือไท้สือไปสิงเจียนผู้นั้นละเพคะ!" ฉืออิงจ้องเขม็ง
ไปยังบิดาของนาง ในใจพลันบีบรัดแน่น หรือว่าแม้แต่เสด็จพ่อก็ยัง
เกรงกลัวไท้สือ

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเราก็อย่าไปสนใจเขาเลยดีกว่า! กล้าตัดสิน
ไม่ให้ลูกผ่านเกณฑ์ พวกเราก็ยังอย่าไปสนใจเขาเลย หึ!" เฟิงจวินกล่าว
อย่างทะนงตัว

"แต่ไปสิงเจียนมักวางตัวเป็นศัตรูกับลูก เขามีท่าทางไม่ชอบลูก
แล้วก็ไม่เห็นลูกอยู่ในสายตา ลูกขอให้เสด็จพ่อทรงลงโทษไท้สือด้วย!"
ฉืออิงบิตตัวไปมา ก่อนจะกระแทบเท้าอย่างต่อนื่อง

เฟิงจวินเหลียวซ้ายแลขวา เมื่อมั่นใจว่าบริเวณใกล้ๆ นี้ไม่มีคน

จดบันทึกคำพูดของพวกเขาแน่นอน จึงค่อยย่อตัวลงมาอธิบายถึงผลดี ผลเสียกับบุตรสาว

"ลูกน้อยยังจำที่พ่อเคยบอกไว้ได้หรือไม่ว่าพวกเราต้องระวังผู้ใด มากที่สุด และเวลาใดบ้าง"

"เวลาที่เสด็จพ่อทรงช่วยลูกทำความผิด คนที่ต้องระวังมากที่สุด ก็คือเสด็จแม่" ฉ้ออิงย่อตัวลงมากระซิบตอบที่ข้างหูของบิดา

"พูดได้ไม่ผิด นอกจากนี้ยังมีอีกหรือไม่" เฟิงจวินเลือกใช้ท่าทีที่ให้ กำลังใจกับคำตอบของบุตรสาว

"ยังมี..." ฉ้ออิงขมวดคิ้วไคร้ครวญ "เวลาที่เสด็จพ่อทรงช่วยลูกเสวยยา ต้องคอยระวังหมอหลวงให้ดี"

"พูดได้ไม่ผิด แล้วนอกจากสองเรื่องนี้ยังมีอีกหรือไม่" ทางนี้เฟิงจวิน ยังคงให้กำลังใจบุตรสาวต่อ ส่วนอีกทางหนึ่งก็รู้สึกว่ามันคล้ายๆ หนึ่ง ให้บุตรสาวทำแต่เรื่องไม่ถูกต้องมาตลอด การค้นพบนี้ก็ต้องเขียนลงบันทึก รายวันของการเป็นพ่อและการเลี้ยงดูลูกน้อยด้วย

"ยังมี..." ฉ้ออิงนำเรื่องที่บิดาของนางเคยทำมาคิดทบทวนรอบหนึ่ง สุดท้ายจึงทำใจกลัลงพูดออกไปดู "เสด็จพ่อทรงเคยลอบพบกับ ทานน้ำแข็งมาก่อน ทานน้ำแข็งคือคนที่เสด็จพ่อทรงคบหา มาแต่เด็ก ตั้งแต่ตอนอยู่ที่ซีจิง และเคยหมั่นหมายมาก่อน ที่ต้องระวังที่สุดคือ อย่าให้ลูกเห็นเข้า..."

เฟิงจวินเกือบจะหัวใจหยุดเต้นแล้ว "หยุดพูดเดี๋ยวนี้! ไปฟังเรื่อง เลอะเทอะนี้มาจากที่ใด! พ่อไปแอบนัดเจอใครที่ไหนกัน หากให้แม่ของลูก มาได้ยินเข้า ลูกต้องทำให้พ่อตายแน่...รู้หรือไม่"

ฉืออิงไม่ค่อยเห็นบิดามีท่าทางร้อนรนเช่นนี้ นางได้แต่เก็บจำใส่ใจไว้เสียๆ ลอบนัดเจอกันเป็นจุดตายของเสด็จพ่อ ต่อหน้าเฟิ่งจวินที่มีสีหน้าเคร่งเครียด ฉืออิงก็พยักหน้ารับ "ที่แท้เป็นอย่างไรเพคะ"

เฟิ่งจวินสงบใจลงได้ในที่สุด "ในเวลาที่เรากำลังทำอะไร...ไม่ใช่! เวลาที่เราทำอะไรอะไรก็แล้วแต่ ทุกเรื่องต้องระวังอาลักษณ์! คนถือพู่กันล้วนไร้หัวใจ สามารถจารึกทุกเรื่องราวไว้ในบันทึกประวัติศาสตร์ ไม่ว่าที่ชั่วคนก็ล้างมลทินไปไม่หมด หากยังรักชีวิตก็ให้อยู่ห่างอาลักษณ์เอาไว้!"

"ในเมื่อไม่ได้ทำเรื่องน่าอายอะไร เหตุใดจึงต้องกลัวบันทึกของอาลักษณ์ด้วยเล่า" ฉืออิงไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ โดยเฉพาะยามที่คนเป็นบิดาเกรงกลัวอาลักษณ์ถึงเพียงนี้ นี่จะต้องมีเหตุผลบางอย่างแน่ "เสด็จพ่อทรงไม่ได้ลอบพบกับสตรีอื่นจริงหรือเพคะ"

เฟิ่งจวินถูกทิ่มแทงยังจุดตายอีกหน เขาดูกระวนกระวายอย่างมาก "ไม่มีจริงฯ พ่อจริงใจต่อแม่ของลูก รักจนหมดใจ โหนเลยจะมีใจเหลือให้ไปนัดพบสตรีอื่นอีก ลูกกลับมาสงสัยพ่อเสียได้ เช่นนี้พ่อก็ไม่อยากอยู่แล้ว!"

ฉืออิงคลำที่งูมู "เช่นนั้นก็ดี ในเมื่อเสด็จพ่อเป็นผู้บริสุทธิ์ไร้มลทินอย่างนี้ ทว่าร่างไม่มีรอยด่างแต่อย่างใด แล้วจะทรงหวาดกลัวอาลักษณ์ด้วยเหตุใดเล่าเพคะ"

เฟิ่งจวินที่ดูขรึมในชั่วพริบตาพลันทอดถอนใจ "นั่นเป็นเพราะว่ามีครั้งหนึ่งที่ไท่สื่อเคยเปิดเผยว่า...จะนำพ่อ...บันทึกลงใน 'ชีวประวัติสนมชายา' ให้ตกทอดจนถึงชนรุ่นหลัง!" เฟิ่งจวินยกแขนเสื้อปิดหน้า "พ่อทั้งเคยพูดดีก็แล้ว พูดร้ายก็แล้วกับไท่สื่อ ว่าที่จริงพ่อก็เคยเป็นถึง

ไท่พู่* ขุนนางชั้นหนึ่งของราชสำนัก อย่างไรก็ตามมันก็ตกลงใน 'ประวัติผู้จงรักภักดี' ใครจะไปคิด เขากลับบอกว่าใช้ความน่านับถือของไท่พู่มาทำให้จักรพรรดินี้ลุ่มหลง นั่นต้องมันก็เข้า 'ประวัติขุนนางสอพลอ' "

ความหม่นหมองของเฟิงจวิน คนอื่นอาจไม่เข้าใจ ทว่าฉืออิงเข้าใจแล้ว นับว่าไปสิ่งเจียนไม่ไว้หน้าบิดาของนางเลย จู่ๆ นางก็รู้สึกเห็นใจบิดาขึ้นมา "แล้วหลังจากนั้นพวกท่านเจรจากันอย่างไร"

"ถึงพ่อตายก็ไม่ยอมเข้าไปอยู่ในประวัติขุนนางสอพลอ ชื่อเสียงของสกุลเจียงแห่งซีจิงนั้นเป็นแค่เรื่องเล็ก ภายหลังเปาเปาขึ้นครองราชย์แล้วถูกมันก็ตกลงใน 'พระราชประวัติไอรสสวรรค์' ทว่าพ่อที่ให้กำเนิดกลายเป็นขุนนางสอพลอ คนรุ่นหลังจะหัวเราะเยาะเอาได้ พ่อคิดแล้วก็รู้สึกรับไม่ได้..." เฟิงจวินมีสีหน้าเศร้าเสียใจ "แต่ไท่สื่อนั้นร้ายกาจและหัวแข็งยิ่ง มีแค่สนมชายาไม่กี่ขุนนางสอพลอให้พ่อเลือกได้แค่ทางเดียว ต่อให้พ่อจะคว่ำหลังไถทิ้ง เขาก็จะไม่ให้พ่อเข้าประวัติผู้จงรักภักดี ตรงกันข้ามหากพ่อคว่ำหลังไถลงได้จริง เขาก็ยังมันก็ให้พ่อเป็นขุนนางสอพลอได้ในทันที"

"เสด็จพ่อจึงหมดความกล้า...แล้วทรงเลือกสนมชายา?"

เห็นชัดว่าเฟิงจวินยอมรับความพ่ายแพ้แล้ว เขาจึงมีท่าทีเยือกเย็น "สนมชายาก็สนมชายาสี อย่างน้อยก็ไม่ต้องเป็นเหมือนเสด็จตาของคุณที่ต้องแต่งเป็นหญิงอยู่ครึ่งชีวิต อีกอย่าง พ่อเองก็เกิดในตระกูลชั้นสูงเป็นคุณชายจากตระกูลผู้ดี เป็นสนมชายานี้...ถือว่าเป็นครั้งแรก แม้แต่

* ตำแหน่งขุนนางชั้นหนึ่งผู้เป็นอาจารย์ของจักรพรรดิ ดูแลการปฏิบัติและประกาศใช้ระเบียบปฏิบัติตามจารีตพิธีการ เป็นหนึ่งใน 'สามกง' ซึ่งเป็นคำเรียกรวมสามตำแหน่งขุนนางที่มีฐานะสูงสุดของราชสำนักจีนโบราณ

คนอื่นยังไม่กล้าจะอีกฉา!"

ฉื่ออิงพบว่าบิดาของนางหาเหตุผลมาปลอบประโลมตนเองได้ดี ถึงอย่างนั้นนางก็ยังยอมรับไม่ได้ ยิ่งนึกถึงเรื่องthatไปสิ่งเจียนไม่เห็นแก่หน้านางและทำตัวไร้มารยาทใส่ด้วยแล้ว นางจึงทำใจกล้าแต่งเติมเรื่องจริง ร้องเรียนเสียเลย "เสด็จพ่อทรงถูกหลอกแล้วพะคะ! วันนี้ลูกเลิกเรียนแล้ว ไปหลั่นไถ เดิมคิดจะไปยืมหนังสือมาอ่าน ไม่ทันระวังไปเห็นประวัติ ขุนนางสอพพลที่บันทึกไว้ในหอไท่สือเข้า เสด็จพ่อทรงถูกเขียนให้เป็น ขุนนางสอพพลลำดับแรกที่เดียว!"

เฟิงจวินตะลึงงัน

เพื่อให้บิดาเชื่ออย่างสนิทใจ ฉื่ออิงจึงท่องบางคำที่ไปสิ่งเจียน เขียนไว้ในชีวประวัติสนมชายาที่เกี่ยวกับบิดาของนางออกมา โดยเลือกใช้ คำที่งดงามซึ่งไม่ใช่สิ่งที่ฉื่ออิงจะเรียบเรียงออกมาได้ นางแค่ต้องปรับเปลี่ยน 'สนมชายา' เป็น 'ขุนนางสอพพล'

เฟิงจวินฟังจบถึงกับโกรธเกรี้ยวอย่างมาก กระทั่งมองข้ามจุดที่ น่าสงสัยว่าเหตุใดฉื่ออิงถึงเข้าไปในหอไท่สือได้

ฉื่ออิงมีความสุขที่เห็นบิดาของนางเคืองแค้นไปสิ่งเจียนอย่าง ยิ่งยวด กระทั่งลมโกรธแทบจะลั่นทะลั๊กออกมา

ในที่สุดฉื่ออิงก็ถูกบิดาลากไปยังตำหนักยงหว่าที่ประทับของมารดา

หยวนสีดีกำลังตาลายอยู่ต่อหน้ากองฎีกาที่ถูกส่งมา นางหันหน้า ไปถามนางกำนัล "นี่ยังไม่ถึงเวลาอาหารค่ำอีกหรือ"

นางกำนัลทูลว่า "ฝ่าบาท แม้จะถึงเวลาพระกระยาหารค่ำแล้ว แต่

เฟิงจวินกับองค์หญิงยังเสด็จมาไม่ถึง ฝ่าบาททรงถือโอกาสนี้ทอดพระเนตร
ฎีการออีกสักหน่อยเถิดพะคะ!"

หยวนสีต้บู่ท้วงที่ร้องเสียงดังโครกครากพลางใช้พู่กันค้ำคางเอาไว้
"เจ้าคนไม่เอาไหนสองคนนี่เมื่อไรจะรู้จักรักษาเวลาบ้าง แคกินอาหาร
ยังไม่ตรงเวลา แล้วจะส่งต่อแผ่นดินให้ดูแลได้หรือ โอ๊ย! เราหิวจริงๆ"

บ่นอุบอิบจบแล้ว หยวนสีต้ก็มองไปที่ฎีกากองเท่าภูเขาบนโต๊ะ
อีกครั้ง นางนึกอยากจะเป็นไท้ซังหวง* จริงๆ ความคิดนี้เกิดขึ้นมา
นับครั้งไม่ถ้วน ตอนที่เฟิงจวินยังไม่ได้เป็นเฟิงจวิน เคยหลอกว่าจะช่วยให้นาง
เป็นไท้ซังหวงได้ เจ้าคนร้ายกาจไร้ยางอายผู้นั้นให้นางคลอดลูกติดต่อกันจน
ได้เด็กซุกซนมาสองคนแล้ว นางต้องยืนกรานว่าจะไม่คลอดลูกให้เขาอีก
กระทั่งตอนนี้ฉืออิงอายุสิบห้าปีเข้าไปแล้ว นางก็ยังต้องเหนื่อย
แสนเหนื่อยเหมือนเดิม โดยที่ยังไม่เห็นท่าทีว่าฉืออิงจะมาเป็นจักรพรรดินี
แทนนางได้เลย นี่ทำให้นางกลัดกลุ้มใจอย่างมาก

ฎีกาที่ประดุจสัตว์ป่าดุร้ายแยกเขี้ยวกำลังกองอยู่ตรงหน้า ในกองนั้น
มีกล่องประณีตใบหนึ่งโดดเด่นขึ้นมา บนนั้นคล้ายมีตัวอักษร 'เร่่งด่วน'
สองตัว

เป็นฎีกาเร่งด่วนที่ต้องสะสางก่อนใคร...

หยวนสีต้หยิบกล่องมาถือไว้ เปิดออกแล้วหยิบฎีกาออกมา

"เฟิงจวิน องค์หญิงเสด็จพะคะ" สุดท้ายนางกำนัลก็โล่งใจได้เสียที
หลังจากเห็นเฟิงจวินและรัชทายาทมาถึง ทั้งสองจะได้ช่วยเหลือจักรพรรดินี

*ไท้ซังหวง เดิมหมายถึงอดีตจักรพรรดิที่สละราชบัลลังก์ให้อิสรของตนหรือก็คือบิดาของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน
เป็นผู้ที่องค์จักรพรรดิเคารพยำเกรง ต่อมาจึงใช้เปรียบเปรยถึงบุคคลที่แม้ไม่ได้มีตำแหน่งแต่คอยควบคุม
บังคับตำแหน่งผู้นายอยู่หลังม่าน ในที่นี้ไท้ซังหวงคือจักรพรรดินีที่สละราชบัลลังก์ให้พระธิดา

ได้เสียที่

"เสด็จแม่! พระองค์รีบทอดพระเนตรเถิด! เสด็จพ่อทรงถูกคนรังแกมาเพคะ!" ชื่อนิ่งก้าวข้ามประตูตำหนักมาก็พุ่งตรงไปที่เบื้องหน้าโต๊ะที่นั่ง

"เจ้ากลัวบ้านเมืองจะสงบเกินไปหรืออย่างไร หรือพ่อเจ้าทำตัวไม่มีเหตุผลเหมือนที่เป็นอยู่ประจำทุกเดือนอีกแล้ว" หยวนสีตี้วางฎีกาลงแล้วมองไปที่ 'เจ้าเด็กซุกซน' ซึ่งนางโชคร้ายคลอດออกมา

เฟิงจวินเดินเข้ามาในตำหนักด้วยสีหน้าเศร้าโศกหม่นหมอง มาถึงเบื้องหน้าโต๊ะเขาก็โอบหยวนสีตี้ว "ฝ่าบาท ข้าถูกคนฝังทั้งเป็น!"

หยวนสีตี้วพยายามผลักมือเฟิงจวินออกแต่ก็ไม่เป็นผล "ปล่อยมือเร็วเข้า ถวนถวนมองอยู่นะ"

'ถวนถวน' ยกมือปิดตา "ลูกไม่เห็นอะไรทั้งนั้น เชิญพวกท่านตามสหายเพคะ"

เฟิงจวินโอบภรรยาผู้เป็นถึงจักรพรรดินีเอาไว้พลาถือนโอกาสหยอกล้อ "ไม่ต้องห่วง ถวนถวนไม่เห็นหรอก อีกอย่างหากฝ่าบาทไม่ทรงจัดการให้ข้าคืนนี้ข้าจะไม่ยอมจากไป!" พูดแล้วก็นึกถึงเรื่องสำคัญบางอย่างขึ้นมาได้ เขาก็ลดเสียงลงเอ่ย "ข้าไม่ได้บรรทมร่วมกับฝ่าบาทมาหลายวันแล้ว ฝ่าบาททรงคิดถึงข้าบ้างหรือไม่"

"ท่านไม่เห็นว่ข้ากำลังยุ่งอยู่หรือ!" หยวนสีตี้วค้อนเขาค้างหนึ่ง "ต่อหน้าถวนถวน ท่านช่วยสำรวจมหน่อยได้หรือไม่"

เฟิงจวินขมกลืนความเจ็บปวดใจเอาไว้แล้วปล่อยมือฝ่าบาทที่เป็นสำรวจ ที่จริงเพียงแค่เห็นภรรยา เขาก็ทำท่าสำรวจไม่ได้แล้ว โดยเฉพาะเวลาที่นางตรวจฎีกาอย่างจริงจัง เขาแทบจะบังคับตัวเองไม่ได้

ฉืออิงแหวกนิ้วมือเป็นช่องไว้ตั้งแต่แรกแล้ว นางกำลังมองดูบิดา
หยอกเย้า มารดาทำเสแสร้งอย่างเจี๊ยบๆ

"ที่แท้เป็นเรื่องอะไรกัน" หยวนสีตี้จัดอารมณ์ที่ยับให้เรียบ ขณะเดียวกัน
ก็คอยจับตามองเฟิงจวินที่อยู่ใกล้ๆ เพื่อว่าเขาจะลงมือทำอะไรอีก

"ไปสิงเจียนดูหมิ่นข้า หว่าข้าเป็นขุนนางสอพลอ!" เฟิงจวินพยายาม
บังคับตนเองอย่างเต็มที่ไมให้น้ำเสียงที่เอ่ยออกมาดูรุนแรงไปด้วยความโกรธ

"เขาดูหมิ่นท่านพี่ตรงไหน" หยวนสีตี้ขมวดคิ้ว

"ในบันทึกประวัติ!" ความโกรธที่ซ่อนเอาไว้ยังคงกรุ่นออกมาอย่าง
ต่อเนื่อง

"เขาเขียนบันทึกของช่วงเวลานี้แล้วท่านไปรู้มาได้อย่างไร" ในหอโถ่สื่อ
เก็บบันทึกของยุคนี้เอาไว้ ถือเป็นบันทึกลับสุดยอด ไม่แปลกที่หยวนสีตี้
จะนึกสงสัย

ฉืออิงตระหนกในทันที นางถึงกับลืมหำขับบิดาว่าอย่ากล่าวพาดพิง
มาถึงตัวนาง

เฟิงจวินเอ่ยโดยไม่แม้แต่จะหยุดคิด "ข้าได้ยินมาว่าไปสิงเจียนบันทึก
ชื่อข้าลงในประวัติขุนนางสอพลอ กล่าวหาว่าข้าทำเสน่ห์ต่อจักรพรรดินี
แล้วอย่างนี้ถนนวนในวันหน้าจะทำตัวเช่นไร ฝ่าบาทต้องให้ความสำคัญ
กับพวกเราสองพ่อลูกด้วย!"

ฉืออิงถึงกับโล่งอก บิดาฉลาดเกินคนจริงๆ ควรค่าแก่การยกย่อง

"เจ้าไปสิงเจียนผู้นี้ถึงกับทำบันทึกชั่วไหล ต้องได้รับโทษสถานใด!"

หยวนสีตี้คิดว่าพวกเขากำลังจับจุดสำคัญของเรื่องราวนี้ผิดมหันต์

เฟิงจวินและฉืออิงต่างเอ่ยขึ้นมาพร้อมกัน "จุดสำคัญไม่ใช่ประวัติ

ขุนนางสอพลอหรือ!"

ระหว่างที่ทั้งสามกำลังถกกันว่าอะไรคือ 'จุดสำคัญ' อยู่นั้น นางกำนัลก็แจ้งมาจากหน้าประตูว่า "หัวหน้าสำนักตรวจการหลูฉี ขอเข้าเฝ้าพะคะ!"

"คำขานานี้แล้วยังจะมาทำอะไรอีก เรียกเขาเข้ามา!" หยวนสีตีหยุดโต้เถียงกันเป็นการชั่วคราว แล้วให้สามีกับบุตรสาวที่มาร้องขอความเป็นธรรมหลบไปอยู่ที่ข้างหลัง

ฉืออิงหลบไปอยู่หลังฉากบังลม แล้วฟังหัวหน้าสำนักตรวจการเข้าเฝ้า "ฝ่าบาท กระหม่อมมารบกวนตอนคำเช่นนี้เพราะสถานการณ์บังคับจริงๆ กระทั่งเสื้อผ้าก็ยังไม่ทันเปลี่ยน เนื่องจากกระหม่อมพบว่าไท่สือไปลงเจียน กระทำผิดต่อหน้าที่ด้วยการรับสินบน บันทึกรื่องราวอย่างไม่เป็นธรรม ตัดสินความไม่เข้มงวด มีหลักฐานชัดเจนแล้ว ขอฝ่าบาททรงโปรดพิจารณาด้วย"

3

หัวหน้าสำนักตรวจการหลอไม่ได้แต่งกายด้วยชุดทางการ เขา
รีบเร่งเข้าวังมาจนเหงื่อไหลเต็มหน้าผาก ก่อนจะคำนับอยู่เบื้องหน้าโต๊ะ
ของจักรพรรดินีพร้อมทูลถวายฎีกา ด้วยเป็นถึงผู้นำของสำนักตรวจการ
เขาย่อมเชี่ยวชาญกฎหมายอย่างทะลุปรุโปร่ง ท่องขึ้นหน้าและย้อนหลัง
ได้อย่างคล่องแคล่ว ทั้งยังเคยเขียนขยายความมาแล้วหลายเล่ม เขาจึง
สามารถวิเคราะห์รายละเอียดบทลงโทษของไปสิงเจียนตามข้อกล่าวหา
ที่ระบุไว้ในกฎหมายจนครบถ้วนแล้ว

ที่ผ่านมาเรื่องที่สำนักตรวจการโจมตีหั่นไถ่นั้นมีความสำเร็จน้อยมาก
ในที่สุดก็สามารถหาเรื่องร้องเรียนรุนแรงได้เสียที่ การเล่นงานของขุนนาง
รับตำแหน่งใหม่รอบที่หนึ่งกำลังจะเริ่มขึ้น ถึงอย่างนั้นเขาก็ต้องขม
ความตื้นตันในใจเอาไว้ แล้วรอฟังเสียงสวรรค์ตรงหน้า

หยวนสี่ตีฟลิกอ่านฎีกาของหลอไป พออ่านไปแล้วสีหน้าก็ไม่ดียิ่ง

หลูฉีเฝ้าสังเกตสีหน้าของจักรพรรดินีในใจก็คิดไปว่า...ทุกสิ่งเป็นไปตามที่ข้าคาดหมายแล้ว

"หลูฉี เจ้าถวายฎีกาฉบับที่ร่างผิดๆ มาให้เราหรือ" หยวนสีตี้หยิบพู่กันขึ้นมาวางตัวอักษรในฎีกาที่เขียนผิดอยู่เป็นจำนวนมาก

หลูฉีพลันแข็งทื่อไป ก่อนได้สติรีบร้อนอธิบาย "ตอนที่กระหม่อมเขียนฎีกา อารมณ์ของกระหม่อมร้อนรนจนไม่มีเวลาพอให้ลอกฉบับใหม่ขึ้นมาพะยะค่ะ"

หยวนสีตี้ปิดฎีกาก่อนจะโยนไปให้หลูฉี "ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็คัดลอกใหม่มาหนึ่งชุดก่อนสิ เราอ่านฉบับนี้แล้วปวดต่ายงั้น"

หลูฉีไม่คิดว่าจักรพรรดินีผู้นี้จะเป็นคนรักความถูกต้องของตัวอักษรยิ่งนัก ช่างแตกต่างกับที่ผู้คนพูดๆ กันมา เนื่องจากในหมู่ขุนนางต่างพากันนิินทาลับหลังว่าจักรพรรดินีเคยตกยากอยู่ท่ามกลางสามัญชน ไม่ได้เล่าเรียนหนังสือมากนัก ต่อให้ไท่ฟู่ของจักรพรรดินีจะเป็นคุณชายของสกุลเจียงแห่งซีจิงก็ตาม ซึ่งแม้คนหลังจะมีความรู้ดีมากมายเพียงใด ทว่าในเวลาต่อมาสองคนนี้ก็แสนจะไม่เอาไหนอย่างยิ่งมิใช่หรือ จะมีเวลาเล่าเรียนหนังสือรึ ถึงขั้นมีคนกล่าวว่าจักรพรรดินีเป็นคนไม่รู้หนังสือเสียด้วยซ้ำ ชาวลือนี่ช่างให้ร้ายคนแล้ว!

หลูฉีปรับอารมณ์ของตนเองแล้วก็ได้แต่โน้มรับคำสั่งพลางหยิบฎีกาขึ้นมา แล้วพู่ที่พื้นคัดลอกฎีกาขึ้นมาใหม่

หยวนสีตี้ที่นั่งอยู่ที่หลังโต๊ะมองดูด้วยสายตาเย็นชา ในใจนึกตำหนิว่าคงคิดว่าเราไม่รู้หนังสือสินะ คนที่รับเงินเดือนจากราชสำนักอย่างพวกเจ้าก็แค่ฟังเรื่องตลกนิินทา แล้วก็พูดไปกันเองว่าเราเรียนหนังสือแค่ไม่กี่วัน

หาว่าตอนที่เราเรียนหนังสือเอาแต่เกี่ยวพาไต้ฝุ่น เห็นรูปโฉมหล่อเหลา ก็ยึดมาเป็นเฟิ่งจวินแล้ว ไม่เคารพอาจารย์ผิดคุณธรรม เกิดความรักใคร่ระหว่างศิษย์อาจารย์ซึ่งผิดธรรมเนียม นี่! เราจะให้เจ้ารู้ว่าเราก็ก่อนเรียนหนังสือมาหลายวันนะ ส่วนที่เป็นพระราชโองการก็ให้เฟิ่งจวินเป็นผู้เขียนแทน คาดว่าพวกเจ้าคงพอเดาได้อยู่ก่อน แต่ในเมื่อรู้อยู่แล้วก็ควรเจียบปาก ไม่พูดเสีย หากยังกล้านำไปวิพากษ์วิจารณ์อีก เราจะลงโทษให้คัดลอกฎีกาสักหนึ่งร้อยจบ!

หลู่ฉีในใจร้อนรนยิ่งนัก การจะกล่าวหาผู้ใดนั้นสิ่งที่สำคัญก็คือช่วงเวลา คิดไม่ถึงว่าที่เขาตั้งใจเขียนอักษรผิดบางตัวเพื่อให้เห็นว่ารีบร้อนเข้ามานั้นกลับให้ผลไม่เป็นไปตามที่คิดไว้ หากรู้ว่าจะเป็นเช่นนี้ เขาจะทำไปเพื่ออะไรเล่า ควรที่จะถามก่อนว่าจักรพรรดินีรักชอบอะไร เขาเพิ่งมาถึงเมืองหลวง ย่อมไม่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติในหมู่แวดวงขุนนาง

ฉืออิงที่อยู่หลังจากบังคมทูลจนต้องหยิบขมขึ้นมากินไปพลาง ก่นด่าพึมพำไปพลาง "เจ้าสหายไม่เอาไหนผู้นี้"

เฟิ่งจวินเขิบเข้ามาใกล้บุตรสาว ก่อนจะจ้มไปที่ตัวนาง

"ลูกรัก พวกเจ้าเป็นพวกเดียวกันหรือ"

ฉืออิงเอาขมที่เหลือเพียงครึ่งชิ้นยัดเข้าไปในปากของบิดาพร้อมกับพูดข่มขู่ว่า "หากเสด็จพ่อทูลฟ้องเสด็จแม่เรื่องนี้ ลูกจะหนีออกจากวังไม่ให้เสด็จพ่อเสด็จแม่พบเจออีก!"

เฟิ่งจวินเคี้ยวขมที่ลูกรักกินเหลือก่อนกลืนลงคอไป เขาเอ่ยอย่างลำบากใจว่า "พ่อเพียงจะช่วยคิดหาวิธีให้เป่าเปาเท่านั้น นึกไม่ถึงว่าเป่าเปาจะไม่เชื่อถือพ่อเพียงนี้ น่าชอกช้ำใจจริงๆ"

ฉืออิงหันหน้ามามองอย่างรวดเร็ว แววดาวยังไม่ค่อยเชื่อถือนัก
"จริงหรือเพคะ"

"แน่นอนสิ! เจ้าไปสังเจียนผู้นั้นกล่ามามีเรื่องกับพ่อ พ่อต้องให้มัน
ได้เห็นดีแน่ ตอนนี้มีหัวหน้าสำนักตรวจการมาฟ้องร้องเขา คนอย่างพ่อ
ที่เป็นคนมีหลักการจะต้องฉวยโอกาสซ้ำเติมมันอีกที่ เจ้าไม่เชื่อพ่อเลยหรือ"

ฉืออิงพยักหน้ารับอย่างแรง "ลูกเชื่อเพคะ! ดังนั้น...เสด็จพ่อจะช่วย
ลูกคิดหาวิธีอย่างไร"

อีกด้านหนึ่ง ในที่สุดหลูฉีก็คัดลอกฎีกาใหม่จนเสร็จ เอวเขาในตอนนั้น
แทบจะยืดตรงไม่ได้แล้ว

"ฝ่าบาท กระหม่อมคัดลอกใหม่เสร็จแล้ว เชิญพระองค์ทอดพระเนตร
พะยะค่ะ"

หยวนสี่ตี้ที่ทะซาหุมพะโล่ขึ้นหนึ่งอยู่หลังโต๊ะลอกฉีกฎีกา
ฉบับก่อนหน้าของหลูฉีมาเช็ดมือให้สะอาด แล้วรับฉบับที่คัดลอกใหม่
มาเปิดอ่านอย่างไม่เต็มใจนัก ฉู่ฎีกาฟ้องร้องทั้งที่ท้องหิวเช่นนี้ ช่างทำร้าย
ร่างกายและจิตใจโดยแท้

หลังจากกวาดตาอ่านฎีกาไปจนจบ หยวนสี่ตี้ก็ตบโต๊ะพลางลุกขึ้นยืน
กระดุกหุมที่ทะซาจนเกลี้ยงขึ้นหนึ่งปล้นตกลงบนพื้น ก่อนจะกลิ้งหลุนๆ ไป
หยุดที่ข้างเท้าหลูฉี ช่วงขณะนั้นหลูฉีก็นึกถึงข่าวลือเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้
เกี่ยวกับความช่างกินของจักรพรรดินี เห็นทีคำเล่าลือนี้ไม่ว่าจะไรที่มา

ที่หยวนสี่ตี้บโตะลุกขึ้นยืนก็เป็นเพราะหลูฉีกล่าวหาว่าไปสังเจียน
ข้องเกี่ยวกับการก่อกบฏ ที่ไม่พูดถึงไม่ได้เลยนั่นก็คือรูปแบบการทำงาน

ที่ผ่านมาของสำนักตรวจการที่ดูกล่าวหาผู้อื่นเกินความเป็นจริง...เมื่อกล่าวว่ไปสิงเจียนกระทำเรื่องเช่นนี้ออกมา ก็ยิ่งยากที่จะเชื่อได้ว่เป็นความจริง

"เจ้าเขียนคำร้องกล่าวโทษไปสิงเจียนเช่นนี้ มีหลักฐานยืนยันหรือไม่"

"ทูลฝ่าบาท กระหม่อมมีฐานะเป็นถึงหัวหน้าสำนักตรวจการ หากไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนจะกล้าฟ้องร้องหล่นไถ่ได้หรือ"

"ดี เราจะรอดูหลักฐานนั้น" หยวนสี่ตีหันไปสั่งนางกำนัล "ตามไต่สือไปสิงเจียนมา เราอยากดูว่เขามีอะไรจะพูดหรือไม่!"

หลังจากบังลม เฟิงจวินส่งขามเครื่องในหมู่มัดเค็มให้กับฉืออิง "รีบๆ ส่งต่อให้เสด็จแม่ของลูกเร็วเข้า เสด็จแม่ผู้นำสงสารคงหิวมากเป็นแน่ ถึงได้โกรธเกรี้ยวถึงเพียงนี้"

ฉืออิงที่ยังคงไม่ส่งขามไปให้มารดาเพียงมองไปที่บิดา "เสด็จพ่อที่เสด็จแม่โกรธเกรี้ยวเช่นนี้ไม่ดีหรอกหรือ จะได้จัดการกับไปสิงเจียนได้อย่างไรเล่า"

"ถวนถวน! เสด็จแม่หิวจะแยะแล้วนะ" เฟิงจวินหยิกที่แก้มฉืออิงเพื่อเป็นการสั่งสอน

"ทั้งที่กล่าวว่จะช่วยหาวิธีรับมือ แต่ดูสิ เสด็จพ่อกลับปดพระทัยแต่เรื่องของเสด็จแม่ ไม่เห็นปดพระทัยเรื่องลูกบ้างเลย" ฉืออิงหยิกที่แก้มบิดากลับไปเช่นกัน

"โอ้ย! มือหนักเหมือนกันนะ เจ้าเด็กโง่ นี่ไม่ใช่ว่พ่อกำลังช่วยเจ้า

รับมืออยู่หรือ ยามที่แม่เจ้าหิวแล้วจัดส่งเครื่องในหมูต้มเค็มของโปรด
ของนางไปให้ เจ้ารู้หรือไม่ว่ามีความหมายว่าอะไร"

"มีความหมายว่าอะไรเพคะ"

"มีความหมายว่าได้ป้ายทองวันโทษตาย* หมายความว่ายามที่เจ้า
อยู่ข้างตัวนาง ไม่ว่าเจ้าทำหรือพูดอะไรล้วนไม่ถูกจำกัดนะสิเจ้าเด็กโง่
นี่ล้วนเป็นข้อสรุปจากประสบการณ์ชีวิตของพ่อ วันนี้ล้วนแต่มอบ
ต่อให้เจ้าแล้ว"

"เสด็จพ่อจึงสรุปรวมจากที่ผ่านมาว่าเสด็จแม่ชอบเสวยอะไร และ
เวลาใดจะนำมาถวายเสด็จแม่? เสด็จพ่อ ลูกหวังว่าตนเองจะไม่ใช้ลูกแท้ๆ
ของท่าน"

"ถวนถวน! เจ้าทำพ่อโกรธแทบตายแล้ว!"

ฉืออิงถือชามเครื่องในหมูต้มเค็มให้มันแล้ววิ่งออกจากหลังฉาก
บังลมอย่างรวดเร็ว

หยวนสีตี้จำต้องอยู่รอไปสิงเจียนเข้าเฝ้าต่อ นางจึงได้แต่ต้องทน
หิวโหยต่อไป ยามนี้จึงมิโหจนแทบจะล้มโต๊ะอยู่แล้ว ทว่าทันใดนั้นลูๆ
นางก็ได้กลิ่นหอมที่คุ้นเคยอย่างหนึ่งโชยมา...เครื่องในหมูต้มเค็ม!

หยวนสีตี้เห็นฉืออิงเป็นดังเทพธิดาน้อยผู้นำอาหารรสเลิศที่นาง
โปรดปรานมากที่สุดมาให้ พุดได้ว่าเลี้ยงบุตรสาวได้ตั้งใจโดยแท้
ช่างเป็นลูกรักของแม่ นารักจนอยากจะหอมแก้มสักครั้งหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้ฉืออิงจึงสามารถออกจากหลังฉากมาอยู่ด้านหน้าได้

* ป้ายทองวันโทษตาย เป็นของที่จักรพรรดิพระราชทานแก่ผู้มีคุณูปการแก่บ้านเมือง บ้างเป็นแผ่นโค้ง
อย่างกระเบื้อง บ้างเป็นทรงคล้ายปล้องไผ่ผาครึ่ง

นางยืนอยู่ข้างกายมารดา รอคอยให้ไปสิงเจียนมารับความตาย

"ให้สื่อขอเข้าเฝ้าเพคะ" นางกำนัลกราบทูลจากด้านนอก

หลอฉวีรวบรวมสติของตนเอง ฉ้ออิงเผยรอยยิ้มที่บริสุทธิ์ไร้พิษสง
ขณะที่หยวนสีตี้ก็รีบเร่งกินเครื่องในหมู่ม้วนเค็มจนหมด

ไม่นานทุกคนก็มองเห็นไปสิงเจียนมือถือไม้เท้าก้าวข้ามประตู
ตำหนักมา รูปร่างของเขาสูงโปร่ง อารมณ์เป็นทางการเรียบร้อย
ดูตระหนักรู้ประดุจขุนเขาหยกยิ่งนัก

"กระหม่อมไปสิงเจียน ถวายบังคมฝ่าบาท!" เขาโค้งตัวเล็กน้อย

"ไม่ต้องมากพิธี" หยวนสีตี้รู้ว่าร่างกายไปสิงเจียนไม่อำนวย นาง
จึงงดเว้นการคำนับแบบเต็มพิธีการให้เขา ด้วยเห็นแก่ที่เขามีฐานะ
เป็นถึงหัวหน้าสำนักหลันไถ นางจึงกล่าวต่อ "นั่งลงได้"

ตรงหน้าหยวนสีตี้ไม่มีที่นั่ง เมื่ออนุญาตให้นั่งเช่นนี้ ไปสิงเจียนก็ต้อง
ย้ายเก้าอี้มาจากด้านข้างด้วยตนเอง ทว่าเขาไม่อาจย้ายที่นั่งมาเองได้
อีกทั้งหลอฉวีก็ไม่ยอมช่วย หยวนสีตี้จึงมองไปที่บุตรสาวที่รักยิ่งซึ่งอยู่ข้างกาย
มีแรงงานที่ไม่ต้องเสียเงินจ้างทั้งที หากไม่ใช้ก็เป็นการเสียเปล่าแล้ว

ฉ้ออิงรับรู้ได้ถึงสายตาของมารดา นางจึงไม่สบอารมณ์เป็นอย่างยิ่ง
ทว่าตอนนี้จะดีที่สุดคือนางไม่ควรแสดงท่าทีต่อต้านมารดาที่แสนสูงศักดิ์
ของนาง ฉ้ออิงเบ้ปาก ก่อนค่อยๆ นวณขนาดไปย้ายเก้าอี้มาให้ เมื่อ
เดินมาถึงด้านหลังไปสิงเจียนแล้วก็วางเก้าอี้กระแทกลงพื้น

ไปสิงเจียนค่อยๆ นั่งลง "ขอบพระทัยพะย่ะค่ะ"

ฉ้ออิงส่งเสียงหืออยู่ในใจ ก่อนจะตั้งท่าเดินไปอยู่ข้างกายมารดา

ไปสิงเจียนนั่งลงเรียบร้อยแล้วก็จัดแจงเสื่อผ้า "วันนี้องค์หญิง

เสด็จไปที่หลังไถมา หากมีสิ่งใดที่กระหม่อมต้อนรับไม่ดีละก็ ขอองค์หญิงโปรดทรงอภัยด้วย"

ฉืออิงราวกับแมวน้อยที่ถูกเหยียบหางจนขนลุกพองชี้ขึ้นในทันใด หยวนสี่ตีสั่งเสียงประหลาดใจ "วันนี้ถวนถวนไปที่หลังไถมา? ไปทำอะไรมาหรือ ไม่ใช่ไปขโมยอำบันที่กมาหรอคะ"

ไปสิงเจียนเอ๋ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "หามิได้พะยะค่ะ องค์หญิงเพียงออกมาจากสำนักตรวจการ คงคิดว่าเป็นทางเดียวกัน จึงอยากมาชมดอกไม้ที่หลังไถ แต่จะดีที่สุดหากวันหลังองค์หญิงไม่หักกิ่งดอกไม้อีก"

ฉืออิงพลันไม่สบายใจทั้งร่าง

ไม่นานมานี้ เนื่องจากฉืออิงไปมีส่วนพัวพันกับเรื่องของสำนักตรวจการ นางจึงถูกลงโทษด้วยการกักบริเวณ ครั้งนี้จึงพยายามระแวดระวังยิ่งกว่าเดิม กระนั้นก็คิดไม่ถึงว่าจะถูกไปสิงเจียนจับได้... ข้าไม่น่าจะถูกเขาจับได้เช่นนี้สิ!

ฉืออิงจึงใจออกจากประตูหลังของสำนักตรวจการ อาศัยต้นไปเป็นที่กำบัง จงใจเดินกลับไปกลับมารอบหนึ่ง แล้วถึงค่อยเดินตรงไปที่ประตูใหญ่หลังไถ นางเชื่อมั่นอย่างมากว่าในตรอกยามนั้นไม่มีเงาคนอยู่เลยสักคน อย่างไรก็ตามเส้นแบ่งดินแดนของหลังไถกับสำนักตรวจการ คนทั่วไปที่ใจไม่กล้าพอกลัวนไม่มาเดินเที่ยวเล่นในสถานที่อันโหดเหี้ยมเช่นนี้แน่

ยิ่งกว่านั้นตอนที่ออกจากหลังไถ นางก็ได้ทำตามทีนดหมายไว้กับหลูฉี หักกิ่งไม้เป็นสัญลักษณ์ แคะเรื่องเล็กน้อยอย่างการเด็ดดอกกล้วยไม้ก็ยังถูกไปสิงเจียนตรวจพบอีก แล้วยังจงใจมาฟ้องเรื่องไม่ดีต่อหน้าจักรพรรดินีด้วย ทางเดินสายนี้ช่างไม่ดีเอาเสียเลย ใครจะมาเชื่อถือนาง

อีกเล่า

ฉืออิงรู้สึกได้อย่างชัดเจนถึงสายตาดำหนดิเตียนของมารดาที่มองมาทางนาง ที่จริงก็เริ่มรู้สึกเจ็บที่หลังขึ้นมาแล้ว ถึงอย่างนั้นฉืออิงก็ยังไม่ยอมแพ้ ยังคงดิ้นรนต่อ "ข้าเลิกเรียนแล้วก็คิดไปเยี่ยมอาจารย์ที่หลันไถ พวกท่านก็รู้ว่าข้ารักสบายเพียงใด จึงคิดหาทางลัดที่ไปหลันไถ ข้าเองก็เพียงแค่ผ่านนอกกำแพงสำนักตรวจการเท่านั้น ไม่ได้เข้าไปข้างในจริงๆ อาจารย์ต้องเข้าใจข้าผิดแน่นอน"

ฉืออิงใช้น้ำเสียงที่ถูกปรักปรำและท่าทางไร้เดียงสาในการบอกกล่าว กระทั่งหยวนสี่ตั้ก็ยังเห็นว่ามีโอกาสที่เรื่องนี้จะเป็นการเข้าใจผิด อันที่จริงไทสี่อ็กก็มีข้อขัดแย้งกับรัชทายาทมาก่อน

คนที่รู้ความเป็นจริงของเรื่องราวอย่างหลู่ฉี เมื่อเฝ้ามองฉืออิงก็ต่างให้ตัวเองเช่นนั้นแล้ว เขายังเกือบหลงเชื่อตามไปด้วยเลย

ไปสิงเจียนเอ่ยอย่างไม่สะทกสะท้านใดๆ "อาจเป็นกระหม่อมที่ดูผิดไปตอนองค์หญิงเสด็จมาถึงหลันไถ จึงได้เห็นว่าบนเส้นพระเกศาขององค์หญิงมีเกสรของต้นไปติดอยู่ และหลายวันมานี้ต้นไปที่ออกดอกอยู่ก็มีเพียงต้นเก่าแก่ที่อยู่ทางด้านในกำแพงสำนักตรวจการเท่านั้น"

หลู่ฉีเอ่ยค่อนข้างอดอู้อยู่ในใจ...นี่เจ้ายังรู้จักสำนักตรวจการดีกว่าข้าเสียอีก กระทั่งต้นไหนออกดอกบ้างก็ยังรู้ ช่างสมกับเป็นคู่แค้นเก่าจริงๆ ทุกวันคงเอาแต่จับจ้องสำนักตรวจการของพวกเขา แม้แต่ต้นไม้ดอกก็ยังไม่เว้น น่าแค้นใจนักที่ข้าไม่รู้ชนิดของดอกกล้วยไม้ที่หลันไถเลย ไม่ได้การแล้ว กลับไปต้องส่งคนไปตรวจสอบเรื่องเล็กน้อยพวกนี้ให้ชัดเจน!

ฉืออิงตกตะลึงไปทันใด นางโต้แย้งทันที "แล้วจะไม่มีลมพัดดอกไม้จนปลิวจากด้านในออกไปด้านนอกเสียหรือ"

ไปสิงเจียนยังคงเอ่ยด้วยท่าทางที่สุ่มยิง "วันนี้ตอนยามชั่ถึงยามอุ่มี่ลมเหนือพัดมา สำนักตรวจการตั้งอยู่ทางทิศใต้ ทิศทางลมจึงพัดจากด้านนอกเข้าไปหาด้านใน"

ฉืออิงจึงจนพูดอะไรไม่ออก นางคิดไม่ถึงว่าวันนี้ตนเองจะถูกบีบอยู่ในมือของไปสิงเจียนเพียงเพราะเกสรดอกไม้เล็กๆ

หลูจี้ก็แสดงสีหน้าให้เห็นว่า 'ขอโทษที่กระหม่อมช่วยเหลือนท่านไม่ได้' ออกมา

ฉืออิงเลิกคิ่้นร่นต่อไป นางหันไปทางหยวนสีตี้เตรียมร้องไห้ยอมรับผิด "เสด็จแม่..."

น้ำเสียงเศร้าพลันถูกไปสิงเจียนตัดบททันใด "แต่หากมีหมู่กรมไปเกาะเกสรดอกไม้บ่อยครั้ง ก็อาจเป็นไปได้ว่าหมู่กรมเหล่านั้นจะขยันขันแข็งนำพาเกสรด้านในกำแพงออกมาที่นอกกำแพง"

ฉืออิงกลั้้นน้ำตาไว้ทันใด "ไม่ผิด! เป็นเช่นนั้นจริงๆ!"

ไปสิงเจียนยังคงเอ่ยขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง "ทว่าภายใต้สถานการณ์ที่น่าสงสัยนี้ ก็ยังบอกได้ไม่ชัดเจนว่ามาจากทางใดกันแน่ ยังต้องแยกแยะให้ชัดเจน"

"อาจารย์กล่าวได้ถูกต้อง" ฉืออิงก้มใบหน้าลง ดวงตาจ้องตรงไปที่ขาสองข้างภายใต้เสื้อผ้าของไปสิงเจียน...เจ้าคนเลื่อดเย็นมากเล่ห์เจ้าคงถูกสุวรรณค์ดั่งโทษสินะ ขาจึงพิการทั้งสองข้าง

ฉืออิงที่อกสั่นขวัญแขวนพลันรอดพ้นจากโทษหนัก

เฟิงจวินที่อยู่หลังฉากบังลมถึงกับโล่งอก เปาเปาช่างโง่เขลาเสียจริง ใหนเลยจะเป็นคู่ต่อสู้ของไท่สื่อได้ หากว่าไปสิงเจียนยังกดขี่ข่มเหงคนต่อไปอีก...ข้าคงทนดูต่อไปไม่ไหว ต้องลงมือบ้างแล้ว แต่นี่เปาเปาก็ช่างใสซื่อเกินไป คนเขากล่าวว่าบนศีรษะเจ้ามีเกสรดอกไม้โดยไร้หลักฐานขอเพียงถึงตายก็ไม่ยอมรับก็สิ้นเรื่อง! เปาเปาคิดจะรับมือกับคนเจ้าเล่ห์อย่างไท่สื่อ นั้นดูไปแล้วช่างไร้หนทางชนะโดยสิ้นเชิง คิดแล้วก็ให้หุดหุใจเสียจริง

ใจของเฟิงจวินล้วนอยู่ที่ตัวบุตรสาว เขาคြ်านจะไปนึกถึงคนข้างๆ และไม่กังวลสักนิดหากไปสิงเจียนจะรู้ว่าเขาหลบอยู่หลังฉากบังลม

ไปสิงเจียนเองก็ไ่ว่หน้าฉืออิง อย่างไรเสียฉืออิงก็ถือเป็นดวงใจของเฟิงจวิน หากเขายังกดดันฉืออิงต้องอับจนหนทางขึ้นมา เกรงว่าเฟิงจวินคงไม่นิ่งดูตายเป็นแน่ หากทำให้เฟิงจวินโกรธเกลียด หลั่นไถคงไม่ได้รับเงินไปอีกหลายเดือน เนื่องจากเหมืองทองแดงที่ซีจิงก็ถือเป็นกำลังสำคัญของห้องพระคลัง

หลู่ฉีกลับคิดไว้ว่า พันธมิตรที่ย่ำแย่ถูกตัดสินให้ไร้ความผิดไปแล้ว ข้าก็ได้แต่ต้องเตรียมออกรบเพียงผู้เดียว!

คลีคลายเรื่องฉืออิงได้แล้ว ไปสิงเจียนก็ไม่คิดเปลี่ยนแปลงเวลาอีก એေးเข้าประเด็นทันที "ฝ่าบาททรงเรียกกระหม่อมเข้าเฝ้าด้วยเรื่องอะไร หรือพะยะค่ะ"

เมื่อปัญหาอ้อมผ่านฉืออิงไปแล้ว หยวนสีตี้ก็ตัดสินใจว่าจะจัดการกับบุตรสาวในภายหลัง

"หัวหน้าสำนักตรวจการฟ้องร้องไท่สื่อ กล่าวหาว่าเจ้ารับสินบน

ละเลยต่อหน้าที่ บ้านทึบเรื่องราวอย่างไม่เป็นธรรม มุ่งหมายก่อกบฏ
ไปสิงเจียน เจ้ามีอะไรจะชี้แจงหรือไม่" หยวนสีตี้เอ่ยอย่างเคร่งขรึม
ในทันใด

ฟังมาถึงตรงนี้ฉืออิงก็รวบรวมสติขึ้นมาอีกครั้ง

ฟังข้อกล่าวหาเหล่านี้แล้ว ใบหน้าของไปสิงเจียนก็ไม่มีความรู้สึกใด
ปรากฏ รวากับว่าผู้ที่ถูกฟ้องร้องหาใช้ตัวเขา "กราบทูลฝ่าบาท นี่เป็นเพียง
ข้อกล่าวหาที่แค่ 'อาจจะ' กระหม่อมไม่กล้ารับพะยะค่ะ"

"ไปสิงเจียน เหตุใดจึงแค่อาจจะเล่า" หลูฉีเจียบอยุ่ยาวนาน ช่วงเวลา
ที่เขาเฝ้ารอก็คือในตอนนี่

"สำนักตรวจการมักแต่งเดิมข้อกล่าวหา ถนัดเรื่องการกล่าวหาเกินจริง
หลายปีมานี้ข้าล้วนฟังมามากจนคล้ายว่าจะคุ้นชินแล้ว" ไปสิงเจียนใช้น้ำเสียงที่ไม่สะทกสะท้านกล่าวตอบคู่แค้นเก่า

"หากไม่มีข้อกล่าวหา แล้วจะไปแต่งเดิมได้อย่างไร" หัวหน้านัก
ตรวจการเอ่ยตอบโต้ทันควัน

"หากมีโทษเช่นนั้นจริงก็ต้องขอฟังรายละเอียดก่อนแล้ว" ไปสิงเจียน
เอ่ยขึ้นอย่างสงบ

หลูฉีขยับขึ้นหน้าไปอีกก้าวหนึ่ง "ฝ่าบาทเคยได้ยินเรื่อง 'ฝันเห็นพู่กัน
ผลิดอก' หรือไม่พะยะค่ะ"

แม้ชีวิตอันยากลำบากจะทำให้หยวนสีตี้ได้เรียนหนังสือมาไม่เท่าไร
แต่เรื่องแปลกมากมายก็พอได้ยินเพื่องจวินเล่าให้ฟังอยู่บ้าง นางจึง
พยักหน้ารับ "เรื่องนี้เราก็คงได้ยินมาเช่นกัน รู้มาว่าเป็นพู่กันชนิดหนึ่งที่
เล่าลือกันว่าปลายพู่กันออกดอกได้ห้าสี ใช้พู่กันนี้เขียนแล้วตัวอักษร

จะออกมาดงามอ่อนช้อย เราเองก็อยากได้พุทกันแบบนี้สักด้ามหนึ่ง
เช่นกัน แต่เฟิงจวินบอกว่ามีเขาอยู่ที่พอแล้ว..."

ไต้ยีนหยวนสี่ตี้กำลังจะกล่าวออกนอกเรื่อง หลูฉีจึงรีบตัดบท
"ไม่ผิดพะยะคะ ทว่าฝ่าบาทอาจยังไม่ทราบวาคำเล้าลือนี้นำมาซึ่งหมึก
มีค่าหายากชนิดหนึ่งซึ่งมีนามว่า 'หมึกพิเศษของพุทกันผลิดอก' หากใช้
หมึกนี้เขียนบทความก็เไม่กลัวไฟเผาเไม่กลัวเปียกน้ำแล้ว สามารถรักษา
บทความนี้ให้คงอยู่ได้ตลอดไป เหมาะที่อาลักษณ์จะเอาไว้ใช้ประโยชน์"
พูดจบแล้วก็ปรายตามองไปยังไปสิงเจียนอย่างมาดร้าย แม้ว่าคนถูก
มองจะยังไม่มีการตอบสนองใดเช่นเดิม

"มีของพิเศษถึงเพียงนี้ด้วยหรือ มิใช่แค่เรื่องเล้าลือหรือกริ"
หยวนสี่ตี้เริ่มนึกสนใจขึ้นมา "เจ้าเคยเห็นหรือไม่ แล้วจะไปหาซื้อได้จาก
ที่ใด เรื่องราคาย่อมมิใช่ปัญหา สามารถให้เฟิงจวินช่วยซื้อให้เราได้"

เฟิงจวินที่เคยเป็นถึงคหบดีผู้มั่งคั่ง ยามนี้กำลังอยู่หลังฉากบังลม
ด้วยสีหน้าทุกข์ร้อน จำต้องดีดลูกคิดคำนวณราคาล่วงหน้า

"กระหม่อมยังไม่มีวาสนาที่จะได้เห็น แต่ว่า..." หลูฉีหรีตามองไปที่
ไปสิงเจียนพลางยกมูมปากขึ้น "ไท่สือจะต้องเคยเห็นมาแล้วเป็นแน่
ไม่ทราบวาท่านจะช่วยชี้แจงให้ฝ่าบาททรงฟังสักเล็กน้อยได้หรือไม่"

ไปสิงเจียนขึ้นชื่อว่าเป็นคนที่มีธัยสถียิ่ง หากเขาเคยพบเห็นหมึกพิเศษ
ของพุทกันผลิดอกที่มีค่าควรเมือง นั้นต้องมีความหมายแฝงเร้นอยู่เป็นแน่
ภายในตำหนักเจียบลงชั่วครู่ ไปสิงเจียนจึงเอ่ยขึ้นอย่างเนิบช้า
"กระหม่อมมีวาสนาได้เห็นจริง ฝ่าบาทเองก็เคยทอดพระเนตรแล้ว
พะยะคะ"

หยวนสีตี้เอ่ยถามอย่างแปลกใจ "เราได้เห็นเมื่อไรกัน"

"หนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้ กระหม่อมได้ให้คนส่งฎีกาเข้าวังอย่างเร่งด่วน ฎีกานั้นก็เขียนด้วยหมึกพิเศษของฟู่กันผลิดอกพะย่ะค่ะ"

หลู่ฉีและฉืออิงพลันตกตะลึงไปทั้งคู่

หยวนสีตี้รับแรงหยิบฎีกาเร่งด่วนบนโต๊ะขึ้นมา เป็นฎีกาที่นางเพิ่งหยิบมาดูเมื่อครู่นี้นั่นเอง แต่เมื่อมองทั้งซ้ายทั้งขวา วาดตั้งวางขวางแล้วก็ไม่เห็นอะไรที่พิเศษกว่าทั่วไป นางอดสงสัยไม่ได้ ไปสิ่งเขียนไขว่ทำให้เราไขว่เขวหรือไม่

โดยไม่สนว่าเป็นของจริงหรือปลอม หลู่ฉีเพียงรีบเอ่ยสอบถาม "ขอถามไถ่สื่อนว่าได้หมึกพิเศษของฟู่กันผลิดอกมาอย่างไรกัน ได้รับมาเป็นการส่วนตัว หรือได้รับเพราะเป็นสิ่งที่ของตอบแทนจากการช่วยเหลือผู้อื่นทำบางสิ่งบางอย่าง?"

ไปสิ่งเขียนลุกขึ้นจากเก้าอี้ เขากำไม้เท้าเอาไว้แน่น ก่อนจะใช้มืออีกข้างรวบชุดแล้วคุกเข่าลง การทำเช่นนี้สำหรับเขาแล้วนับว่ายากลำบากอย่างมาก

ฉืออิงไม่เคยเห็นไปสิ่งเขียนคุกเข่าคำนับเช่นนี้มาก่อน แม้ท่าทางดูลำบากอยู่บ้าง ทว่าแววตาของเขากลับดูแน่วแน่ การให้ผู้ที่ตระหง่านประดุจขุนเขาหยกคุกเข่านั้นดูเหมือนจะเป็นความสวยงามที่โหดร้ายอย่างหนึ่ง ฉืออิงอดกลืนน้ำลายลงคอไม่ได้

"ฝ่าบาท วันนี้กระหม่อมบังเอิญพบว่าอาลักษณ์ของหลันไถมีการใช้หมึกพิเศษของฟู่กันผลิดอก เมื่อทำการตรวจสอบก็ทราบว่าช่วงที่เขาลังสือซูยซังไปบันทึกเรื่องราวอยู่ที่ป้อหลิง เขาได้รับสินบนจากสกุลซูย

แห่งป้อหลัง ให้ปิดบังเรื่องที่สกุลซุยแห่งป้อหลังเปิดกิจการเหมืองทองแดง โดยไม่แจ้งทางการ ซึ่งเรื่องนี้เกี่ยวพันถึงการลอบทำการค้ากับแคว้น ไกล่เคี้ยงด้วย ภายหลังจากที่กระหม่อมตรวจสอบจนทราบเรื่องนี้แล้ว จึงได้ออกคำสั่งให้คนไปจับตัวซุยซ่ง พร้อมสั่งเก็บหนังสือที่เขาทำทั้งหมด แล้วเขียนฎีกาทูลถวายฝ่าบาทอย่างเร่งด่วนพะยะค่ะ"

หยวนสีตี้ไม่รู้ว่าคอร์โรรหรือคอร์ตระหนักดี หากไม่ใช่เพราะฉ้อฉล และเพิงจวินมารบกวน นางก็สมควรได้อ่านฎีกาฉบับนั้นจบแล้ว แต่ไม่ใช่จุดสำคัญ จุดสำคัญอยู่ที่สกุลซุยแห่งป้อหลังที่สมคบกับศัตรูของ อาณาจักร โดยมีอาลักษณ์ของหลันไถช่วยปกปิด การกระทำอันเที่ยงตรง ของอาลักษณ์กลับกลายเป็นเครื่องมือให้คนบางคนได้ประโยชน์

"ไปสั่งเจียน เจ้าช่างบังอาจนัก! โทษของการวางแผนก่อกบฏ เจ้ายังกล้าบอกว่าตนเองไม่ทราบเรื่อง แล้วยังปฏิเสธความผิดอย่าง หมดจดอีกรี!" หยวนสีตี้เอ่ยขึ้นอย่างกรุ่นโกรธ

หลูฉีไม่รีรอที่จะเติมเชื้อไฟอีกระลอก "ทูลฝ่าบาท ผู้ตรวจการที่ เดินทางไปป้อหลังยังพบว่าช่วงเวลาที่เราลี้ภัยซุยซ่งที่ไท่สือโปรดปราน ที่สุดไปบันทึกเรื่องราวอยู่ที่ป้อหลังนั้น ไม่เพียงแคร์ับสินบนและปิดบัง การค้าที่ไม่ได้แจ้งแก่ทางการเท่านั้น เพราะช่วงเวลาที่ต้องไว้ทุกข์ให้ มารดา ยังไปขอพบพบกับสาวใช้สกุลซุยอย่างลับๆ ด้วย จนนางเกิดตั้งครรรค์ ขึ้นมา และเพื่อจะกำจัดภัยที่แผ่มา สกุลซุยจึงไม่ลังเลที่จะจับสาวใช้ผู้นั้น ถ่วงน้ำเสีย ต้องสูญเสียคนรักเดียวสองชีวิต!"

หยวนสีตี้โกรธเกรี้ยวถึงกับโยนฎีกาของไปสั่งเจียนทิ้ง "ช่างกำเริบ เสิบสานยิ่งนัก! ให้ปลดไปสั่งเจียนออกจากตำแหน่งหัวหน้าสำนักหลันไถ!"

"ฝ่าบาททรงไม่ดำเนินตามขั้นตอนอีกแล้ว" เฟิงจวินเดินอ้อมออกมาจากหลังฉากบังลม ภายใต้แขนเสื้อแอบซ่อนขาหมูที่โยกกลิ่นหอมขึ้นหนึ่งเอาไว้ เขาเดินไปทางหยวนสีตี้ด้วยท่าทางสง่าผ่าเผย "การโยกย้ายขุนนางและปลดออกจากตำแหน่งล้วนต้องผ่านกรมปกครองทั้งสิ้น เกรงว่าขั้นตอนนี้จำเป็นต้องใช้เวลาหลายวัน กระหม่อมเคยพูดว่าจะเพิ่มความสามารถในการสะสางงานของทางการ ซึ่งประการแรกจะต้องลงมือปรับปรุงวิธีการภายในหน่วยงานนั้นๆ ทันที!"

สายตาหยวนสีตี้ถูกดึงดูดไปที่ใต้แขนเสื้อของเฟิงจวินทันทีทันใด "เรารู้อยู่แล้วว่าความสามารถในการสะสางงานของทางการชักช้าเพียงใด ทว่าการปรับปรุงการทำงานของแต่ละหน่วยงานใช้เวลาจะสำเร็จในวันสองวันเรื่องนี้ส่งให้กรมปกครองไปทำก็แล้วกัน"

"เช่นนั้นก็เรียกเสนาบดีกรมปกครองเข้าเฝ้า" เฟิงจวินวางขาหมูลงบนจานอาหารบนโต๊ะ

"ให้เสนาบดีกรมปกครองเข้าเฝ้า" หยวนสีตี้ทำตามที่มีคำแนะนำมา

"แต่คดีนี้เกี่ยวพันกับหลายข้อกล่าวหา จำเป็นต้องให้ศาลสถิตยุติธรรมและกรมอาญามาร่วมสอบสวน"

"ให้หัวหน้าศาลและเสนาบดีกรมอาญาเข้าเฝ้า!"

"เรื่องนี้เกี่ยวพันกับหลายฝ่าย คดีนี้ถือเป็นคดีใหญ่ อาจจะต้องให้ทั้งสามหน่วยเข้าร่วมตรวจสอบ ตรวจสอบครั้งเดือนก็ถือว่าเร็วแล้ว ฝ่าบาทต้องทรงเตรียมการพิจารณาคดีรับสินบนและเป็นกบฏนี้ ซึ่งจะยาวนานนับหลายเดือน งดสิ่งรื่นเริงทั้งหมด ตรวจร่างคำวินิจฉัย งานนี้หนักหนาเอากการ ควรเสวยอาหารแบบง่าย ๆ รสชาติจืดๆ อย่างอาหาร

มังสวิวัติ..."

หยวนสีตีหันใบหน้าไปข้างที่ไปสังเจียน "ไปสังเจียน เจ้าจะยอมรับความผิดหรือไม่ หากไม่ยอมรับผิด เจ้ายังคิดกล่าวอะไร"

ฉืออิงเบิกตามองดูบิดาที่ออกหน้าพลิกสถานการณด้วยความตกตะลึง ผู้ร่วมศึกที่ตนเองออกแรงดึงมานั้นกลับหักหลังกันเสียได้ ดูเหมือนว่าคุณธรรมของบิดานางนั้นจะไม่มีจริง ล้วนเป็นเพียงความว่างเปล่า

"กระหม่อมมีความผิดขาดการตรวจสอบ ส่วนความผิดนอกเหนือจากนี้กระหม่อมไม่ขอรับไว้พะยะค่ะ" ไปสังเจียนเอ่ยขึ้นอย่างไม่ทะนงตน และไม่ถ่อมตัว

"เพียง 'ความผิดขาดการตรวจสอบ' ก็คิดจะกลบเกลื่อนความผิดปิดบังเรื่องสกปรกของหลันไถรี ไทสี่อช่างรู้ผ่อนหนักเป็นเบา" หลูฉีเอ่ยปากเสียดสี "การกระทำของเจ้าลิ่งสี่อชยซึ่งยังไม่มากพอแก่การกล่าวโทษ ไทสี่ออีกหรือ ไม่พิจารณาคนให้ดีขึ้นเกิดภัยร้าย คุณธรรมเสื่อมสูญ คิดปิดบังเรื่องเหมืองเถื่อน คบคิดกับศัตรู เรื่องเหล่านี้ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับไทสี่อจริงหรือ"

"ชยซึ่งยังไม่ได้ให้ร้ายแก่ชีวิตผู้ใดและไม่ได้คบคิดกับศัตรูของอาณาจักร แม้ฝ่าฝืนกฎหมายและระเบียบด้วยการละเลยหน้าที่ของอาลักษณ์จริง แต่เขาก็ไม่ได้ทำความผิดร้ายแรงอย่างการฆ่าคนอย่างเลือดเย็น เรื่องเปิดเหมืองทองแดงเถื่อน คบศัตรูของอาณาจักร ถือเป็นการกระทำของสกุลชยแห่งป้อหลิง ไม่ทราบว่าได้ทำหลูใช้ถ้อยคำบิดเบือนเอาความผิดสกุลชยผลักมาที่หลันไถเชนนี้ มีความในใจเช่นไรกันแน่"

"หรือว่าซุยซังไม่ได้รับน้ำใจและสินบนจากสกุลซุยแห่งป๋อหลิง? เช่นนี้ก็ไม่นับว่าสมรૂร่วมคิด? หรือเป็นไท่สื่อที่พลิกผัน มีใจซ่อนเร้น คิดว่าใช้ฎีกาที่เขียนด้วยหมึกพิเศษของฟูกันผลิดอกมาทูลถวายก่อน แล้วจะสามารถหลุดพ้นมลทินอย่างนั้นหรือ"

"เก็บและนำส่งหลักฐานเพื่อให้มีการพิพากษา มีตรงไหนไม่ถูกเล่า เมื่อหนึ่งชั่วยามก่อนซุยซังได้ไปมอบตัวที่ศาลสถิตยุติธรรม ส่งต่อเรื่องราว ตั้งแต่ต้นถึงจบ จะเป็นการสมรૂร่วมคิดได้อย่างไร"

"อะไรวะ!" หลูฉีเย่ยมคิดไม่ถึง

หยวนสี่ต้พลันรู้สึกว่ตนเองถูกไปสิงเจียนหลอกจนสนิทใจ "ไท่สื่อ สะสางเรื่องนี้แล้วจริงหรือ"

"กระหม่อมขอลุกขึ้นได้หรือไม่" ไปสิงเจียนยึดตัวขึ้น แสดงให้เห็นว่า 'การยอมรับผิด' ได้จบลงตรงนี้แล้ว

หยวนสี่ต้ับว่าใจกว้าง นางโบกมือให้ฉืออิง "ถวนถวน เจ้าไป พยุ่งไท่สื่อขึ้นมา"

อย่าว่าแต่ฉืออิงไม่เต็มใจเลย แม้แต่ไปสิงเจียนก็ไม่ต้องการตอบน้ำใจนี้ เขาใช้มือค้ำไม้เท้าพยายามลุกขึ้นเอง ทว่าเพราะคุกเข่านานเกินไป สองขาจึงเกิดเหน็บชา ลุกขึ้นได้อย่างยากเย็น ฉืออิงจับไปที่แขนของเขาได้ถูกเวลาพอดี ทำให้เขาได้มีที่เกาะพยุง ไปสิงเจียนจึงยืนขึ้นได้อย่างช้าๆ พลังเอ่ยขอบคุณ

ฉืออิงหันม่ายคอตก นางลากเก้าอี้มาที่ข้างหลังไปสิงเจียน อย่างไรก็ตามดาของนางก็ใช้งานนางเยี่ยงข้ารับใช้แล้ว นางไม่เหลือศักดิ์ศรีเลยสักนิด ยิ่งกว่านั้นมองดูหลูฉีที่ไร้ทางชนะแล้ว นางก็ควรปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์

ดีกว่า

เรื่องจริงเป็นที่ประจักษ์แล้ว ฉีอิ่งจึงพร้อมลู่ตามลมทันที

ไปสิงเจียนนั่งลงบนเก้าอี้อีกครั้ง แล้วเริ่มต้นตอบโต้หลูฉีด้วยความสงบ "หลันไถ่ยอมไม่ปกปิดเรื่องของซูยซังอยู่แล้ว มีศาลสถิตยุติธรรมเป็นผู้สอบสวนคดีนี้ ซูยซังล้วนส่งมอบหลักฐานทั้งหมดให้ศาลสถิตยุติธรรมไปทั้งหมดแล้ว เรื่องนี้ฝ่าบาททรงเรียกหัวหน้าศาลมาตรัสถามก็จะทรงทราบได้ ทว่าวันนี้ นอกจากกระหม่อมมาทูลเรื่องคดีของซูยซังแล้ว ยังมีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความบกพร่องของเจ้าหน้าที่ของสำนักตรวจการจะทูลฝ่าบาทด้วยพะย่ะค่ะ"

หลูฉีถึงกับหน้าตากระตุก "ไปสิงเจียน ความผิดของเจ้ายังไม่ได้ลบล้าง นี่จะรีบมาลากข้าลงน้ำแล้วรี ไซ้รีบร้อนไปหรือไม่"

ไปสิงเจียนไม่แฉหลูฉีแม้แต่หน่อย หลันไถ่กับสำนักตรวจการปะทะกันมาช้านาน พยายามหาจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามมาตลอด มักทำคดีสำคัญๆ ได้เสมอ ตัวอย่างเช่น...สำนักตรวจการได้หลักฐานการทำผิดเช่าลิ่งสื่อซูยซังของหลันไถ่ก่อน อยากรู้กันว่าทางหลันไถ่จะเตรียมโต้ตอบอย่างไร หยวนสี่ตี้เฝ้ารอดู

"ได้เท่าหลูยาร้อนใจ ให้ไท่สื่อพูดมาก่อน"

"เรื่องที่สกุลซูยแห่งป้อหลิงปิดบังทางการ แอบทำเหมือนนั้น หาใช่เรื่องที่เกิดขึ้นในสองปีมานี้ วันนี้กระหม่อมตรวจดูในบันทึกก็พบว่าพวกเขาทำเหมือนมาตั้งแต่ห้าปีก่อน สำนักตรวจการได้ส่งเจ้าหน้าที่ลาดตระเวนไปถึงป้อหลิง จนถึงปีนี้ก็เปลี่ยนตัวเจ้าหน้าที่ไปแล้วสามคน แต่กลับไม่เคยมีใครเปิดโปงสกุลซูยแห่งป้อหลิงมาก่อน กลับทำเหมือนว่า

ไม่มีเรื่องอะไร กระหม่อมจึงอดนึกสงสัยไม่ได้ ในเมื่อสำนักตรวจการตรวจพบความผิดของชัชชังได้ แล้วเหตุใดจึงไม่เคยตรวจพบกิจการของสกุลชัช อีกทั้งยามที่เจ้าหน้าที่สามคนนี้กลับมารายงานก็ไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องเหมืองเถื่อนสกุลชัชเลย ทั้งยังเลื่อนตำแหน่งรวดเร็วมากด้วยเหตุผลมากมาย ต่างทยอยรับตำแหน่งสำคัญในสำนักตรวจการ สาเหตุที่แท้จริงนั้นกระหม่อมคิดอย่างไรก็คิดไม่ออก ไม่ทราบได้เท่าหลูพอจะอธิบายให้หายสงสัยได้หรือไม่"

หลูฉีกัดฟันตอบ "ทูลฝ่าบาท กระหม่อมเพิ่งรับตำแหน่งหัวหน้าสำนักตรวจการมาได้ไม่นาน เรื่องเมื่อห้าปีก่อน เกรงว่าต้องถามอดีตหัวหน้าพะยะค่ะ"

"ความผิดของชัชชังเกรงว่าจะเป็นผลงานที่ได้รับมาจากอดีตหัวหน้ามาถึงได้ทำหลู ได้ทำหลูต่อยอดผลงานนี้ได้อย่างรวดเร็ว ทว่ากับเรื่องอื่นๆ กลับทำไม่รู้เรื่องเสียอย่างนั้น"

ภายใต้การกล่าวชี้แนะของไปสิงเจียน หัวหน้าสำนักตรวจการผู้นี้ได้กลายเป็นคนที่ละเอียดต่อหน้าที่ นำอับอายขายหน้า ท่าทีที่จะกำจัดผู้พบเห็นต่างปรากภูซัด เผยอยู่ขัดแจ้งต่อหน้าหยวนสี่ตี้แล้ว

"หลูฉี! เมื่อเจ้ารับตำแหน่งหัวหน้าสำนักตรวจการก็ไม่อาจใช้อดีตหัวหน้ามาเป็นข้ออ้างได้ กระทั่งเจ้าหน้าที่ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาทำอะไรบ้างยังไม่รู้เลย แล้วเจ้าจะอยู่ดูแลสำนักตรวจการได้อย่างไร หลักฐานที่เจ้าว่ามาก่อนหน้ากลายเป็นเชื่อไม่ได้ไปทันที มิรู้ทำในเรื่องที่ควรทำ ทำงานในหน้าที่ให้เต็มกำลังดีกว่า เราใช้เวลาเจ้าตรวจหาความจริงสามวัน หากเจ้าหน้าที่ทั้งสามคนปิดบังเรื่องสกุลชัชหรือรู้เห็น

กับสกุลชยุตจริง การสมรู้ร่วมคิดมีโทษสถานหนัก" หยวนสีตี้สั่งสอนอย่างจริงจัง

"กระหม่อมน์อรับคำสอนสั่งของฝ่าบาท" หลู่ฉีฟ่ายแพ้ไปด้วยความเจ็บแค้น

"ฝ่าบาทตรัสได้ถูกต้องยิ่ง พวกกระหม่อมน์รับฟังแล้วต่างก็ซาบซึ้ง" เฟิงจวินตอบรับได้อย่างเหมาะสม ก่อนกล่าวขึ้นอย่างสรุปเหตุการณ์ทั้งหมด "คราวหลังอย่าได้นำเรื่องเล็กๆ มาทำให้ฝ่าบาททรงระคายพระทัยเลย พวกท่านเพียงดูแลงานของตนเองให้ดี อย่าเอาแต่โต้เถียงกันไปมาที่วุ่นวาย ยังมีศาลสถิตยุติธรรมและกรมอาญาอยู่ อย่าให้พวกเขาว่างงานจนเกินไป ดีแล้ว ฝ่าบาททรงฟังพวกท่านโต้แย้งกันมานานมากจนทรวงหิวมากแล้ว กระทั่งพระกระยาหารคำก็เย็นชืดหมดแล้ว"

"พรุ่งนี้เราจะฟังถ้อยคำจากศาลสถิตยุติธรรมอีกครั้ง ทั้งสองคนกลับไปได้!" หยวนสีตี้รับร้อนลุกจากโต๊ะ เมื่อได้ยินเฟิงจวินบอกว่าอาหารคำเย็นหมดแล้ว นางก็รู้สึกทนไม่ได้ขึ้นมา

หยวนสีตี้กับเฟิงจวินจูงมือเดินออกไปด้วยกัน ฉื่ออิงเดินตามหลังไปไกลๆ

ไปสิงเจียนและหลู่ฉีฟูลลาพร้อมกัน เมื่อทั้งสองมาถึงประตูตำหนักก็ต้องจัดลำดับออกก่อนหลัง หลู่ฉีก้าวช้าลงหนึ่งก้าว แล้วให้ไปสิงเจียนเดินออกไปก่อน

"วันนี้ได้ประจักษ์ฝีมือของไท่สือแล้ว ทำให้ข้าต้องนับถือแล้ว" หลู่ฉีค้อมกายให้

"ได้เท่าหลู่ไม่ต้องมากมารยาท" ไปสิงเจียนไม่คิดตอบรับหลู่ฉี

แต่อย่างใด เพียงใช้ไม้เท้าคว่ำงเดินออกไปนอกกรณีประตุ

"ไท่สื่อใช้เวลาแค่ไม่กี่ชั่วโมงก็พบเบาะแสและเตรียมการรับมือทั้งหมดได้แล้ว ท่านทำงานไม่เคยมีตกหล่นเช่นนี้มาตลอด แม้พบช่องโหว่ก็แก้ไขสถานการณ์ได้ทันเวลา ทั้งยังหาโอกาสตอบโต้คู่ปรับได้อีก" หลู่ฉีเร่งฝีเท้าตามมาหนึ่งก้าว ก่อนจะช่วยประคองไปส่งเจี้ยน

"ได้ทำหลูก้าวหนักไปแล้ว หากไม่เป็นเพราะสำนักตรวจการยากขัดแย้งกับหลันไถให้ถึงที่สุดก่อน แล้วอยากเปิดโปงเรื่องภายในของตนเอง ไม่ว่าใครก็ไม่อาจรู้ช่องโหว่ได้ เพียงแต่ต้องดูว่าหลังคาบ้านใครที่รูใหญ่กว่ากัน เมื่อรูยิ่งกว้าง การแก้ไขย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งจะเกิดเรื่องผิดพลาดได้" ไปส่งเจี้ยนแยกแยะต้นตอให้คู่ปรับฟังอย่างใจเย็น เวลาเดียวกันก็ดึงแขนออก เลี่ยงการประคองของหลู่ฉี

การกระทำนี้ของไปส่งเจี้ยนทำให้หลู่ฉีเห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายไม่สบอารมณ์เขาเพียงใด *ไม่คิดเลยว่าไท่สื่อจะใจแคบถึงเพียงนี้ มีแค่นี้ต้องชำระไม่ผิดเลย!*

กระนั้นหลู่ฉีก็เป็นคนช่างต่อแยะผู้หนึ่ง "หลันไถกับสำนักตรวจการถือว่าเป็นบ้านใกล้เรือนเคียงมาช้านาน ในเมื่อไปทางเดียวกันอยู่แล้ว เช่นนั้นก็ขอให้ข้า..."

"ไม่ต้อง" ไปส่งเจี้ยนเอ่ยตัดบทหลู่ฉี "แม้ข้ากับอดีตหัวหน้าสำนักตรวจการจะเป็นเพื่อนบ้านกันมาหลายปี ถึงแม้ไปทางเดียวกัน เกี่ยวทั้งสองหลังก็จะตั้งห่างกันหลายจั้ง ไม่เคยจับมือประคองกันเลย ขอได้ทำหลูกทำตามธรรมเนียมที่อดีตหัวหน้าเคยทำมาด้วย ข้าเคยชินเช่นนั้นมากกว่า" เขาพลันหยุดพูดลงครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวเสริมขึ้น "ยังมี

ข้าไม่ชอบให้ใครมาช่วยประคอง และไม่ชอบให้ใครมาเดินใกล้เกินสามก้าว"

หลู่ฉีเบิกตามองแทบถลน แต่ก็ยอมถอยห่างออกไปสามก้าว ปากกล่าวขึ้นอย่างไม่ยอมแพ้ "ไปสิ่งเจียน ท่านดูแคลนข้า และดูแคลนพวกข้าสำนักตรวจจรรทุกทั้งหมัด หรือว่าท่านเป็นพวกที่ชอบชมเชยผู้อื่นหรือ?"

ไปสิ่งเจียนครั้นจะไปตอแยด้วย เพียงเดินออกจากประตูตำหนักไป หลู่ฉีเดินออกประตูตามไป "เมื่อครู่ตอนองค์หญิงประคองท่าน เหตุใดจึงไม่เห็นท่านมีท่าทีปฏิเสธเช่นนี้? ต้องเป็นเพราะท่านดูแคลนพวกข้าเป็นแน่ ต้องใช้แน่นอน"

ฉืออิงเดินมาถึงข้างประตู สายตามองตามหลังคนทั้งสองที่จากไป พวกที่ชอบชมเชยผู้อื่น? มันคืออย่างไรกัน ไม่ชอบให้คนเข้าใกล้กระนั้นหรือ มิน่าเล่าทุกครั้งที่ข้าพญงไปสิ่งเจียน เขาจึงได้แสดงออกว่าไม่ค่อยเต็มใจนัก ฉืออิงรู้สึกลึกลงในใจ นางรู้ว่าจะทำให้เขารำคาญได้อย่างไรแล้ว

ฉืออิงไปร่วมกินอาหารค่ำกับบิดามารดาด้วยสีหน้าระรื่น นางพบว่าบิดากำลังป้อนอาหารให้มารดาอย่างไม่วู้จักเบื่อหน่าย อาหารบนโต๊ะก็เหลืออยู่ไม่มากแล้ว

"แล้วแบ่งม้วนไส้ไข่มุกกับบัวลอยของลูกเล่า?" ฉืออิงจึงไปที่จานว่างเปล่า นางโกรธจนอยากจะพลิกโต๊ะประเดี๋ยวนั้นเลย นางยังมองเห็นคราบไข่มุกที่มุมปากมารดาอยู่เลย

เฟิงจวินร้องอ้อคำหนึ่ง "ห้องเครื่องลืมหำแบ่งม้วนไส้ไข่มุกของชอบของเป่าเป่าอีกแล้ว ช่างน่าโมโหเสียจริง!"

ฉ้ออิงกอดเก้าอี้พลงนั่งดินไปมาอยู่บนพื้น "อาหารสามมื้อของวันนี้ ลูกไม่ได้กินแบ่งม้วนใส่ไข่ปูเลยสักม้วนเดียว ลูกถูกรังแก ลูกจะไปฟ้อง เสตัสจตา"

หยวนสี่ดีเคยชินกับวิธีดินไปพลงปากก็ร้องว่าจะฟ้องไปพลงของฉ้ออิงแล้ว นางทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเรื่องพวกนี้ เพียงหันไปหยอกเินกับเฟิงจวิน "ท่านพี่ เหตุใดระยะนี้ข้าจึงรู้สึกหิวอยู่บ่อยครั้งเล่า"

"ต้องเป็นเพราะหยวนเป่าเอ๋อร์ยุ่งกับงานราชการ ทุ่มเทกายใจอย่างหนัก จึงเหนื่อยมากเป็นธรรมดา จากนั้นพวกฏิกาก็ให้ข้าดูแลแทนท่านเถอะ" เฟิงจวินทำตาวานเป็นประกายวิบวับ "ภายหลังจะได้ไม่บอกว่าเหนื่อยมากทุกวัน จนไม่มีรับสั่งเรียกตัวเฟิงจวิน"

นี่ทั้งคู่ทำเหมือนไม่รู้ว่ามีคนอยู่ ไม่เกรงใจผู้ใดเอาแต่คุยกะหนุงกะหนิงกันไปมา กับฉ้ออิงที่ตื้นปดปายมาพักหนึ่ง พอรู้ว่าถูกเมินจึงลุกขึ้นมาจากพื้นเองแล้วนั่งลงข้างโต๊ะ ด้วยความโมโหจึงยัดของกินใส่ปาก หากนางยังไม่กินอาหารคำอีก คงไม่มีอะไรเหลือให้นางได้กินแน่ เลี้ยงข้าเช่นนี้ จะต้องโดนทั้งคนและเทพพิโรธ!

"ใช่แล้ว น้องชายลูกใกล้จะเข้าวังแล้วนะ" เฟิงจวินหยิบจดหมายฉบับหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ วางลงที่โต๊ะแล้วเดินไปที่ฉ้ออิงซึ่งกำลังสวปามอย่างหิวโหย "หลายวันนี้เจ้าก็ไปจัดเตรียมให้ที"

ปากฉ้ออิงยังคาบผักที่มารดากินเหลือไว้ นางเช็ดมือแล้วเปิดจดหมายอ่าน "ได้บอกว่ามีของเล่นจากซีจิงหรือไม่"

หยวนสี่ดีฉวยโอกาสนี้คืบเนื้อก้อนสุดท้ายบนโต๊ะมา ปากก็ไม่ลืมเอ่ยคำพูดแสดงความหวังหาของคนเป็นมารดา "แม่เองก็ไม่ได้เห็น

ได้วเปาเออร์มานานแล้ว น่าจะหลายเดือนแล้วกระมัง"

เฟิงจวินเอ่ยแก้ให้ "หนึ่งปีครึ่งแล้ว"

ชืออิงฟีน้องสองคนเคยร่วมชั้นเรียนเดียวกันที่สำนักศึกษาเฉาเหวิน ทั้งสองทำตัวเป็นหัวหน้าห้อง ร่วมกันรังแกข่มเหงสหายร่วมชั้นเรียน ทำให้อาจารย์โกรธจนเตลิดหนีไปหมด ทำท่าวางโตอยู่ได้หลายปี จนถึงตอนที่ไต้วเปาเออร์ยังไม่สิบสามปีเต็มก็ถูกส่งไปรับการอบรมที่ซิจิง เข้าเรียนในชั้นเรียนของลูกหลานที่มีฐานะของสกุลเจียง หล่อหลอมมาเป็นเวลาแรมปี ถึงตอนนี้จึงได้รับอนุญาตจากประมุขสกุลเจียง... พี่ชายคนโตของเฟิงจวิน... ท่านลุงใหญ่ของไต้วเปาเออร์ให้หยุดเรียนได้สองเดือน กลับเมืองหลวงมาเยี่ยมญาติ

ที่จริงแล้วเฟิงจวินได้รับจดหมายจากพี่ใหญ่มาสองฉบับ

ฉบับหนึ่งใช้ภาษาทางการเปิดหัวว่า 'ทูลฝ่าบาทและเฟิงจวิน' เนื้อความที่เขียนกล่าวว่า...

'ไม่เสียความตั้งใจที่พระองค์ทรงส่งสอนองค์ชายมาเป็นอย่างดี ตอนนี้มีความสำเร็จให้เห็นบ้างแล้ว สมควรเสด็จกลับวังเยี่ยมญาติได้เสียที จึงได้จัดทหารรับใช้สามพันนายอารักขามาเช่นนี้'

อีกฉบับเปิดหัวเป็นภาษารวมดาวว่า 'น้องผู้นำอิฉาของข้า' เนื้อความมีเช่นนี้...

'เจ้าลูกหัวแข็งของเจ้าทำอาจารย์ในสกุลเจียงของข้าเจ็ดแปดคน
โกรธจนหนีเตลิดไปหมด หากไม่ใช่ข้าตอบแทนอย่างหนักและ
เอื่อยชอภัยแทน เกรงว่าฎีกาที่เหล่าอาจารย์อาวุโสร่วมกันลงชื่อคงถึง
เมืองหลวงนานแล้ว แต่เจ้าวางใจได้ ฎีกาฉบับนั้นถูกสกุลเจียงแห่งซีจิง
ของข้าทุ่มเงินซื้อมาทำลายไปแล้ว พวกอาจารย์อาวุโสต่างก็ยอมถอย
จะทำอะไรได้เล่า ท่านปู่เห็นเจ้าลูกหัวแข็งของเจ้าประจูดวงใจล้ำค่า
ตามใจจนเสียคน ไม่ยอมให้พวกข้าว่ากล่าวสักคำ ครึ่งก่อนข้าเผือก
กล่าวสอนไปสองคำโดยไม่ทันระวังก็ถูกท่านปู่ลงมืออย่างโหดเหี้ยม
ไล่ตีข้าไปถึงครึ่งเมืองซีจิง เป็นเพราะร่างกายท่านปู่ไม่ไหวแล้วจึงได้
เลิกตาม แต่ว่าเจ้าไม่ต้องเป็นกังวล สุดท้ายเป็นข้าที่ยอมรับผิดชอบ
จึงระบายความโกรธของท่านปู่ได้'

ระบายความทุกข์ในใจมามากแล้ว ที่จริงก็ไม่มีอะไรแยกว่านี้หรอก
เจ้าก็ไม่ต้องว่ากล่าวเขาอีก มิเช่นนั้นต่อให้ห่างกันเป็นพันหลี่* ท่านปู่ก็
ไม่ให้ภัยเจ้าแน่ ลูกเจ้าเองก็คิดถึงพ่อแม่มาก อยากกลับไปวังเดิมทีแล้ว
ปีแรกก็ขออนุญาตข้าลาเรียนแล้ว แต่ข้ายังไม่อนุญาต มาถึงครึ่งปีหลัง
เขาดูเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาก ความรู้ก็ก้าวหน้าไม่น้อย ค่อยวางตัวตาม
แบบอย่างลูกหลานของสกุลเจียงข้าหน่อย ขอแต่ว่าอย่าเป็นแค่การเสแสร้ง
ก็แล้วกัน พอก่อน ขอบ่นแต่เพียงเท่านี้ ส่งลูกเจ้ากลับคืนให้เจ้า ส่วน
เรื่องที่เหลือเจ้าก็รับไปเองแล้วกัน'

ฉบับที่สองเป็นจดหมายส่วนตัว เกี่ยวพันถึงหน้าตาของสกุลเจียง

* หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบระยะทางประมาณ 500 เมตร

เฟิงจวินจึงไม่ยอมให้หยวนสี่ตี้ได้อ่าน...เฟิงจวินใช้จดหมายปิดใบหน้า
อยู่ชั่วคราว ก่อนจะพับเก็บไว้อย่างดี แล้ววิ่งไปปรึกษากับหยวนสี่ตี้ถึง
เรื่องพระราชทานยศแก่ไต้เวปเออร์ ไต้เวปเออร์เริ่มโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว
ทว่ายังไม่ได้แต่งตั้งเขาอย่างเป็นทางการเลย ทั้งสองจึงคิดใช้โอกาสที่
ไต้เวปเออร์กลับมาเมืองหลวงในครั้งนี้ทำเรื่องแต่งตั้งนี้ให้เสร็จสิ้น
รอไต้เวปเออร์กลับไปทีี่ซึ่งอีกครั้ง ยามบุตรชายไปเรียนรู้การสืบทอด
กิจการของสกุลเจียง ในฐานะของเขาก็เห็นว่าสูงส่ง

เพราะตำอั้นยึดถือการปฏิบัติว่าจะให้สตรีเป็นจักรพรรดินี ในเมื่อ
หยวนสี่ตี้มีบุตรชายบุตรสาวอย่างละคน นางจึงให้บุตรสาวสืบทอด
ตำแหน่งจักรพรรดินี แล้วใช้แซ่ตามมารดา ขณะที่บุตรชายกับช่วงดูแล
สกุลเจียงที่ซีจิง และใช้แซ่ตามบิดา ดังนั้นไต้เวปเออร์จึงถูกส่งไปอบรม
ที่ซีจิง

ระยะนี้กรรมพิธีการกำลังยุ่งอยู่กับเรื่องแต่งตั้งองค์ชาย

ทว่ากับองค์หญิงที่เป็นถึงรัชทายาทนั้น กำลังเฝ้ารอน้องชายร่วม
สายโลหิตที่จากกันมานาน นางกับน้องชายจะสามารถจับกันเป็นคู่ได้
อีกครั้ง นี่เป็นเรื่องที่คุ้มสมการรอคอยจริงๆ อีกอย่างไต้เวปเออร์จะต้อง
เอาของเล่นแปลกใหม่มากมายมาฝากนางแน่นอน

"องค์หญิง ได้ยินว่าองค์ชายจะเสด็จกลับเมืองหลวงมาแล้วหรือ"
ในสำนักศึกษาเจาเหวิน บุตรชายเสนาบดีกรมอาญาจันฉุนผิงกำลัง
ก้มหน้าก้มตาลอกการบ้านของฉืออิงสุดชีวิต แต่ก็ยังหาโอกาสเอยนินทา
ไปด้วย

"เจ้าก็ได้ยินมาด้วย? ไม่รู้ว่าไต้วเปาเอ๋อร์จะเอาของเล่นอะไรมาฝากข้าบ้าง" ฉื่ออิงเอนร่างพื้กับพนักเก้าอี้ กำหมัดตะคอง นั่งไขว่ขา พูสีแดงที่ปักบนรองเท้าคู่เล็กสั้นไหวตามเท้าที่แกว่งไปมา ชายกระโปรงเล็กขึ้นมาแล้วก็ไม่ทันได้ใส่ใจ

"บิดาของกระหม่อมบอกมา เขายังบอกอีกว่ากรรมพิธีการกำลังจัดเตรียมเรื่องนี้" จันคุณเฝิงหยุดพูดไปทันใด เขาเพ่งมองอักษรตรงหน้า "องค์หญิงนี่คือตัวอักษรอะไรกัน ไม่เหมือนกับที่ท่านเคยเขียนเลย" จันคุณเฝิงผู้สนใจในความรู้บ้างนั้น ยามที่ลอกถึงอักษรที่ตนเองไม่รู้จัก จำต้องถามให้เข้าใจเสียหน่อย

ฉื่ออิงเอี้ยตัวมาหยาบสมุทรบ้านบนโต๊ะกลับหัวมาดูแล้วขมวดคิ้วเอ่ยขึ้น "เสด็จพ่อทรงคิดทำให้ง่ายขึ้น จึงเขียนเป็นตัวอักษรหวัด ทว่าข้าเองก็ไม่รู้ว่าเป็นตัวอักษรอะไร!"

จันคุณเฝิงดูแล้วดูอีก ก่อนใช้มือป้องที่ข้างปากเอ่ยเสียงเบา "ครั้งก่อนอาจารย์ก็จับเรื่องที่เฟิงจวินทรงทำการบ้านให้องค์หญิงได้แล้ว หากถูกอาจารย์จับได้อีก..."

"จับได้ข้าก็ไม่ยอมรับ เสด็จพ่อก็ไม่ทรงยอมรับ!" ฉื่ออิงมองใบหน้าจันคุณเฝิง พลันนึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ "ใช่แล้ว เสียวจัน เจ้าได้ยินพ่อเจ้าพูดถึงเรื่องที่มีเจ้าหน้าที่ของหลันไถไปมอบตัวรับผิดชอบเมื่อเร็วๆ นี้บ้างหรือเปล่า"

จันคุณเฝิงกัดที่ด้ามพู่กันก่อนแลกลเปลี่ยนข่าวคราวในราชสำนักกับฉื่ออิง "ได้ยินมาจริง อาลักษณ์ที่ทำผิดเป็นคนที่อาจารย์ไว้วางใจมากที่สุด ข้าแทบไม่อยากจะทำเลย ได้ยินมาว่าอาจารย์เกือบจะถูกตั้ง

เข้าไปในเรื่องนี้ด้วย สำนักตรวจการที่เกือบกล่าวหาสำเร็จ สุดท้ายกลายเป็นหัวหน้าสำนักตรวจการเกือบเอาตัวไม่รอดแทนเสียได้ องค์หญิงท่านว่าเรื่องนี้จะกระทบมาถึงตัวอาจารย์หรือไม่ หากอาจารย์โกรธขึ้นมาก็จะมีอาการป่วย พวกเราก็ไม่ต้องเรียนวิชาประวัติศาสตร์ให้หรือไม่ และไม่ต้องทำการบ้านมากมายเช่นนี้ คิดๆ ดูก็อยากรอดูสักหน่อย"

"เจ้าโง่! เจ้ายังไม่เห็นฝีมือของอาจารย์เลย ยากนักที่เรื่องเล็กน้อยเพียงนี้จะทำให้เขาป่วย อีกอย่างหลันไถยังมีเจ้าหน้าที่อีกจำนวนมากลดไปหนึ่งคนก็ยังมีคนอีกนับไม่ถ้วน ไม่ได้ส่งผลเสียอะไรเลย"

ขณะที่ทั้งสองกำลังปรึกษากันอย่างออกรส คุณชายบ้านเสนาบดีกรมกลาโหมเมื่อกงหย่วนก็มาปรากฏตัวที่ข้างตัวฉืออิงด้วยท่าทางที่น่าสงสัย "องค์หญิง ชั้นเรียนวันนี้ พระองค์ยังจะทรงเปลี่ยนที่นั่งกับกระหม่อมหรือไม่" เขารู้สึกว่าหากตนเองเป็นผู้เสียสละเองก่อนก็น่าจะทำให้ฉืออิงยอมรับในตัวเขาขึ้นมาบ้าง

ผู้สีแดงบนรองเท้าของฉืออิงยังคงแกว่งไม่หยุด "อะไรกัน นี่เจ้าคิดจะยึดที่นั่งพิเศษแถวหน้าของข้ารี อยากใกล้ชิดอาจารย์?"

เมื่อกงหย่วนตกใจยิ่งยวด "ไม่! มะ...ไม่! กะ...กระหม่อมไหนเลยจะกล้ายึดที่นั่งพิเศษขององค์หญิงมาได้เล่า ยิ่ง...ยิ่งไม่กล้าใกล้ชิดอาจารย์"

"อาจารย์มาแล้ว!" ในชั้นเรียนมักมีคนรู้ความเคลื่อนไหวของศัตรูล่วงหน้า

ชั่วขณะนั้นร่างกายของเมื่อกงหย่วนพลันกระตุก เขาวิ่งอย่างรวดเร็วไปยังที่นั่งแถวสุดท้าย เขาเป็นคนที่ขี้ระแวงยิ่งกว่ากระต่ายเสียอีก

สำหรับเขาแล้ว การมีอาจารย์อยู่ก็เหมือนกับมีเสือร้ายอยู่ด้วย

ฉันคุณเฒ่ารีบทำการบ้านให้เสร็จ

ฉืออิงหยิบสมุดการบ้านของตนกลับมาไว้กับตัว แล้วจัดที่นั่งให้เรียบร้อย

ไปสิงเจียนมาสอนที่สำนักศึกษาเจาเหวินอย่างตรงเวลา ทุกสิ่งทุกอย่างยังคงเป็นเหมือนเดิม ทันทีที่เงาร่างของเขาปรากฏ ไม่สิ เพียงแค่เสียงไม้เท้ากระทบพื้นดังมาให้ได้ยิน เสียงจ่อแจในห้องเรียนก็เงียบลง ในฉับพลัน กระทั่งฉืออิงยังนั่งตัวตรง

"การบ้านของครั้งก่อนให้นำมาส่งได้" ไปสิงเจียนวางไม้เท้าลง พลางกวาดตามองไปทั่ว

ฉืออิงลุกขึ้นยืนก่อนใคร นางถือสมุดการบ้านของตนเองพลางเอียงย่างมาที่เบื้องหน้าโต๊ะอาจารย์ ยืนตรงตำแหน่งที่พวกผู้เรียนมักยืนกัน ทว่านางกลับไม่ได้วางสมุดการบ้านลงบนโต๊ะ กลับเดินอ้อมโต๊ะไปหยุดอยู่ที่ข้างกายของไปสิงเจียน

สหายในชั้นเรียนต่างตกตะลึงพริ้งพริ้ว

จู่ๆ ข้างกายก็มีกลิ่นหอมวนเวียนเช่นนี้ ไปสิงเจียนพลันขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว

ฉืออิงทำท่าจะวางสมุดการบ้านลงบนโต๊ะอย่างเคารพนอบน้อม มุมแขนเสื้อที่บางเบาพลิ้วผ่านหัวไหล่ของไปสิงเจียน ไปสิงเจียนจึงเปี่ยงตัวออกข้างๆ หมายถึงหลบเลี่ยง ทว่าฉืออิงกลับทำที่เป็นลังเล ไม่รู้ว่าควรวางสมุดการบ้านลงบนโต๊ะของอาจารย์ทางซ้ายหรือทางขวาดี หรือจะเป็นข้างหน้าหรือข้างหลัง ดังนั้นนางจึงลองวางทุกตำแหน่ง

ตำแหน่งละหนึ่งรอบ แต่ละคร้งแขนเสื้อสีชมพูก็จะพลิ้วผ่านด้านข้าง
ส่งกลิ่นหอมอบอวล

ไปสิงเจียนทนต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว เขาคว่าสมุทรการบ้านมาจากฉืออิง⁺
พลางวางแรงๆ ลงบนโต๊ะทางด้านซ้ายมือตนเอง "ทรงถอยกลับไป!"

"ได้เจ้าคะ อาจารย์" ฉืออิงเผชิญหน้ากับไปสิงเจียนพลางโค้งคำนับ
อย่างงดงาม ปอยผมข้างจนก็ย้อยลงกระทบหลังมือของไปสิงเจียน

สุดท้ายเหล่าผู้เรียนในสำนักศึกษาเจาเหวินก็พบว่าวันนี้อาจารย์
ทำการสอนอย่างเ็นชายิ่ง โดยเฉพาะยามที่สายตากวาดมองผ่านมา
ยังที่ที่นั่งในแถวหน้าสุด หลังเลิกชั้นเรียนก็ยังมอบหมายการบ้านให้อีก
จำนวนมาก

4

บนโต๊ะมีกองฎีกาสองเท่าสี่ระยะ เฟิงจวินทยอยอ่านและลงความเห็น ไม่ได้หยุด ทุกความเห็นล้วนเฉียบขาด กระทั่งสะสมฎีกาเสร็จไปกว่าสิบฉบับแล้ว หมึกบนกระดาษของฎีกาฉบับแรกๆ ก็ยังไม่แห้งเลย

ช่วงเวลาที่รายงานแต่ละเล่มถูกเลื่อนออกไปรอให้หมึกแห้งนั้น เฟิงจวินก็จะหยิบการบ้านจากสำนักศึกษาเจาเหวินออกมาจากใต้กองฎีกา เพื่อเปิดอ่านหัวข้อเรื่อง ฉบับพลันหัวข้อประวัติศาสตร์ศึกษาเรื่องหนึ่งก็กระทบเข้าตา เป็นหัวข้อที่ฉืออิงลอกมาจากอาจารย์ที่ห้องเรียน หัวข้อเรื่องคือ...พูดถึงข้อดีข้อเสียของการอภิเษกของราชวงศ์ที่มีผลกระทบต่อพระคลังของอาณาจักรตั้งแต่โบราณมา ข้อกำหนดคือมีไม่น้อยกว่าห้าพันตัวอักษร

เฟิงจวินรู้สึกเหมือนถูกยิงธนูเข้าที่หัวเขาหนึ่งดอก หัวข้อนี้มีไช่ตั้งขึ้นเพื่อฉืออิงเป็นแน่ เป็นหัวข้อที่ตั้งขึ้นมาเพื่อบิดาของนาง?

ผู้ที่ตั้งหัวข้อคืออาจารย์ ผู้เขียนตอบคือเพ็ญจวิน ชื่อจริงเป็นเพียงผู้ส่งสารกับเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง ไม่ว่ามีการบ้านหรือไม่ ผู้ส่งสารก็ยังคงลอยตัวได้เสมอ ซึ่งตอนนี้นางก็กำลังนอนอยู่บนเตียงที่อ่อนนุ่มประเดี๋ยวก็นอนขวางประเดี๋ยวก็นอนยาว โดยนอนหลับไปพร้อมกับแมวของเพ็ญจวิน แมวตัวนั้นก็ชื่อ 'ถวนถวน' เหมือนชื่อจริง ทั้งอายุยังมากกว่าชื่อจริงด้วยซ้ำไป

ตอนนี้เป็นเวลาตอนพักกลางวันของชื่อจริง ต่อให้มีฟ้าผ่าลงมานางก็ไม่ตื่น เนื่องจากเป็นการนอนหลับที่ไม่เหมือนใคร จึงต้องสร้างตั้งขึ้นอย่างพิเศษ ขอบนอกของต้งต้งมีราวกัน และแน่นนอนราวกันต้งต้งไม่แข็ง จึงใช้ไม้สนที่พันด้วยใยสาลี่แล้วหุ้มด้วยผ้าตัวนอีกที ชื่อจริงนอนดิ้นไปทั่วยามนี้ขาข้างหนึ่งจึงกายอยู่บนราวกัน มือข้างหนึ่งโอบกอดแมวไว้ มุมปากก็มีคราบน้ำลายอยู่

ทางด้านขวามือของเพ็ญจวินมีโต๊ะกลมตั้งอยู่ หยวนสี่ตั้กำลังอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง มือถือพู่กันจุ่มหมึกคอยจดบันทึก ทว่าหากถอดปกนอกที่เขียนว่า 'กษัตริย์และการปกครอง' ออกก็จะเห็นปกในว่า 'รวมอาหารอร่อยจี๋โจว' เนื้อหาภายในครอบคลุม 'อาหารรสเลิศ' 'คัมภีร์อาหาร' 'วิถีแห่งการกิน' 'รอบรู้เรื่องอาหาร' เป็นต้น ถือว่าเป็นสารานุกรมเกี่ยวกับอาหารเล่มหนึ่ง เป็นของล้ำค่าที่รวบรวมได้มาใหม่ของฝ่าบาท

ยามที่จักรพรรดินีกำลังอ่านตำราอาหาร หากไม่มีเรื่องเร่งด่วนอะไรก็ห้ามรบกวน เนื่องจากนางจะลุ่มหลงอยู่ในความเฝ้ายวนของอาหารอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ดังนั้นเพ็ญจวินจึงใช้เวลาว่างจากการตรวจฎีกามา

ทำการบ้านแทนชื่ออิงได้อย่างอิสระ เขาเตรียมพู่กันเพื่อจะเขียนเรื่องการอภิเษกของราชวงศ์และพระคลังของอาณาจักร นี่ต้องเป็นเจ้าไปสิงเจียนที่ตั้งใจจะจงมาที่ข้าแน่ ต้องใช้เป็นแน่

เฟิงจวินคิดในใจว่า...ข้าจะใช้คำโบราณจากตำราสะท้อนแสงให้เจ้าอาลักษณ์ตาบอดนั้นอ่านเลย บังอาจมาใช้วิธีการยกย่อนเพื่อเสียดสีข้า! ห้าพันตัวอักษรจะเท่าไรกันเชียว ห้าหมื่นตัวอักษรก็มีไขปัญหา ในปีนั้นที่ข้าแต่งให้กับฝ่าบาท เคยเขียนบทความการปฏิรูปภาษี 'ว่าด้วยเกลือและเหล็ก' เพื่อเป็นสินสอด ถึงได้สมหวังตามที่ตั้งใจเอาไว้แม้จะมีคนนอกพูดกันไปว่าข้าใช้วิธีที่หน้าอาย แต่สรุปคือต่อให้เป็นแสนตัวอักษรข้าก็มีปัญญาเขียนได้ นี่มิใช่เรื่องที่อาลักษณ์เช่นเจ้าจะกระทำได้!

ภายในตำหนักยงหวา...ได้ยินเพียงเสียงน้ำลายสอในปาก...เสียงปลายพู่กันของเฟิงจวิน...เสียงลมหายใจสพมาเสมอของชื่ออิง รวมกันกลายเป็นเสียงที่ฟังแล้วกลมกลืน ในยามนั้นก็มันางกำนัลเข้ามาแจ้งว่า

"ฝ่าบาท เฟิงจวิน องค์หญิง องค์ชายกลับมาแล้วพะคะ"

รอบแรกยังไม่มีใครรับรู้ นางกำนัลจึงใช้น้ำเสียงที่ดังขึ้นกว่าเดิมเอ่ยขึ้นอีกรอบ

ครั้งนี้จึงค่อยเห็นผล เฟิงจวินหยุดเขียนพลาบงยงหน้าขึ้น "หืมเร็วปานนี้? บอกไปว่าพวกข้ากำลังยุ่งกันอยู่ ให้เขามาเข้าเฝ้าเอง"

ไต้วเปาเออร์เดินเร็วมาที่ตำหนักยงหวา เมื่อเห็นว่ามารดาไม่ว่างมาพบหน้าเขา พี่สาวก็หลบไหลไป มีเพียงบิดาที่นั่งรอเขาอยู่ที่หลังโต๊ะ

"ลูกคารวะเสด็จแม่ เสด็จพ่อ พระวรกายของเสด็จแม่กับเสด็จพ่อทรงแข็งแรงดีหรือไม่" องค์ชายแสดงการคำนับอย่างเต็มพิธี ก้าวย่าง...

ยกเลื้อยขึ้น...คุกเข่า...ค่านับ ทุกสิ่งล้วนดูไหลลื่นเป็นธรรมชาติ มือกับเท้า ล้วนเป็นไปตามสิ่งที่กำหนด...หาใช่เด็กน้อยหัวแข็งที่จากเมืองหลวงไป ในปีนั้น

ในจดหมายที่พี่ชายเขียนมา เฟิงจวินเห็นเขาเอาแต่เรียก ไต้วเปาเออร์ว่า 'เจ้าเด็กหัวแข็ง' ทว่าตั้งแต่เขาเข้าตำหนักมาก็เห็นเพียง บุตรชายที่สง่าผ่าเผย ท่าทางดูเป็นชนชั้นสูง เป็นหนุ่มน้อยใบหน้าคมคาย ดูแล้วคล้ายคลึงกับตนเองตอนเยาว์วัยยิ่งนัก เห็นเช่นนั้นแล้วก็ถือว่า น่าพอใจไม่น้อย

"ลูกขึ้นเถิด เสด็จแม่เจ้าทรงอ่านหนังสืออยู่ ไม่มีเวลาออกไปรับเจ้า พ่อเองก็ยุ่งทุกวันจนไม่ได้คิดห่วงเรื่องเจ็บป่วย"

เฟิงจวินปิดสมุดการบ้านของฉืออิงแล้ววางพู่กันลง ก่อนจะจ้องมอง ท่วงท่าที่ยืนขึ้นอย่างสง่างามของไต้วเปาเออร์ ในใจลองเทียบความต่าง ของส่วนสูงของบุตรชายกับเมื่อหนึ่งปีครึ่งก่อนหน้านี้ เด็กหนุ่มเติบโตเร็ว มาก เพียงพริบตาก็เปลี่ยนเป็นผู้ใหญ่แล้ว บุตรชายบุตรสาวเติบโตขึ้น บิดามารดาก็ต้องเสื่อมถอย เขาอดรู้สึกรำลึกว่าตนเองอยู่ห่างจากวัยหนุ่ม ไปไกลยิ่งกว่าเดิม ถึงกับหลุดปากทอดถอนใจว่า "วันเวลาพุ่งเร็วดุจลูกศร วัยหนุ่มสาวเร่งจากจรแส่นอาลัย"

"เสด็จพ่อทรงมาถึงจุดสูงสุด สว่างไสวดุจต้นไม้หยก เปรียบกับ คำว่าแก่นนั้นยังห่างกันลิบลับ แต่เสด็จพ่อก็อย่าได้ทรงหักโหมงานจนเกินไป" ไต้วเปาเออร์รีบเอ่ยปลอบโยน

บิดายังเศร้าอยู่กับช่วงหนุ่มที่รุ่งโรจน์ ขณะที่ท่านลุงใหญ่กล่าวว่า 'ผู้รู้ชอบอดรู้ แต่ชอบเสียใจกับสิ่งที่จากไป เศร้าใจต่อสิ่งที่จะเข้ามา

เอาแต่รำยกวี่'

ท่านลุงรอกกล่าวว่า 'คนเรายังมีรูปโฉมงดงามคมคายเท่าไร ยิ่งกัลวันเวลาที่ล่วงผ่านไป เหมือนกับเสด็จพ่อของเจ้า ตั้งแต่อายุสิบกว่า ก็เริ่มเป็นห่วงกังวลว่ารูปโฉมและชื่อเสียงของตนเองจะไม่อยู่ยืนยงถึง ปัจจุบัน ยังดีที่เสด็จพ่อของไต้เวเปาเออร์เป็นบุรุษที่โดดเด่นเกินพี่น้องคนอื่น ของสกุลเจียงแห่งซิจิงในเรื่องของความรู้ความสามารถและทำทางสง่า เมื่อใดที่เขาเป็นทุกข์ด้วยเรื่องนี้ คนรอบข้างจะไม่รู้ แต่จะเข้าใจได้ชัดเจน จากใบหน้าของเขา ซึ่งทำให้เขารอดพ้นจากการโจมตีของบรรดาพี่น้อง'

"ทางซิจิงเป็นเช่นไรบ้าง ท่านปู่ทวดของเจ้ายังแข็งแรงดีหรือไม่" เฟิงจวินได้รับการปลอบประโลมอย่างจริงจังจากไต้เวเปาเออร์ จึงเก็บ ความเศร้าสลดไว้ชั่วคราว

"ทุกอย่างที่ดีซิจิงยังดีพะยะค่ะ ท่านปู่ทวดยังแข็งแรงและกระปรี้กระเปร่า ยิ่งนัก พาลูกปิ่นข้ามเขาถงซาน ขึ้นชมทิวทัศน์ทั่วซิจิง ท่านปู่ทวดยังบอกว่า ท่านเองก็ดูแลเสด็จพ่อมาตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ ทั้งยังบอกว่าลูกคล้ายกับ เสด็จพ่อยิ่งนัก พอเห็นลูกก็เหมือนว่ามีเสด็จพ่ออยู่ต่อหน้า"

"ท่านปู่ทวดเจ้าอายุมากแล้ว ในเมื่อพ่อจากเมืองหลวงไปไม่ได้ เจ้ากลับซิจิงไปก็ต้องแสดงความกตัญญูต่อท่านปู่ทวดเจ้าแทนพ่อให้เต็มที่ ด้วย อย่าทำให้ท่านปู่ทวดโกรธ" เฟิงจวินทอดถอนใจ

"เสด็จพ่อทรงหาเวลาว่างเสด็จกลับซิจิงระยะสั้นสิ ท่านปู่ทวด จะต้องดีใจมากแน่"

"แล้วพ่อจะมีเวลาว่างได้อย่างไร" เฟิงจวินมองดูฎีกากองใหญ่ ตรงหน้า

"เสด็จพ่อทรงหักโหมงานราชการแผ่นดิน โดยทรงทำแทนทุกสิ่งทุกอย่างจนเกินไป รัชทายาทจึงยากที่จะมารับช่วงต่อได้ มีผู้ทรงแบ่งงานบางส่วนออกไปบ้าง เสด็จพ่อจะได้ไม่ทรงเหน็ดเหนื่อยเกินไป รัชทายาทก็จะได้เรียนรู้งานได้ด้วย"

ในใจใต้เป่าเออร์พลันรู้สึกว่าเป็นธรรมดาแม้แต่น้อย เมื่อเทียบกับข้ออ้างที่ใช้ชีวิตอย่างสุขกายสบายใจที่เมืองหลวง ตัวเขากลับอยู่ซึ่งจิงราวกับต้องโทษเพียงคนเดียว แล้วยังต้องต่อสู้กับพวกลูกพี่ลูกน้อง ไม่ว่าแข่งทำการบ้าน แข่งความรู้ แข่งการวางตัว แข่งแทบทุกเรื่อง หากไม่ใช่มีท่านปู่ทวดคอยดูแล แต่ละวันที่เขาอยู่ซึ่งจิงคงนานเหมือนปี

ความที่เป็นปีศาจก่อความวุ่นวายให้แก่ได้หล้าเหมือนกันแท้ๆ ทว่าขณะที่ข้ออ้างอยู่ในสถานที่ที่ผ่อนปรนต่อความเอาแต่ใจมาอย่างต่อเนื่อง ใต้เป่าเออร์กลับต้องโดนไม้แข็งดัดนิสัย เขาจำเป็นต้องเรียนรู้กฎธรรมเนียมและมารยาทของชนชั้นสูง กฎเกณฑ์ทั้งหมดรวมถึงเรื่องของการกินข้าว นอนหลับ อย่างก้าว และพูดจา อีกทั้งยังต้องเรียนความรู้ชั้นสูงที่คนส่วนใหญ่ในรุ่นเดียวกันเกือบทั้งหมดไม่คิดเรียน

ตัวอย่างเช่น ขณะที่คนรุ่นราวคราวเดียวกันล้วนแต่ท่องจำ 'คัมภีร์หลุนอวี่'* ทว่าอาจารย์ที่สอนเขากลับร้องขอให้เหล่าศิษย์ผู้เป็นลูกหลานของตระกูลใหญ่วิเคราะหฺการแย่งชิงอำนาจที่เป็นฉากหลังในสมัยนั้นจาก 'คัมภีร์หลุนอวี่' ผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรจากคำสอนเหล่านั้นเพื่อไม่ให้บ้านเมืองเกิดความวุ่นวายเหมือนที่ผ่านมา

* คัมภีร์หลุนอวี่ หรือคัมภีร์จริยวัตรของซ่งจื่อ (ซ่งจื่อ) บ้างแปลว่าเป็นชุมนุมวาทะแห่งซ่งจื่อ เป็นคัมภีร์สำคัญของสำนักปรัชญาซ่งจื่อ ที่รวบรวมคำสอนของซ่งจื่อไว้โดยศิษยานุศิษย์ที่ติดตามใกล้ชิด เป็นหนึ่งในตำราทั้งสี่ซึ่งใช้กำหนดเนื้อหาของการสอบเข้ารับราชการของจีนโบราณ

การศึกษาของตระกูลที่อยู่มาเป็นร้อยปีเทียบกันแล้วย่อมยากกว่า
สำหรับนักศึกษาเจาเหวินหลายเท่า เมื่อตอนที่เขาเริ่มเรียนในชั้นเรียนที่ตระกูล
จัดให้ไว้เปาเอ๋อร์ฟังที่อาจารย์สอนไม่เข้าใจเลยแม้แต่หน่อย หากให้ข้ออิง
ที่อยู่ระดับต้นๆ ของนักศึกษาเจาเหวินไปถึงซึ่งจริง เทียบกับลูกหลานของ
ตระกูลใหญ่แล้ว ในเวลาอันสั้นนางต้องถูกลดเป็นเพียงผู้เรียนทั่วไปแน่

ที่จริงเฟิงจวินก็คิดให้ข้ออิงมาแบ่งเบาภาระแต่แรก แต่เปาเปา
ในสายตาของเขายังไงก็ยังเป็นเปาเปา เขาไม่อาจทนเห็นบุตรสาวที่รัก
ยิ่งต้องเหน็ดเหนื่อยเพียงนั้นได้ แม้แต่การบ้านเขายังกลัวว่านางจะ
เหนื่อยเลย ย่อมมีต้องกล่าวถึงการแบ่งเบาภาระของอาณาจักร บุตรสาว
เป็นดังของวิเศษในมือ ต้องเอาไว้รักใคร่ในอุ้งมือเท่านั้น ต่อให้นาง
กลายเป็นรัชทายาท และเป็นจักรพรรดินีของราชสำนักในอนาคต
บุตรชายก็ต้องสืบทอดกิจการของที่บ้าน หากไม่ฝึกหนักก็ไม่อาจกลายเป็น
คนที่ทำอะไรสำเร็จได้

ยิ่งนึกเฟิงจวินก็ยิ่งรู้สึกที่ตนเองลำเอียงอย่างเห็นได้ชัด เขาจึง
เปลี่ยนเรื่องเสีย "มุจื่อ ครั้งนี้เจ้ากลับเมืองหลวงมา ทางกรมพิธีการกำลัง
จัดเตรียมพิธีการแต่งตั้งตำแหน่งเซียงอ๋องให้แก่เจ้า หลายวันนี้ให้
ระมัดระวังความคิด คำพูด และการกระทำให้ดี อย่าให้ผู้อื่นครหาเอาได้
หากปล่อยให้ผู้อื่นวิพากษ์วิจารณ์ ไม่ว่าจริงหรือไม่ก็ล้วนมีผลกระทบ
ต่อการแต่งตั้งทั้งสิ้น"

มุจื่อ...ชื่อของไต้วเปาเอ๋อร์ เจียงมุจื่อ...ให้แซ่ตามบิดา

"ลูกจะจดจำไว้ให้มันพะยะค่ะ" ไต้วเปาเอ๋อร์รู้ซึ้งถึงนิสัยของบิดาดี
ว่าบิดานั้นไม่อาจต้านทานต่อเรื่องน่ารักหรือสวยงามได้ เช่นท่านแม่

ในอดีต หรือตัวฉ้อฉล ฟีสาวจะแสดงท่าทางน่ารักน่าเอ็นดูต่อหน้าบิดา ได้ซ้ำของอย่างมาก ทำให้บิดาพึงพอใจยิ่ง เมื่อเอาเขาไปเทียบกับฟีสาว แล้ว ตัวเขาย่อมไม่สามารถจะทำสู้ได้เลย จึงขอยอมแพ้ดีกว่า

ไต้หวันเออร์นำขนมวันดอกสาลีซึ่งเป็นขนมขึ้นชื่อของซีจิงกลับมา ด้วย และขนมนี้ทำให้หยวนสี่รู้สึกได้ถึงอารมณ์ของเขาในตอนนั้น

"อ้าว ลูกชายของข้า!" หยวนสี่ตักมือนุ่มไปบีบหน้าของ ไต้หวันเออร์พลางขมวดคิ้ว "เหตุใดถึงยอมลงแล้ว ที่ซีจิงเลี้ยงดูลูกข้า ให้อดอยากหรือ ผอมเช่นนั้นจะหาเจ้าสาวได้อย่างไรกัน"

จักรพรรดินีช่างให้ค่าความงามอย่างบิดเบือนจากความจริง

"แต่งเจ้าสาว?" เฟิงจวินได้ยินเรื่องที่รับไม่ได้จึงเอ่ยคัดค้าน "คนหนุ่ม ที่อายุยังไม่เต็มยี่สิบไม่อนุญาตให้แต่งเจ้าสาว!"

ไต้หวันเออร์ลอบนับนิ้วมือ พลางทอดถอนใจเสียบๆ ว่า...ยังมี เวลาดีๆ เหลืออยู่หลายปี

ยามราตรี ฉ้อฉลก็หยิบตะกร้อไฟที่ไต้หวันเออร์นำมาให้นางจากซีจิง ก่อนจะไปนอนอุทยานหลวงเพื่อลองของเล่นใหม่ ตะกร้อนี้ออกแบบ มาได้ฉลาดยิ่ง ได้ยินว่าเป็นของเล่นชนิดใหม่ที่น่าสนใจอย่างมากในซีจิง สามารถเตะหรือโยนเล่นก็ได้ โดยที่ตะเกียงข้างในจะไม่ดับ มันจะกลิ้งไป บนพื้นหญ้ายามค่ำคืน ส่องกระทบใบหญ้าทำให้สะท้อนแสงได้หลากสี

เรื่องจะเลือกชื่อของขวัญให้ฉ้อฉลนั้น ไต้หวันเออร์แทบไม่ต้อง คิดอะไรให้มากมายนัก ซีจิงกับเมืองหลวงห่างไกลกันพันหลี่ ความเป็นอยู่ ของชาวบ้านย่อมแตกต่างกัน ของเล่นยังไม่เหมือน สามารถเลือกเอา

สักชิ้นที่เป็นของเล่นพิเศษที่มีในซีจิงได้ตามใจ เพียงแค่นี้ของเล่นชิ้นนั้นก็สามารทำให้ความเพลิดเพลินแก่ฉืออิงได้พักหนึ่ง ดังนั้นไต้วเปาเออร์จึงนำตะกร้อไฟกลับมาลูกหนึ่งและนิยายที่แพร่หลายในซีจิงอีกเล่มหนึ่ง

ก่อนหน้านี้ฉืออิงได้พลิกอ่านนิยายไปหลายหน้า ในเรื่องกล่าวถึงบุรุษหนุ่มที่ตระกูลล่มสลายผู้หนึ่ง เขาถูกคู่แค้นทรمانอย่างหนักจนตายไป แล้วก็ฟื้นกลับมาเกิดใหม่ บุรุษหนุ่มตั้งมั่นว่าจะชำระแค้นให้ได้ จู่ๆ สติปัญญาของเขาก็พลันขึ้นไปถึงขีดสูงสุด เขาต่อสู้กับคู่แค้นเดินเข้าไปบนฉากศพมากมาย ในที่สุดก็ได้ยืนอยู่บนจุดสูงสุดของชีวิต

ฉืออิงคล้ายถูกเหินแสมอย่างเจ็บแสบ ทว่าตามที่ได้วเปาเออร์พูดมา นี่ถือเป็นแนวเรื่องที่พบเห็นได้ทั่วไปของนิยายที่ตายแล้วเกิดใหม่ ซึ่งแพร่หลายอย่างมากในซีจิง ทว่าเรื่องที่ใช้โครงเรื่องตายแล้วเกิดใหม่เช่นนี้ พอตัวละครนั้นเกิดใหม่แล้วสร้างชื่อเสียง ก็จะทำให้คนซื้อที่อ่านมัวแต่ไขว่คว้าหาสิ่งที่จับต้องไม่ได้ ไล่ตามสิ่งที่ยังไม่มีไปกันหมด ฉืออิงไม่ชอบความรู้สึกเช่นนี้เลย ชีวิตคนจะประสบแต่เรื่องที่ดีเลิศจนไปถึงจุดสูงสุดอย่างนั้นได้หรือ ไปถึงจุดสูงสุดแล้วก็ต้องมีคนชั่วคิดร้ายต่อตนเองอีกสิ

ดังนั้นฉืออิงจึงโยนนิยายเรื่องนั้นทิ้งไป นางอุ้มของเล่นวิ่งเข้าไปในอุทยานหลวง เนื่องจากไต้วเปาเออร์ถูกบิดารังตัวไว้เพื่อตรวจสอบความรู้ ฉืออิงจึงต้องมาเล่นเองคนเดียว ยามที่เตะตะกร้อเล่น ฉืออิงก็นึกไปว่าหากตนเองตายแล้วเกิดใหม่ จะต้องเที่ยวเล่นอย่างเพลิดเพลินให้ได้เป็นสองเท่า เพราะว่าทุกวันนี้ยังเล่นสนุกได้ไม่เต็มอิมเลย

ห้องฟ้ามืด ในอุทยานหลวงยามค่ำแทบหาเงาคนไม่ได้ ฉืออิง

เล่นสนุกอย่างมีความสุข นางวิ่งตามตะกร้อไปเรื่อยๆ ยิ่งนานก็ยิ่งไกล ตะกร้อไฟก็วิ่งไปบนพื้นหญ้าจนออกไปไกลจากจุดที่เริ่มเล่นในที่แรกอย่างมาก ก่อนหายเข้าไปในกลุ่มต้นไม้ ฉ้ออิงตามเข้าไป จับพลันก็ได้ยินเสียงดังขึ้น

"เจ้าหนุ่มน้อยหน้าตาน่าเอ็นดู ยั่วยวนเสียจนไฟในกายข้าลุกโชนแล้ว เช่นนั้นก็แสดงท่าทางขายบำเรอของเจ้าออกมาเถิด หากปรนนิบัติถูกใจ ข้าจะตกรางวัลให้!" เสียงของบุรุษผู้หนึ่งกำลังหอบหายใจหนัก

"ขายบำเรอ? นำสนุกไม่น้อย แต่ต้องทำอะไรบ้างนั้น นายท่านคงต้องเป็นผู้สอนข้าแล้ว" น้ำเสียงอ่อนหวานของบุรุษหนุ่มกล่าวตอบอย่างยั่วเย้า

ฉ้ออิงย่อตัวลงที่หลังต้นไม้กลางแอบมอง ยามค่ำในอุทยานหลวงกลับมีคนมาเกี้ยวพาราสีเช่นนี้ ใช้ดูถูกอาจเกินไปหรือไม่ ไม่รู้ว่ทั้งสองใช้พูดจาผิดหูแล้วจะตีกันหรือเปล่า เหตุใดพวกเขาจึงเหมือนพร้อมกระชากอาภรณ์เช่นนี้ ข้าสมควรออกไปห้ามศึกนี้ดีหรือไม่

ฉ้ออิงโผล่ใบหน้าออกมา นางเห็นบุรุษสูงใหญ่ผู้หนึ่งยกบุรุษหนุ่มรูปร่างอ่อนแอขึ้นพิงหลังกับต้นไม้ใหญ่ ตั้งท่าจะฉีกอาภรณ์ท่อนล่างของบุรุษหนุ่มทิ้งไป ยามที่ไพร่จะกำลังลุกไหม้รุนแรงอยู่นั้น จู่ๆ เท้าเขาก็เหยียบลื่นไถล "โอ๊ย! ใครเอากงล้อไฟนี้มาไว้ที่เท้าข้า ข้าไม่ใช่เทพเหนือจา* นะ!"

บุรุษหนุ่มที่ถูกยกติดกับต้นไม้เมื่อครูนี้นั้นใบหน้าไปยังทิศทางที่มาของ 'กงล้อไฟ' ก่อนจะขี้นิ้วไปยังฉ้ออิงซึ่งนั่งยองอยู่หลังพุ่มไม้ใกล้ๆ นี้

* เทพเหนือจา หรือที่คนไทยรู้จักในชื่อนาจา เป็นเทพผู้ทรงอิทธิฤทธิ์ตามความเชื่อของจีน มีรูปลักษณะเป็นเด็กชาย มีกงล้อไฟเป็นอาวุธคู่กาย

ใบหน้านางมีแต่ความงุนงง "นายท่าน ตรงนั้นมีสตรีกำลังมองพวกเราอยู่"

"ใครกัน?!" บุษผูนั่นผละจากบุษหนุ่ม เขาก้าวเพียงไม่กี่ก้าวก็มาถึงต้นไม้ที่ฉ้อฉลห้อยอยู่ มือหนึ่งก็หิ้วคอเสื้อนางขึ้นมา อีกมือก็หยิบตะกร้อไฟบนพื้นขึ้นมา พลังยกส่งไปที่ใบหน้าของนาง ใบหน้าของบุษผูนั่นพลันเปลี่ยนไปทันใด "ท่าน...ท่านคงไม่ใช่..."

จังหวะที่บุษผูนั่นตกใจทำอะไรไม่ถูกก็เผลอปล่อยมือจากฉ้อฉลสองเท้าของนางพลันกระทบลงพื้น นางจึงยื่นสองมือไปจับตะกร้อไฟมาจากมือของบุษผูนั่น "ขอบใจ ลาก่อน" ฉ้อฉลหันตัวจะผละจากไป

"นางเป็นใครกัน" บุษหนุ่มเอ่ยถาม

"ระ...รัชทายาท..." บุษผูนั่นเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง

"เจ้าโง่ แล้วเจ้าจะยังให้นางจากไปอีกหรือ ปล่อยนางไปเช่นนั้นเจ้าได้ตายแน่!"

"นี่...นี่กล่าวได้อย่างไร" บุษผูน้อยในภวังค์พลันตระหนก

"เจ้าเป็นถึงองค์รัชทายาทหลวง กลับล่อลวงคนของเฟิงจวิน เรื่องนี้ยังถูกรัชทายาทพบเห็นเข้าอีก เจ้ายังจะมีทางรอดหรือ!"

ฉ้อฉลหันร่างกลับมา "อย่าไปฟังที่เขาพูด เขาพูดจาเหลวไหล เสด็จพ่อข้าไหนเลยจะมีชายบำเรอได้ อีกอย่างข้ากับเจ้าก็ต้องชะตากัน ข้าเองก็ไม่รู้ว่าพวกเจ้ากำลังทำอะไรกัน ดังนั้นข้าจะไม่เปิดโปงเจ้า ข้าจะกลับไปนอนให้สบาย ลาก่อน!"

เห็นชัดว่าบุษผูเป็นองค์รัชทายาทหลวงหลงเชื่อคำของบุษหนุ่ม เพียงก้าวไม่กี่ก้าวก็ไล่ตามฉ้อฉลทัน แล้วหิ้วตัวนางกลับมาอีกครั้งพลังเอ่ยถามบุษหนุ่มเสียงลั่น "จะ...จะจัดการนางเช่นไรดี เฟิงจวินทรงรักทะนุถนอม

นางยัง พวกเราจะต้องโทษหรือไม่"

"เจ้าโง่!" บรูซหนุ่มสวมอาภรณ์ให้เรียบร้อยแล้วเดินมาหา อย่างก้าว
 ล้วนอ่อนแอัน ใบหน้างดงาม คิ้วตาเปี่ยมด้วยความยั่วยวนมากเสน่ห์
 เขายกมือเกลี้ยงเกลาชี้ไปที่สระน้ำที่อยู่ท่ามกลางหมู่ต้นไม้ "รัชทายาท
 เดินเที่ยวยามค่ำคืนจนไม่ระวังพลัดตกไปในน้ำ เรื่องนี้ไม่ถือว่าเกี่ยวข้อง
 อะไรกับพวกเรา" เพื่อไม่ประมาท บรูซหนุ่มจึงหรีตามองฉืออิง "ท่าน
 ว่ายน้ำเป็นหรือไม่"

ฉืออิงผงกศีรษะ "ต้องว่ายเป็นสิ ตัวข้าเป็นถึงรัชทายาท แน่หนอนว่า
 ต้องป้องกันไว้เพื่อถูกคนผลักตกน้ำ จะได้ช่วยเหลือตนเองได้ นี่เป็น
 ความฉลาดของพวกข้าคนในราชวงศ์ ยิ่งกว่านั้น ข้ายังว่ายน้ำได้เก่ง
 มากด้วย!"

บรูซหนุ่มนั่งลงไปครู่หนึ่ง

ทว่าบรูซผู้เป็นองครักษ์หลวงกลับหักล้างคำกล่าวของฉืออิง "นาง
 โกหก! หากนางว่ายน้ำจะต้องกินน้ำเข้าไปแน่ เฟิงจวินรักนางมากเกินไป
 ไม่อาจยอมให้นางฝึกว่ายแน่!"

บรูซหนุ่มกล่าวอย่างโล่งอก "แล้วเจ้าจะรออะไรอีก"

องครักษ์หลวงหิวฉืออิงเดินไปที่ข้างสระน้ำ

ฉืออิงร้องไห้อย่างหนัก "เจ้าคิดดีๆ นะ เสด็จพ่อของข้าทรงเป็น
 คนฉลาด เคยคลี่คลายคดีแปลกๆ มามากมาย แผนร้ายที่คนอย่างเจ้า
 สร้างขึ้นให้เหมือนตกน้ำไม่อาจรอดพ้นสายตาที่ฉลาดเฉลียวของเฟิงจวิน
 ไปได้แน่ เมื่อทรงตรวจสอบได้ว่าเจ้าคิดร้ายต่อข้า โทษของเจ้าคือตัดหัว
 ทั้งตระกูล เจ้าไม่รู้สึกเสียดายชีวิตของตนเองหรือ เจ้าไม่รู้สึกเสียดายชีวิต

คนในครอบครัวเจ้าหรือ รับผิดชอบการกระทำของเจ้าลงเสีย วางมีดสังหารนี้ลงแล้วกลับตัวกลับใจเถิด ฮือๆ"

องครักษ์หลวงผู้นั้นเดินมาถึงข้างสระน้ำแล้วก็เกิดลังเลใจขึ้นมาอีก จื่ออิงกอดแขนของเขาไว้ น้ำตาอาบทั่วใบหน้า หากข้าถูกปองร้ายเช่นนี้จะได้เกิดใหม่หรือไม่ ข้าอายุยังน้อย ยังเที่ยวเล่นไม่พอเลย กลับต้องมาตายเสียแล้ว! ตัวเอกในนิยายล้วนแต่เปล่งประกายของตัวเอก แล้วประกายตัวเอกของข้าไปอยู่ที่ใดแล้วเล่า หรือว่าข้ามิใช่ตัวเอกตั้งแต่แรก นี่ช่างเป็นการค้นพบที่น่าเศร้าใจยิ่งนัก

"หากยังชักช้าจนมีคนมาพบเห็นเข้า เจ้าไม่ตายก็ต้องตาย ตายอย่างไม่ต้องสงสัย" บุรุษหนุ่มกอดอกมองด้วยสายตาเหยียดหยาม

องครักษ์หลวงผู้นั้นกัดฟันแน่น ก่อนตัดสินใจลงมือปล่อยให้จื่ออิงตกลงไปในน้ำ

"ช่วยข้าด้วย!" จื่ออิงร้องขอความช่วยเหลือได้เพียงสั้นๆ

สิ้นเสียงตุ้มตุ้งขึ้น จื่ออิงก็ตกลงในสระน้ำ นางตื่นนอนเพียงไม่กี่ครั้ง ก็จมลงสู่เบื้องล่าง คลื่นระลอกใหญ่พล้นขยายออกไปเป็นวงๆ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625611.html>